JOHN GREEN[1]

[1]*#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER'I*
AYNI YILDIZIN ALTINDA KİTABININ YAZARI

İLK AŞK

[19 Başarısız Denemeden Sonra]

PEGASUS

JOHN GREEN

#1 NEW YORK TIMES BESTLERLLER'İ

AYNI YILDIZIN ALTINDA KİTABININ YAZARI

İLK AŞK

[19 Başarısız Denemeden Sonra]

PEGASUS

KITUPCHI

V. Katherine erkeklerin iğrenç olduğunu düşünüyordu
X. Katherine sadece arkadaş olmak istedi
XVIII. Katherine onu bir epostayla terk etti
K19 kalbini kırdı

Konu ilişkiler oldu mu, Colin Singleton'ın tipi Katherine isimli kızlar... Ve konu Katherine isimli kızlar oldu mu, Colin her seferinde terk ediliyor. Tam sayı vermek gerekirse, on dokuz kere.

Bir yol macerasına atılan, evden kilometrelerce uzaktaki bu anagram âşığı, hali harap, üstün zekâlı gencin cebinde on bin dolar, peşinde kana susamış bir yaban domuzu ve hemen yanında televizyon bağımlısı, şişman dostu vardır... Ama bir tane bile Katherine yoktur.

Yarattığı formülle tüm romantik ilişkilerin geleceğini hesaplamayı uman Colin, Katherine Öngörülebilirliği Teoremi'ni ispatlamak için debelenmekte, tüm Terk Edilenler'in öcünü almanın ve sonunda kızı kapmanın peşindedir.
Aşk, dostluk ve ölü bir AvusturyaMacaristan arşidükü, insanın kendisini yeniden keşfetmesini konu alan bu çok katmanlı romana şaşırtıcı bir son ve sıcacık bir yön katıyor.

"Green, bıçak gibi keskin ve zekâ dolu bir başka öykü daha kaleme almış. Komik sayfalarda karşımıza kâh müthiş keyif veren toy ve gösterişçi karakterler, kâh entelektüel bir üslup çıkıyor."

Booklist

www.pegasusyayinlari.com

Eşim Sarah Urist Green’e, anagramla:

Her great Russian
Grin has treasure...
A great risen rush.
She is a rutranger;
Anguish arrester;
Sister; haranguer,
Treasuresharing,
Heartreassuring
Signature Sharer
Easing rare hurts.[1]

“Ancak zevk bir insana sahip olmakta değil. Zevk başka yerde. Odada seninle birlikte bir başka mücadelecinin olmasında.”
—Philip Roth, *İnsan Lekesi*

---

1 Harika Rusçası / Gülümsemesinin ardındaki hazine... / Büyük bir telaş. / Bir şehvet kolcusu; / Izdırap durdurucu ; / Kız kardeş; söylevci; / Hazine paylaşıcı, / Güven verici / İmza Ortağı / Nadir acılan rahatlatıcı.

(bir)

Üstün zekâsıyla tanınan Colin Singleton liseden mezun olmasının ve on dokuzuncu sefer Katherine isimli bir kız tarafından terk edilmesinin ertesi sabahı banyo yaptı. Banyo küvetinde yıkanmayı tercih ediyordu; hayattaki ilkelerinden biri yatarak kolayca yapılabilecek bir şeyi asla ayakta yapmamaktı. Suyun ısınmasının hemen ardından küvete girip oturdu ve su onu kaplarken boş gözlerle baktı. Bükerek küvete sığdırdığı bacaklarından su santim santim yükseliyordu. Colin bu küvet için fazla uzun, fazla büyük olduğunu hayal meyal de olsa fark ediyordu... Çocuk rolü kesen bir yetişkin gibi görünüyor olmalıydı.

Su, yağsız olduğu kadar kassız kamından yukarı şıpırdayarak yükselirken Arşimet'i düşündü. Colin aşağı yukan dört yaşındayken, küvete oturduğunda taşan suyla hacim hesaplanabileceğini keşfeden Yunan filozof Arşimet'ten bahseden bir kitap okumuştu. Bu keşfin üstüne Arşimet sözde, "Evreka!"[2] diye bağırmış ve çırılçıplak sokağa fırlamıştı. Kitapta pek çok önemli keşfin bir "Evreka anı" içerdiğinden bahsediliyordu. O zaman bile Colin önemli keşifler yapmaya can attığı için annesi akşam eve geldiğinde ona bunu sormuştu.

"Anne, hiç Evreka anı yaşayabilecek miyim?"

"Ah, tadım," demişti annesi elini tutarak. "Bir şey mi oldu?" "*Evreka ant* yaşamak istiyorum," demişti Colin, bir başka çocuğun Ninja Kaplumbağa isterken takınacağı tavırla.

Annesi elini Colin'in yanağına koyup gülümsemişti, suratı o kadar yalandı İti Colin kahve ve makyaj malzemesi kokusu almıştı. "Tabii ki Colin. Tabii ki yaşayacaksın, bebeğim." Ama anneler yalan söyler. İş tanımında bu vardır.

Colin derin bir nefes alıp başım suya sokana kadar kaydı. *Ağlıyorum*, diye düşündü, gözlerini yakıcı sabunlu suda açınca. *Ağlayastm var, o yüzden ağlıyor olmalıyım ama anlamak mümkün değil çünkü su altındayım.* Ama ağlamıyordu. Tuhaf ama kenefini ağlayamayacak kadar depresif hissediyordu. Ağlayamayacak kadar yaralı. Sanlti kız ondan, ağlayan parçasını söküp almıştı.

Küvetin tıpasını çekti, ayağa kalktı, kurulandı ve giyindi. Banyodan çıktığında annesiyle babasını yatağının üstünde otururken buldu. Hem annesi hem de babasının aynı anda

2 (Yun.) “Buldum.*

odasında olması hiçbir zaman hayra alamet olmamıştı. Yıllar içinde bu, şöyle anlamlar taşımıştı:

1. Anneannen/deden/Suzie halan“hiç tanışmamış olabilirsin ama inan bana, gerçekten iyi biriydi ve çok yazık oldu”vefat etti.
2. Katherine diye bir kız yüzünden çalışmaya odaklanamıyorsun.
3. Bebekler eninde sonunda ilgi çekici bulacağın ama şimdilik seni tiksindirecek bir eylem sonunda oluşuyor, ayrıca kimi zaman insanlar bebek yapma organlarını içeren ama bebek yapmayı içermeyen şeyler yapıyorlar, örneğin birbirlerini suratları dışında yerlerden öpmek gibi.

Hiçbir zaman şu anlama gelmemişti:

4. Sen banyodayken Katherine diye bir kız aradı. Çok üzgünmüş. Seni hâlâ seviyormuş ve çok kötü bir hata yapmış ve seni şu anda aşağı katta bekliyor.

Buna rağmen Colin annesiyle babasının 4 Numara türünden bir haber vermek için odasında olduğunu ummaktan kendini alamıyordu. Genel olarak kötümserdi fakat Katherine’ler söz konusu oldu mu istisna yapardı: hep ona

döneceklerini hissederdi. Katherine'i sevme ve onun tarafından sevilme duygusu göğsünde kabardı, âdeta genzinde adrenalin tadı vardı, belki de

bitmemişti, belki kız elini yine avcımda tutacak ve yüksek, arsız ses tonu fısıltıya dönüşerek her zaman yaptığı gibi hızlı ve kısık bir şekilde, seni seviyorum, diyecekti. Bunu hep sanki gizli ve büyük bir sırmış gibi söylerdi.

Babası ayağa kalkıp yanına geldi. "Katherine beni aradı," dedi. "Senin için endişelenmiş." Colin babasımn elini omzuna attığım hissetti, sonra birbirlerine yaklaştılar, ardından da sarıldılar.

"Biz de endişelendik," dedi annesi. Minyon bir kadındı, dalgalı ve öndeki perçemi beyaz olan kahverengi saçları vardı. "Ve çok şaşırdık," diye ekledi. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Colin, babasımn omzuna doğru, yumuşak bir ses tonuyla. "Benden... benden usanmış. Bıkmış. Öyle söyledi." Bunun üstüne annesi de kalktı ve bir sürü kucaklaşma, kollar, omuzlar olaya karıştı, sonra annesi ağlamaya başladı. Colin sarılmaların arasından kendini kurtarıp yatağına oturdu. Onları odasından hemen o saniye çıkartma isteğiyle dolmuştu, eğer çıkmazlarsa padayacaktı. Kelimenin tam anlamıyla hem de. Bağırsakları duvarlara saçılacaktı; üstünzekâlı beyni yatak örtüsüne akacaktı.

"Peki, bir ara oturup seçeneklerini değerlendirmemiz lazım," dedi babası. Değerlendirme takıntısı vardı. "Olayın sadece iyi yanlarına odaklandığımı sanma ama yine de bu yaz biraz boş vaktin olacak gibi görünüyor. Northwesternda yaz okulu olabilir mesela."

10

"Bugünlük yalnız kalmak istiyorum," diye karşılık verdi Colin, gitsinler de patlamak zorunda kalmasın diye sakin

görünmeye çalışarak. “Yarın değerlendirebilir miyiz?”

“Tabii ki tatlım,” dedi annesi. “Tüm gün buradayız. İstediğin zaman aşağıya gel, seni seviyoruz, sen çok çok özel bir çocuksun Colin ve bu kızın sana başka türlü hissettirmesine izin vermemen gerekiyor çünkü sen müthiş bir çocuksun, çok zekisin ve.. .”Tam o anda en özel, müthiş ve zeki çocuk, banyosuna koşup içi dışına çıkana kadar kustu. Buna da bir tür patlama denilebilirdi pekâlâ.

“Colin!” diye bağırdı annesi.

“Yalnız kalmak istiyorum,” diye ısrar etti Colin banyodan. “Lütfen.”

Dışarı çıktığında gitmişlerdi.

Sonraki on dört saat boyunca Colin yemek yemek, içmek veya tekrar kusmak için bir saniye bile durmadan, dört gün önce aldığı yıllığı tekrar tekrar okudu, içinde her zamanki yıllık saçmalıklarının yanı sıra yetmiş iki imza vardı. On ikisi sadece imzaydı, elli altısı zekâsından bahsediyordu, yirmi beşi onu daha iyi tanımak istediğini dile getiriyordu, on biri birlikte edebiyat dersi almanın eğlenceli olduğunu söylüyordu, yedisinde “göz büzgeni”[3] kelimeleri geçiyordu ve akıl alır gibi değildi ama on yedisi “Çok Havalısın!” sözüyle bitiyordu. Colin Singleton bir mavi balina ne kadar zayıf, Bangladeş ne kadar zenginse o kadar havalıydı. Muhtemelen bu on yedi kişi

3 Buna daha sonra değinilecek.

dalga geçiyordu. Enine boyuna düşündü... ve kinlisiyle on iki yıldan beri aynı okula gittiği yirmi beş kişinin onu nasıl “daha iyi tanımak" isteyebileceğini merak etti. Sanki ellerine fırsat geçmemişti de...

Fakat o on dört saatin çoğunda XIX. Katherine’in yazdıklarım tekrar tekrar okudu:

Col, Tüm gittiğimiz ve gideceğimiz yerlerin şerefine... ve sana tekrar, tekrar, tekrar ve tekrar söylüyorum:

seniseviyorum.

sevgilerimle, Katherine

Sonunda Colin zihni İçin yatağı fazla rahat bulduğundan halının üstünde bacaklarını açıp sırtüstü yattı. “Sevgilerimle” kelimesinin harfleriyle oynadı, ta ki hoşuna giden bir anagram bulana kadar: *sevilme geril.* Sonra sevilmeden gerilerek öylece yatarak artık ezberlediği notu zihninde tekrar etti ve ağlamak istedi ama onun yerine sadece karın boşluğunda bir acı hissetti. Ağlamak bir şey *ekliyordu'*. Ağlamak, benlik artı gözyaşıydı. Ama Colinln hissettiği şey ağlamanın korkunç derecede tersiydi. Benlik eksi bir şeyler... Tek bir kelimeyi*sevgilerimle*düşünüp duruyor ve göğüs kafesinin hemen altındaki yakıcı acıya teslim oluyordu.

Şimdiye kadar yediği en beter dayak gibi canım yakıyordu. Ve dayak yemişliği çoktu.

(iki)

Akşam saat ondan kısa süre önce biraz şişman ve kıllı bir Lübnanlı oğlan, Colin in odasına kapıyı çalmadan girene kadar canı böyle acımaya devam etti. Sonra Colin başım çevirip gözlerini kısarak ona baktı.

“Bu ne şimdi böyle?” diye sordu Hasan âdeta haykırarak. “Beni terk etti,” diye yanıdadı Colin.

“Duydum. Bana bak, *sitzpinkler4*... Aslında seni teselli etmeye geldim de hele dur, mesanemle yanan bir evi söndürebilirim.” Yatağın yanından son sürat geçip banyo kapışım açtı. “Tanrım, Singleton, ne yedin böyle? Bu koku... OFFF! [4]

4 Almancada pısırık anlamına gelen bu kelimenin birebir çevirisi ‘oturarak işeyen adamadır. Kaçık Almanlar işte, her şey için bir kelime uyduruyorlar.

KUSMUK BU BE, KUSMUK! IYYY!” Hasan haykırırken Colin de, *Ha, evet. Tuvalet. Sifonu çekmeliydim*, diye düşünüyordu.

“Etraftı sıçrattıysam kusura bakma,” dedi Hasan dönünce. Yatağın kenarına oturup Colin’in halsiz bedenini hafifçe tekmeledi. “İki elimle burnumu tutmak zorunda kaldığım için Babafingo biraz sallandı. Soktuğumun aleti hayvani bir sarkaç gibi.” Colin gülmedi. “Galiba halin gerçekten fena çünkü (a) elimdeki en iyi malzeme Babafingo şakaları ve (b) kim kendi kusmuğunu sifonlamayı unutur ki?”

“Bir deliğe girip ölmek istiyorum.” Colin herhangi bir duygu belirtmeksizin krem rengi halıya doğru konuşmuştu. “Eyvahlar olsun,” dedi Hasan yavaşça nefes vererek. “Tek istediğim beni sevmesi ve hayatta anlamlı bir şeyler yapabilmekti. Ama bak yani, bak da gör.”

“Bakıyorum zaten. Ve emin ol gördüklerim hoşuma gitmiyor, kâfir. Aslına bakarsan kokladığım şey de hoşuma gitmiyor.” Hasan yatağa uzandı ve Colinln sefaleti öylece aralarında asılı kaldı.

“Ben... ben tam bir başarısızlık abidesiyim. Ya olay bundan ibaretse? Ya on yıl sonra şu soktuğumun ofis bölmelerinden birinde otururken haldır huldur sayılarla uğraşıp fantezi beyzbol liginde milletin canına okumak için oyuncu istatistiklerini ezberliyor olursam ve o yanımda olmazsa ve asla önemli bir şey yapmazsam ve işe yaramazın teki olursam?”

Hasan elleri dizlerinde dikeldi, “işte bak, sırf bu yüzden Allah’a inanman lazım. Ben bir *bölmem* olmasını bile beklemiyorum ve çamur içinde dolanan domuzlar kadar mutluyum.”

Colin iç geçirdi. Hasan o kadar dindar olmamasına rağmen şaka yollu Colim Müslümanlığa yönlendirmeye çalışırdı. “Tabii ya. Tanrı inancı. Çok iyi fikir. Aynı zamanda devasa penguenlerin pofuduk sırtlarında uzaya gidip XIX. Katherine’i yerçekimsiz ortamda becerebileceğime de inanabilirim.”

“Singleton, senin Allah’a şimdiye kadar tanıştığım herkesten çok inanman gerekiyor.”

“Eh, senin de üniversiteye gitmen gerekiyor,” diye mırıldandı Colin. Hasan homurdandı. Colinden bir üst sınıfta olan Hasan, Şikago’daki Loyola Üniversitesi’ni kazanmasına rağmen okulu bir yıllığına dondurmuştu. Sonbahar döneminden henüz ders seçmediği için bu bir yıl, iki yıla dönüşecek gibi görünüyordu.

“Konuyu bana çevirme,” dedi Hasan gülümseyerek. “Halıdan kalkamayacak veya kendi kusmuğunu

sifonlayamayacak kadar fena halde olan ben değilim, dostum. Neden biliyor musun? Tanrım var da ondan.”

“Misyonerlik yapmayı bırak,” diye inledi Colin. Hasan yere adayıp Colinln üstüne çıktı, kollarım yere yapıştırıp bağırmaya başladı. “Allah tektir ve Hazreti Muhammed onun elçisidir! Benimle birlikte tekrar et, *sitzpinfdeti La ilahe illallahV* Colin, Hasan’ın ağırlığı altında nefessiz kalana kadar kahkaha attı, Hasan da gülüyordu. “Götünü cehennemden kurtarmaya çalışıyorum.”

“Kalk üstümden yoksa birazdan oraya gideceğim,” diye hırıldadı Colin.

Hasan ayağa kalktı ve bir anda ciddileşti. “Peki, tam olarak sorun ne?”

“Tam olarak sorun beni *terk etmiş* olması. Yalnız olmam. Tanrım, yine yalnızım. Sadece o da değil, fark etmediysen tam bir başarısızlık abidesiyim. Karaya vurdum. *Eskiyim.* XIX. Katherine’in eski erkek arkadaşı. Eski üstünzekâlı. Eski potansiyel sahibi. Şu anda da boku yemiş haldeyim.” Colinin Hasana binlerce kez söylediği gibi *üstünzekâh* ve *dâhi* kelimeleri arasında büyük bir fark vardı.

Üstünzekâlılar başkalarının çoktan keşfettiği şeyleri hızla öğrenebiliyorlardı; dâhilerse başkalarının önceden keşfetmediği şeyleri keşfediyorlardı. Üstünzekâlılar öğreniyor; dâhiler yapıyordu. Çocukken üstünzekâh olan çoğu insan yetişkinliklerinde birer dâhi olmuyordu. Colin o şanssız çoğunluğun içinde olduğuna inanıyordu.

Hasan yatağa oturup kirli sakallı gerdanım çekiştirdi. “Burada esas mesele dâhilik olayı mı yoksa Katherine olayı mı?” . Colinin tek cevabı, “Onu çok seviyorum,” oldu. Fakat aslında zihninde bu meseleler bağlantılıydı. Mesele bu en özel, müthiş, zeki çocuğun aslında öyle olmamasıydı. Yani

mesele onun önemli olmamasıydı. Üstün zekâsıyla meşhur Colin Singleton, Katherine Çatışmalarının meşhur gazisi, meşhur inek ve *sitzpinkler* Colin Singleton, XIX. Katherine e ve dünyaya hiçbir şey ifâde etmiyordu. Ansızın kimsenin erkek arkadaşı veya kimsenin dehası değildi. Ve bu (üstünzekâh birinin kullanması beklenilecek, karmaşık bir kelimeyle anlatmak gerekirse) çok boktandı.

“Çünkü şu deha olayı,” diye devam etti Hasan sanki Colin demin ilanıaşk etmemiş gibi, “hiç önemli değil. Bu sadece ünlü olma isteğinle ilgili.”

“Hayır, değil. Ben önemli olmak istiyorum,” dedi Colin.

“Aynen. Dediğim gibi, ün istiyorsun. Ünlü olmak popüler olmak demek. Ve soktuğumun olayı ne biliyor musun, kâinat güzeli olamayacağına göre ünlü bir dâhi olmak istiyorsun ve üstüne alınma ama bu henüz gerçekleşmediği için de sızlanıyorsun.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” diye mırıldandı Colin halıya doğru. Hasana bakmak için kafasını çevirdi.

“Ayağa kalk,” dedi Hasan ona doğru uzanıp. Colin tutundu, kendini çekerek kalktı ve Hasan’m elini bırakmaya çalıştı. Ama Hasan onu daha sıkı tuttu. “Çok basit bir çözümü olan çok karmaşık bir sorunun var, kâfir.”

macerası,” dedi Colin. Ayaklarının dibinde ağzına kadar dolu bir büzgülü çanta ve içinde sadece kitap olan bir sırt çantası vardı. Hasan’la siyah deri kanepede oturuyorlardı. Colinln annesiyle babası hemen karşılarındaki birebir aynı kanepedeydi.

Colinin annesi tasvip etmeyen bir metronom gibi başını ritmik bir şekilde salladı. “*Nereye*?” diye sordu. “Ve *neden*?” “Alınmayın Bayan Singleton ama,” dedi Hasan ayaklarım sehpaya koyarken (ki bunu yapmaya kesinlikle izin yoktu), “olayı hiç anlamıyorsunuz. Nereye veya neden diye bir şey yok” “Bu yaz *yapabileceğin* şeyleri bir düşünsene, Colin. Sanskritçe öğrenebilirsin,” dedi babası. “Sanskrit öğrenmek iste

diğini biliyorum.[5] Öyle amaçsızca etrafta dolanınca sahiden mutlu olacak mısın? Bu senlik bir şey gibi gelmiyor. Açıkça söyleyeyim, *vazgeçmek* gibi görünüyor.”

“Neyden vazgeçmek peki baba?”

Babası duraksadı. Sorulan sorulardan sonra hep duraksardı ve konuştuğu zaman içinde hiç *ee*, *şey* veya *ıtı* içermeyen, bütünlüklü cümleler kurardı... sanki vereceği cevabı ezberlemiş gibi. “Bunu söylemek bana çok zor geliyor Colin ancak entelektüel açıdan gelişmeye devam etmek istiyorsan şu sıralar hiç olmadığı kadar fazla çalışman gerekiyor yoksa potansiyelini harcama riskin var.”

“Teknik olarak çoktan harcadım bile,” diye karşılık verdi Colin.

Sebebi Colin'in daha önce annesiyle babasını hiç hayal kırıldığına uğratmamış olması olabilirdi: alkol, uyuşturucu kullanmaz, sigara içmez, siyah göz kalemi çekmez, gece

geç vakitlere kadar dışanda kalmaz, kötü not almaz, dilini deldirmez veya tüm sırtına “KATHERINE AŞKSIN SEN” gibi cümleleri dövme yaptırmazdı. Belki de sebebi kendilerini suçlu hissetmeleriydi, sanki o söz konusu oldu mu çuvallamış ve onu bu noktaya kendileri getirmişler gibi... Belki de aralarındaki romantizm ateşini tekrar canlandırabilmek için sadece birkaç hafta kafa dinlemek istemişlerdi. Sebep her ne olursa olsun, harcanan potansiyelinin tasdik edildiği andan beş dakika sonra Co5 Ki bu içler acısı bir dunun olsa da doğruydu. Colin gerçekten Sanskrit öğrenmek istemifti. ölü dillerin Everest’i sayılırdı ne de olsa.

lin Singleton, Şeytan’ın Cenaze Arabası isimli uzun ve gri Oldsmobile’inin direksiyonuna geçmişti.

Arabada Hasan lafa girdi: “Tamam, şimdi tek yapmamız gereken birim eve gidip biraz giysi filan alıp annemle babamı yolculuğa çıkmama mucizevi bir şekilde ikna etmek.”

“Yazın bir işte çalışacağım filan söyleyebilirsin. Bir kampta mesela, ne bileyim,” diye önerdi Colin.

“Neden olmasın, tabii anneme yalan söylemeyecek olmam dışında, yani ne tip bir göt, annesine yalan söyler ki?”
“Hımm.”

“Tabii ona *bir başkası* yalan söyleyebilir. Bu gerçekle yaşayabilirim.”

“İyi,” dedi Colin. Beş dakika sonra Şikago’nun Ravenswood mahallesindeki sokaklardan birine çift sıra park edip arabadan aynı anda indiler. Hasan bir koşu eve girdi, Colin peşinden geliyordu. Hasanın annesi gayet güzel döşenmiş salondaki rahat bir koltukta oturmuş uyukluyordu.

“Pişt, anne,” dedi Hasan. “Uyan.” Annesi irkilerek uyandı, gülümsedi ve iki çocuğa da Arapça selam verdi. Colin

de Arapça, “Kız arkadaşım beni terk etti, depresyondayım o yüzden Hasan la bir şeye, şeye, eee, arabayla gidilen tatile çıkacağız. Arapça nasıl diyorsunuz bilmiyorum,” diye karşılık verdi.

Bayan Harbish başım sallayıp dudaklarım büzdü. “Sana ne diyorum ben hep?” Aksanlı konuşuyordu. “Kızlarla uğraşma demiyor muyum? Bak Hasan ne iyi çocuk, şu ‘çıkma’ işlerine hiç karışmıyor. Bak ne kadar mutlu. Ders al ders.”

“Zaten bu yolculukta da bana bunu öğretecek,” dedi Colin ki hiçbir şey hakikatten bu kadar uzak olamazdı. Hasan içinden

kıyafet fışkıran yarı açık bir spor çantasıyla odaya daldı. *“Uhi bukf* anne,” dedi onu öpmek için eğilirken.

Bir anda Bay Harbish pijamalarıyla salona girdi ve girer girmez, “Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi.

“Baba yapma. Gitmemiz lazım. Şuna baksana. Korkunç halde.” Colin, Bay Harbish’e bakıp olabildiğince korkunç görünmeye çalıştı. “Benimle veya bensiz, her halükârda gidiyor zaten ama en azından bu şekilde ona göz kulak olabilirim.” “Colin iyi çocuk,” dedi Bayan Harbish kocasına.

“Sizi her gün ararım,” diye ekledi Hasan. “Hem o kadar uzun süreliğine de gitmiyoruz. Colin iyileşene dek işte.” Tamamen doğaçlama moduna geçmiş olan Colinln aklına bir fikir gelmişti. “Hasan'a bir iş bulacağım,” dedi Bay Harbishe. “Bence ikimiz de sıkı çalışmanın değerini öğrenmeliyiz.”

Bay Harbish onaylamasına homurdandıktan sonra Hasan’a döndü. “İlk başta televizyondaki o korkunç *Yargıç Judy'yı* izlememenin değerini öğrenmen gerek Beni bir haftaya aradığında iş bulmuş olursan istediğin yerde istediğin kadar kalabilirsin.” Hasan onun hakaretamiz tavrını fark

etmişe benzemiyordu, uysalca mırıldanmakla yetindi: “Teşekkürler baba.” Annesini iki yanağından öpüp hızla dışarı çıktı.

“Ne göt ama,” dedi Hasan, Cenaze Arabası’na sağ salim bindiklerinde. “Beni tembellikle suçlamasına diyeceğim yok ama Amerika’nın en müthiş televizyon avukatına çamur atmak gerçekten adilik.” [6]

6 Arapça: “Seni seviyorum.”

Hasan sabaha karşı saat bir civan uyuyakaldı; benzin istasyonlannın ağır kremalı kahveleri ve otobanın gece vakti insana keyif veren yalnızlığıyla yarı sarhoş olmuş Colin 165’ten ve Indianapolis üstünden güneye iniyordu. Haziran başı için ılık saydacak bir geceydi ve Şeytan’ın Cenaze Arabası’nın kliması artık bu binyılda çalışmaktan vazgeçtiği için camlar sonuna kadar açıktı. Araba kullanmanın güzel yanı, ilgisini*kenara park etmiş araba var, belki polistir, biz sınırına uy, bu tın sollama vakti geldi, sinyal ver, dikiz aynasına bak, kör nokta için başım eğ, evet, şimdi sol şeride*midesindeki acı verici delikten ayırabilecek kadar meşgul edici olmasıydı.

Zihnini meşgul etmek için başka midelerdeki başka delikleri düşündü. 1914’te öldürülen Arşidük Franz Ferdinand’ı mesela. Karnındaki kanlı deliğe, bakmak için başım eğip, “Bir şey yok,” demişti. Yanılıyordu. Arşidük Franz Ferdinand’m önemli olduğu şüphe götürmezdi tabii, ancak kendisi ne bir üstünzekâlı ne de dâhiydi: Suikastı I. Dünya Savaşı’m tetiklemişti... Ölümüyle 8.528.831 kişinin daha ölümüne yol açmıştı.

Colin, Katilerine! özlüyordu. Özlemek onu kahveden daha ayık tutuyordu ve Hasan bir saat önce direksiyona geçmeyi önerdiğinde Colin kabul etmemişti çünkü araba

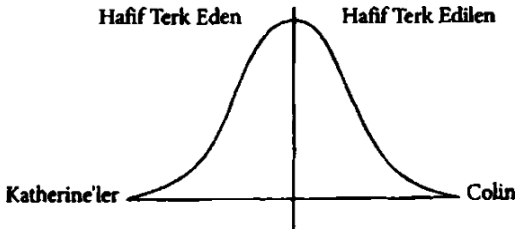
sürmek devam edebilmesini sağlıyordu... *Yüz onu geçme; Tanrım, kalbim gümbür gümbür; kahvenin tadından nefret ediyorum; fena gerildim; tamam, kamyondan uzaklaş; tamam oldu; sağ şerit, artık karanlıkta sırf bizim farlar var.* Araba sürmek sevilmemenin yalnızlığını ezici olmaktan kurtarıyordu. Araba sürmek bir düşünme türüydü; o anda kaldırabileceği tek türdü. Yine de

o düşünce, farların aydınlattığı alanın hemen ötesinde sinsice bekliyordu: Terk edilmişti. Katilerine isimli bir kız tarafından. On dokuzuncu sefer.

Konu kızlar olduğunda (ki Colinln durumunda sık sık oluyordu) herkesin bir tipi vardır. Colin Singletonm tipi fiziksel değil, dilbilimseldi: Katherine'lerden hoşlanıyordu. Katie veya Kat veya Kitty veya Cathy veya Rynn veya Trina veya Kay veya Kate veya neme lazım Carilerine değil. KATHERINE. On dokuz kızla çıkmıştı. Hepsinin ismi Katilerine eli. Ve hepsitek tek, her birionu terk etmişti.

Colin dünyada iki tür insan olduğuna inamyordu: Terk Edenler ve Terk Edilenler. Pek çok insan ikisi birden olduğunu iddia edebilirdi ama onlar olayı anlamıyorlardı: Kaderinizde ya bir yana ya öteki yana meyilli olmak vardı. Terk Edenler her zaman kalp kırmıyordu, Terk Edilenler"n de her zaman kalbi kırılmıyordu. Ama herkesin bir yönelimi vardı.[7]

7 Bunu grafikle düşünmek yardımcı olabilir. Colin Terk Eden/Terk Edilen dikotomisini çan eğrisinde değerlendiriyordu, insanların çoğu ortalarda bir yere toplanmıştı; örneğin, ya hafif Terk Edilenlerdendiler ya da hafif Terk Edenlerden. Ama bir de Katherine'ler ile Colin'ler vardı:

Öyleyse belki de Colin ilişkilerin bu inişli çıkışlı yapısına alışmalıydı. Ne de olsa çıkma eylemi tek bir şekilde sona eriyordu: Feci. Şöyle bir düşünürseniz, ki Colin sık sık bunu yapıyordu, tüm romantik ilişkiler ya (1) ayrılıkla, (2) boşanmayla veya (3) ölümle sona eriyordu. Ama XIX. Katherine farklıydı... ya da en azından farklı görünmüştü. Katherine onu sevmişti ve Colin de onu sevmişti, hem de fena halde. Hâlâ da seviyordu... Araba sürerken kelimeleri zihninde bir araya getirdiğini fark etti: Seni seviyorum, Katherine. Ona söylediğinde ismi dilinde farklı bir tat bırakıyordu; onca zamandır takıntılı olduğu bir isim olmaktan çıkıp sadece onu betimleyen, leylak kokan, gözlerinin mavisini yansıtan, kirpiklerinin uzunluğunu betimleyen bir kelimeye dönüşüyordu.

Rüzgâr camlardan içeri dolarken Colin, Terk Edenleri ve Terk Edilenleri, bir de Arşidük u düşündü. Arkada Hasan sanki bir Alman çoban köpeği olma rüyası görüyormuş gibi homurdanıp burnunu çekiyordu ve Colin midesindeki bitmek tükenmek bilmeyen yanma eşliğinde, *tüm bunlar çok ÇOCUKÇA*, diye düşünüyordu. *İÇLER ACISI. UTANÇ VERİCİSİN. AŞ BUNLARI AŞ BUNLARI AŞ BUNLARI.* Ama aşması gereken “bunların” ne olduğundan emin değildi.

I. Katherine: Başlangıcın Başı

Colinln annesiyle babası onun gayet normal olduğunu zannediyorlardı... bir haziran sabahına kadar. Yirmi beş aylık Colin mama sandalyesinde oturmuş, soyu belli olmayan sebze

temelli bir kahvaltı tüketirken babası ufak mutfak masalarının karşı tarafında *Chicago Tribüne* okuyordu. Colin

yaşına göre sıska ama uzundu, kafasından Einsteinvari bir öngörülmezlikle fışkıran kıvır kıvır kahverengi saçları vardı.

“Batı Yakası’nda üç ölö,” demişti Colin lokmasını yutarken. “Daha yeşillik istemem,” diye eklemişti yemeğinden bahsederek.

“Ne oldu, oğlum?”

“Batı Yakası’nda üç ölö. Kızarmış patates isterim, teşekkürler.”[8]

Coliriin babası gazeteyi çevirip ön sayfanın kat yerinin üstündeki manşete bakmıştı. Bu Colin’in ilk hatırasıydı: Babasının yavaşça gazeteyi indirmesi ve ona gülümsemesi. Babasının gözleri şaşkınlık ve mutlulukla kocaman açılmıştı, gülümsemesini kontrol altına alamıyordu. “CINDY! ÇOCUK GAZETE OKUYOR!” diye haykırmıştı.

Colin’in annesiyle babası okumayı gerçekten ama gerçekten seven insanlardı. Annesi şehir merkezindeki prestijli ve hayli pahalı Kalman Okulu’nda Fransızca dersi veriyordu, babasıysa şehrin hemen kuzeyindeki Northwestem Üniversitesi’nde sosyoloji profesörüydü. Yani Batı Yakası’nda üç kişi öldükten sonra Colin’e her yerde ve her an, temelde İngilizce olmak üzere ama Fransızca resimli kitapları da atlamayarak okumaya başladılar.

Dört ay sonra üstün yetenekli çocuklara özel bir anaokuluna gönderdiler. Anaokul Colin in kendilerine göre fazla

8 Colin tıpkı zeki bir maymun gibi geniş bir kelime haznesine sahipti ama dil

bilgisi zayıftı. Ayrıca "ölü” kelimesinin “ölü” diye telaffuz edildiğini bilmiyorda

Kusuruna bakmayın. Daha iki yaşındaydı yavrucak.

ileride olduğunu söyledi, ayrıca tam tuvalet eğitimi olmayanları zaten kabul etmiyorlardı. Bunun üstüne annesiyle babası Colinl Şikago Üniversitesindeki bir psikologa götürdüler.

Böylece belirli aralıklarla idrarını tutamayan üstünzekâlı çocuk kendini, Güney Yakasındaki küçük, penceresiz bir ofiste, ondan harf ve sayı dizilerindeki düzenleri bulmasını isteyen, kemik gözlüklü bir kadınla konuşurken bulmuştu. Kadın ondan çokgenleri ters çevirmesini istedi. Hangi resmin diğer resimlere uymadığını sordu. Ardı arkası kesilmeyen müthiş sorular yöneltti ve Colin ona bu yüzden bayıldı. O zamana kadar Coline sorulan soruların çoğu altım pisletip pisletmediği veya o felaket yeşilliklerden bir lokma daha yemesinin mümkün olup olmadığıyla ilgiliydi.

Bir saat boyunca soru sorduktan sonra kadın, “Olağanüstü sabnn için sana teşekkür ederim, Colin,” dedi. “Sen çok özelsin.”

Sen çok özelsin. Colin bu cümleyi sık sık duyuyordu ama yine denedenseyetmiyordu.

Kemik gözlüklü kadın, annesini odaya çağırdı. Profesör, Bayan Singletoria Coliriin çok zeki, çok özel bir oğlan olduğunu söylerken Colin harfli ahşap küplerle oynuyordu. Askı kelimesini kısa olarak yeniden düzenlerken göbeği çatlamıştı... Hatırladığı ilk anagramı buydu.

Profesör, Bayan Singletona Colinin yeteneğinin teşvik edilmesi, zorlanmaması gerektiğini söylemiş ve uyarmıştı: “Aşın beklentileriniz olmasın. Colin gibi çocuklar bilgiyi hızlı işler. Görevlere odaklanma konusunda inanılmaz yeteneklidirler.

Ama Colin’in Nobel Ödülü kazanma şansı herhangi bir zeki çocuğunkinden fazla değil.”

O akşam babası ona yeni bir kitap getirmişti: Shel Silverstein'ın *Eksik Parçası*. Colin kanepede babasının yanına oturmuş, hızla okurken minik elleri koca koca sayfalan çeviriyordu; bir tek "bir şey" ile "bi'şey" kelimelerinin aynı anlama gelip gelmediğini sormak için duraksamıştı. Bitirince kitabın kapağım kapadı.

"Sevdin mi?" diye sordu babası.

"Evet," dedi Colin. Tüm kitaplan seviyordu çünkü' okuma eyleminin kendisini, sayfa üstündeki çizikleri zihninde kelimelere dönüştürmenin büyüsünü seviyordu.

"Konusu neymiş?" diye sordu babası.

Colin kitabı babasının kucağına bıraktı. "Dairenin bir parçası eksik. Eksik parça pizza şeklinde."

"Pizza mı, pizza *dilimi* mi?" Gülümseyen babası kocaman elini Colin in kafasına koydu.

"Evet, baba. Dilim. Daire, parçasını aramaya gidiyor. Bir sürü yanlış parça buluyor. Sonra doğru parçayı buluyor. Ama onu geride bırakıyor. Sonra da bitiyor."

"Sen de kimi zaman bir parçası eksik bir daire gibi hissediyor musun?" diye sordu babası.

"Baba, ben daire değilim. Oğlanım."

Bunun üstüne babasının gülümsemesi azıcık da olsa silinmişti. .. üstünzekâlı çocuk okuyabiliyor ama göremiyordu. Eğer Colin asıl kendisinin eksik bir parçasının olduğunu, kendisini

daire öyküsünde görememesinin de düzeltilemeyecek bir sorun olduğunu anlasaydı dünyanın geri kalanının zaman geçtikçe ona yetişeceğini anlayabilirdi. Ezberlediği ama pek anlamadığı bir başka öykü ele alınırsa, kaplumbağa ve tavşan öyküsünün kaplumbağa ve tavşandan ziyade başka şeyler

anlattığını anlayabilseydi kendisini pek çok sorundan kurtarabilirdi.

Üç sene sonra Kalman Okuluna girdiğindeannesi orada öğretmen olduğu için ücret vermiyorlardısınıf arkadaşlarının çoğundan sadece bir yaş küçüktü. Babası onu daha fazla ve daha yoğun bir şekilde çalışması için zorluyordu ama Colin on bir yaşında üniversiteye giden ileri zekâlılardan değildi. Hem annesi hem de babası onun “sosyal sağlığı” olarak adlandırdıkları durum adına kısmen normal bir eğitim yolunda ilerlemeleri gerektiğine inanıyorlardı.

Fakat Colinln sosyal sağlığı hiçbir zaman iyi olmamıştı. Arkadaş edinme konusunda başarılı değildi. Sınıf arkadaşlnyla benzer faaliyetlerden hoşlanmıyorlardı. Örneğin, teneffüste yapmayı en çok sevdiği şey robotçuluk oynamaktı. Kollarım iki yanında sopa gibi sallandırıp dizlerinde eklem yokmuşçasına Robert Caseman’ın yanına gider ve monoton bir sesle, “BEN BİR ROBOTUM. HER SORUYU CEVAPLAYABİLİRİM. ON DÖRDÜNCÜ BAŞKANIN KİM OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İSTER MİSİN?” gibi şeyler söylerdi.

“Peki,” derdi Robert. “Sorum şu: Neden embesilce işler yapıyorsun, Kolon Kanseri?” Colin in ismi *kolin* diye telaffuz edilmesine rağmen Robert Casemanm birinci sınıfta oynamayı en çok sevdiği oyun Colin ağlayana kadar ona “Kolon Kan

seri” demekti İd bu çok uzun zaman almıyordu çünkü Colin, annesinin deyimiyle “hassas” bir çocuktu. Altı üstü robotçuluk oynamak istiyordu. Ne vardı yani bunda?

ikinci sımfta Robert Caseman ve benzerleri biraz olgunlaştılar. Sonunda tahriklerin gelip geçici olduğunu ama can yakmak istiyorlarsa fiziksel bir çaba harcamaları

gerektiğini çözünce Karmdeşen Jack’mece oyununu icat ettiler.[9] Yere yatmasını emrediyorlardı (o da nedense kabul ediyordu) ve dört çocuk, kollarıyla bacaklarından tutup çekiyordu. Sürükleme ve dörde bölme türü bir şeydi ancak yedi yaşındakiler çekiştirince ölümcül sonuçlar doğmuyordu, sadece utanç verid ve aptalcaydı. Colin’e kimse kendisini sevmiyormuş gibi hissettiriyordu ki gerçekten de kimse onu sevmiyordu. Tek tesellisi günün birinde önemli olacağı düşüncesiydi. Ünlü olacaktı. Ve onlardan hiçbiri olamayacaktı. Bu yüzden onunla dalga geçtiklerini söylüyordu annesi. “Seni *kıskanıyorlar* da ondan,” diyordu. Ama Colin işin aslım biliyordu. Onlar kıskanmıyorlardı. Kendisi hoşlanılacak bir çocuk değildi sadece. Bazen olay bu kadar basitti.

Bu yüzden üçüncü sınıf başladıktan kısa süre sonra Colin Singleton tüm Şikago’daki en güzel sekiz yaşındaki kızın kalbini (kısa süreliğine de olsa) kazanarak sosyal sağlığının yerinde olduğunu kanıtlayınca hem Colin hem de annesiyle babası müthiş mutlu olmuş ve rahadamışlardı.

9 Ki kayıtlara geçsin, bu ismi *Colin* bulmuştu. Diğerleri buna sadece “Çekmece” diyorlardı ama bir gün tam da bunu yapacakları sırada Colin, “Yine mi Karındeşen Jack'mece!” diye haykırmıştı ve isim o kadar zekiceydi ki yapışıp kalmıştı.

(dört)

Colin arabayı sabah saat üç civarında Paducah, Kentucky yakınlarında bir dinlenme tesisine çekti ve koltuğunu arkadaki Hasan ın bacaklarına dayanıncaya kadar yatırıp uyudu. Aşağı yukarı dört saat sonra uyandı; Hasan koltuğuna tekme atıyordu.

“Kâfir... Arkada felç oldum. Şu soktuğumun koltuğunu kaldır. Namaz kılmam lazım.”

Colin, Katherine hatıralarıyla bezeli rüyalar görüyordu. Aşağı uzanıp kolu çekti, koltuk hızla kalktı.

“Sokayım,” dedi Hasan. “Gece genzimde bir şey mi öldü?” “Uyuyorum.”

“Ağzım leş gibi kokuyor. Diş macunu aldın mı?”

“O durumun bir adı var aslında. *Fetor hepaticus.* Son evre..

“Hiç ilginç değil,” dedi Hasan, Colin konudan her saptığında dediği gibi. “Diş macunu diyorum.”

“Bagajdaki spor çantanın içindeki banyo takımında,” diye cevap verdi Colin.* [10]

Hasan arkasından kapıyı çarptı, birkaç saniye sonra bagajm kapısını çarptı ve Colin gözlerini ovuşturup hazır uyanmışken uyanık kalmaya karar verdi. Hasan dışarıda Mekke’ye dönüp asfalta çökerken Colin de tuvalete gitti (kabin duvarında VURDURMAK İÇİN ARA — DANA yazıyordu. Colin, Dana’nın isteyene oral seks mi yoksa kokain mi temin ettiğini merak etti, ardından yatak odasının halısında hareketsiz bir şekilde yattığı zamandan bu yana ilk kez en büyük tutkusuna teslim oldu: Anagram yaptı. Vurdurmak için ara, Dana / içi durmadan kara vuran).

Kentucky’nin ılık havasına adım attıktan sonra, ahşap piknik masasına anahtarlığındaki çakıyla saldınyormuş gibi görünen Hasanın karşısına oturdu.

“Ne yapıyorsun?” Colin masanın üstünde kollarım kavuşturdu ve başım koluna yasladı.

“Sen tuvaletteyken Kentucky’nin artık hangi soktuğum köşesindeysek orada bulunan bu piknik masasma oturdum ve birisinin ahşaba TANRI İBNELERİ NEFRET EDER diye kazımış olduğunu gördüm ki bu cümle tam bir dil bilgisi kâbusu olmasının yanı sıra hakikaten saçma. Bu yüzden yazıyı

10 Her neyse, bu durumun adı *fetor hepaticus* ve son evre karaciğer yetmezliğinin bir semptomudur. Temel olarak, nefesiniz çürüyen bir ceset gibi kokmaya başlar.

‘Tanrı Bagetten Nefret Eder’ diye değiştiriyorum. Buna karşı çıkmak zor. *Herkes* baget ekmekten nefret eder.”

“Ben seviyorum ama,” diye mırıldandı Colin.

“Sen biraz fazla şey seviyorsun.”

Hasan Tanrı’yı baget ekmeklerden nefret ettiriiken Colirfin zihni de şöyle işliyordu: (1) bagetler (2) XIX. Katherine (3) ona beş ay on yedi gün önce aldığı yakut kolye (4) yakutların büyük kısmı Hindistan’dan geliyordu ki (5) bu ülke Birleşik Krallık’ın kontrolü altında olduğu sırada (6) başbakanı Winston Churchill’di ve (7) Churchill ile Gandhi gibi iyi politikacılar kelken (8) Hider, Stalin ve Saddam Hüseyin gibi çoğu korkunç diktatörün bıyıklı olması tuhaf değil miydi? Ama (9) Mussolini sadece ara sıra bıyık bırakıyordu ve (10) İtalyan Ruggero Oddi gibi iyi bilimcilerin çoğunun bıyığı vardı İd (İl) kendisi, bağırsak yolundaki Oddi büzgen kasım keşfetmiş ve buna kendi adım koymuştu ki bu

büzgen kas (12) göz büzgeni gibi daha az bilinen büzgenlerdendi.

Hazır bundan bahsetmişken... Hasan Harbish on yıl boyunca evde eğjtim aldıktan sonra Kalman Okulunun onuncu sınıfına yazıldığında hayli zeki olmasına rağmen üstünzekâlı değildi. O sonbahar dokuzuncu sınıfta olan Colin'le matematik dersleri ortaktı. Ama birbirleriyle hiç konuşmamışlardı çünkü Colin, Katherine isimli olmayan bireylerle arkadaşlık kurmaktan vazgeçmişti. Kalmandaki neredeyse tüm öğrencilerden nefret ediyordu İd bu da kimsenin umurunda değildi çünkü genel olarak herkes de ondan nefret ediyordu.

Dersler başladıktan yaklaşık iki hafta sonra Colin elini kaldırmış ve Bayan Sorenstein, "Efendim, Colin?" demişti. Colin elini gözlük camının altına sokmuş, apaçık bir rahatsızlıkla sol gözünü tutuyordu.

"Bir dakika dışarı çıkabilir miyim?" diye sormuştu. "Önemli mi?"

"Sanırım göz büzgenime kirpik kaçtı," diye yanıdadığı anda tüm sınıf kahkahaya boğulmuştu. Bayan Sorenstein onu dışarı yollamıştı ve Colin tuvalete gidip aynaya bakarak göz büzgeninin bulunduğu *gözünden* kirpiği çıkarmıştı.

Dersten sonra Hasan, fiştik ezmeli fakat reçelsiz bir sandviçi okulun arka kapısındaki geniş taş basamaklarda yiyen Colin'e rasdamıştı.

"Bak," demişti Hasan, "bugün hayatım boyunca okulda geçirdiğim dokuzuncu gün fakat ben bile şimdiden ne söyleyip ne söylememen gerektiğini algılamayı başardım. Ve büzgeninle ilgili şeyleri söylememen gerekiyor."

"Gözün bir parçası," demişti Colin kendini savunurcasına. "Zekice bir şey söylemiştim."

“Bak beni dinle. Hedef kideni tanıman lazım. Söylediğin şey oftalmologlar konferansında takdir toplayabilir ama matematik sınıfında insanlar senin kirpiği *orana* nasıl soktuğunu merak ediyor sadece.”

Böylece arkadaş olmuşlardı.

“Kentucky’yi sevdiğimi pek söyleyemeyeceğim,” dedi Hasan. Colin başım hafifçe kaldırıp çenesini kollarına dayadı. Kısa

bir süre dinlenme tesisi otoparkım inceledi. Eksik parçası görünürlerde yoktu.

“Buradaki her şey bana onu hatırlatıyor. Eskiden Paris’e gitmekten bahsederdik. Yani Paris'e gitmek filan istemiyorum ama onun Louvre’da ne kadar heyecanlanacağını düşünüp duruyorum. Güzel restoranlara gidecektik, kırmızı şarap içecektik belki. İnternetten otel bile bakmıştık. *Genç Beyinler* parasıyla yapabilirdik.”[11]

“Dostum Kentucky sana Paris’i hatırlatıyorsa işimiz harbiden iş.”

Colin dikelip dinlenme tesisinin bakımsız çimenliğine göz gezdirdi. Sonra da Hasan’ın eserine baktı. “*Baget* ,” diye açıklama yaptı.

“Of ya Rabbim. Anahtarı ver.” Colin cebinden çıkardığı anahtarı uyuşuk bir harekede piknik masasının üstünden fırlattı. Hasan ayağa kalkarken anahtarı yakalayıp Şeytan’ın Cenaze Arabası’na yürüdü. Colinse sefil bir halde peşinden gitti.

Altmış beş kilometre sonra hâlâ Kentucky’delerken Colin tam yolcu penceresine sokulmuş uyuyacaktı İd Hasan, “Dünyanın En Büyük HaçıBir Sonraki Sapak!” diye haykırdı.

“Dünyanın En Büyük Haçı’nı görmek için durmayacağız.”

“Herhalde duracağız,” dedi Hasan. “Devasa bir şey olmalı!”

11 Bu konuya sonra değinilecek ama temel olarak olay Colin in bir sene önce biraz paraya konmuş olmasıyla ilgili.

“Has, neden Dünyanın En Büyük Haçı’nı görmek için duralım ki?”

“Çünkü bu bir *yol macerasıl* Olayı *serüveni”* Hasan heyecanını direksiyona vurarak da belli ediyordu. “Özellikle gidecek bir yerimiz filan yok ki. Dünyanın En Büyük Haçı’nı görmeden ölmek ister misin sahiden?”

Colin biraz düşündü. “Evet. Öncelikle ikimiz de Hristiyan değiliz. İkincisi, yaz aylarını aptal yol kenarı saçmalıklarının peşine düşerek geçirmek hiçbir işe yaramayacak. Üçüncüsü haçlar bana onu hatırlatıyor.”

“Kimi?”

“Onu.”

“Hatun *ateistti* be, kâfir!”

“Her zaman değildi,” dedi Colin. “Uzun zaman önce haç takıyordu. Biz çıkmadan önce.” Çam ağaçları hızla gelip geçerken pencereden dışarı baktı. Kusursuz hafizası gümüş haçı gözlerinin önüne getirmişti.

“Sitzpinklemenden tiksiniyorum,” dedi Hasan ama Cenaze Arabası’m gazladı ve sapağın yanından hızla geçti.

(beş)

Dünyanın En Büyük Haçı m geçtikten iki saat sonra Hasan konuyu tekrar açtı.

“Dünyanın En Büyük Haçı’mn Kentucky’de olduğunu önceden biliyor muydun?” diye haykırdı, açık camdan çıkardığı sol elini hızla akan havaya doğru sallarken.

“Bugün öğrendim,” diye yanıt verdi Colin. “Ama dünyanın en büyük kilisesinin Finlandiya’da olduğunu biliyordum.” “Hiç ilginç değil,” dedi Hasan. Hasan’ın ilginç bulmadığı konular Colinin diğer insanların duymaktan hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri algılamasına yardımcı olmuştu. Colin bunu Hasandan önce çözememişti çünkü herkes onunla ya dalga geçiyor ya da onu büsbütün yok sayıyordu. Veya Katherine’ler söz konusu olduğunda dalga geçildikten sonra yok sayılıyordu.

Colinln ilginç olmayanlar listesi sayesinde[12] normale göz kırpan bir sohbet tutturabiliyordu.

Uç yüz kilometre ve bir ihtiyaç molası sonra Kentucky’den sağ salim çıkmış, Nashville ile Memphis arasında bir yere gelmişlerdi. Açık camlardan giren rüzgâr onları pek serinletmeden terlerini kurutuyordu ve Colin klimalı bir yer bulup bulamayacaklarım düşünürken pamuk veya mısır veya soya fasulyesi veya ona benzer bir şey tarlasının[13] tepesinde yükselen, elle boyanmış tabela dikkatini çekti. 212. KAVŞAKARŞİDÜK FRANZ FERDINANDTN MEZARI1. DÜNYA SAVAŞINI BAŞLATAN ÖLÜM.

“Bu hiç olası değil,” dedi Colin kısık sesle.

“Ben sadece *bir yerlere* gitmemiz lazım diyorum, o kadar,” dedi Hasan, onu duymamıştı. “Yani bu eyaletler arası

yolla bir alıp veremediğim yok ama güneye gittikçe hava ısınacak ve ben zırıl zırıl terliyorum zaten.”

Colin ağrıyan boynunu ovarken otele verecek kadar parası olduğunda geceyi bir daha asla arabada geçirmeyeceğini düşünüyordu. “Tabelayı gördün mü?” diye sordu.

“Hangi tabelayı?”

“Arşidük Franz Ferdinand’ın mezarı yazanı.”

12 Diğer çok ama pek çok konu arasında şunlar hiç umursanacak gibi değildi: göz büzgeni, mitoz bölünme, barok mimari, can alıcı noktası fizik denklemi olan espriler, İngiltere’de monarşi, Rusça dil bilgisi ve insanlık tarihinde tuzun oynadığı önemli rol.

13 Ekin tespiti Colin’in yetenekleri arasında yer almıyordu.

Hasan yolla pek ilgilenmeden Coline dönüp gülümsedikten sonra omzuna hafifçe vurdu. “Harika. *Harika.* Zaten öğle yemeği vakti geldi.”

Colin,Tennessee 212. Kavşaktaki Hardee’s’in otoparkında yolcu koltuğundan kalkarken annesini aradı.

“Selam, Tennessee’ye geldik.”

“Nasılsın, canım?”

“Daha iyi gibiyim. Bilmiyorum. Hava sıcak. Şey, beni kimse aradı mı?”

Annesi duraksadı, Colin onun o feci acıma duygusunu *hissedebiliyordu.* “Ne yazık ki, tadım. Ama şey, birisi ararsa cep numaram veririm.”

“Sağ ol anne. Ben Hardees’te yemek yemeye gidiyorum.”

“Ne güzel. Emniyet kemeri takmayı unutma! Seni seviyorum!”

“Ben de.”

Boş restoranda yağından ödün vermeyen bir Hayvani Doygunburger yedikten sonra Colin kasanın başında duran, muhtemelen çalıştığı yerde biraz fazla yemekten muzdarip kadına Franz Ferdinand'ın mezarına nasıl gidebileceklerini sordu.

"Kim?" diye sordu kadın.

"Arşidük Franz Ferdinand."

Önce boş boş bakan kadının bir an sonra göden parladı. "Ha siz Gutshot'ı soruyosunuz. Ücra yerlere gitmek istiyosunuz ha."

"Gutshot mı?"

"Aynen. Şimdi bak napcaksımz söyliyim, parktan çıkın, sağa dönün ama otoyoldan bu yana dönüceksiniz, sonra bi yaklaşık üç kilometre kadar gidince yol ikiye ayrılır. Orda kapalı bi benzinlik var. Ordan sağa sapın, on beş yirmi kilometre dümdüz gidin. Yol yukarı çıkıcak, ora Gutshot."

"Gutshot."

"Gutshot, Tennessee. Arşidük orda."

"Yani önce sağ, sonra tekrar sağ."

"Ha aynen. Hadi iyi eğlenceler."

"Gutshot," diye tekrar etti Colin kendi kendine. "Peki, teşekkürler."

Son asfaltlama çalışmasından sonra, bahsi geçen o on beş yirmi kilometrelik yol bir depremin merkez üssü olmuş gibi görünüyordu. Colin dikkatli sürüyordu fakat Cenaze Arabası'nın eskimiş amortisörleri bitmek tükenmek bilmeyen çukurlar ve çadamış asfalt dalgalan yüzünden gıcırdayıp duruyordu. "Arşidükü görmesek de olurdu aslında," dedi Hasan.

"Bu *bir yol macerası*! Olayı *serüven ” âsyç*, taklit yaptı Colin. "Sence Gutshot, Tennessee sakinleri hayatlarında hiç

kanlı canlı bir Arap görmüş müdür?”

“Paranoyaklık yapma.”

“Ya da Yahudi aftosu görmüşler midir mesela?”

Colin bir süre düşünüp cevap verdi: “Hardees’teki kadın sıcakkanlıydı.”

“Olabilir ama Hardees’teki kadın Gutshot’ı ‘ücra yer diye betimledi,” dedi Hasan kadının aksamnı taklit ederek. “Yani demem o ki Hardee s merkeziyse, kırsalı görmek istediğimden emin değilim.” Hasan söylenmeye devam ederken Colin de kahkaha atıp gerekli yerlerde gülümsüyordu ama bir yandan araba sürerken bir yandan da doksan yıldan uzun süre önce Saraybosna’da ölmüş ve önceki gece öylesine aklına düşmüş olan Arşidükün kendisi ile gitmekte olduğu yön arasında bulunmasının olasılığını hesaplıyordu. Mantıklı değildi ve Colin mantıksızlıktan nefret ederdi ama Arşidükün huzurunda olmanın eksik parçasıyla ilgili bir şeyler ortaya çıkarabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Evrenin inşam öyle veya böyle bir yerlere yönlendirmek için kumpas kurmadığını Colin elbette biliyordu. Aldı Demokritos’a gitti: “İnsan her yerde doğa ile kaderi suçlar ancak kaderi çoğunlukla kişiliği ve tutkularının, hataları ve zayıflıklarının bir yansımasıdır.”[14]

Yani sonuçta onu Gutshot,Tennesseeye getiren kader değil, Colin Singleton’ın kişiliği ve tutkuları, hataları ve zayıflıklarıydı. Yol tabelasında NÜFUS: 864 yazıyordu. Gutshot, ondan önce gördüklerinden farklı durmuyordu, yolu daha düzgündü o kadar. Cenaze Arabası’nın iki yanından kısa, parlak yeşil bitkileriyle sonsuz griliğe doğru uzanan tarlalar ara sıra birkaç at, ahır veya ağaçlıkla bölünüyordu. Sonunda Colin yol kenarında korkunç bir pembeye boyalı, iki katil tuğla bir bina gördü.

Sanırım şurası Gutshot,” dedi binayı işaret edip.

Einanın yanında elle yazılmış bir tabelada GUTSHOT KRALLIĞIARŞİDÜK FRANZ FERDİNAND’IN EBEDÎ İSTİRAHAT YERİ / BUZ GİBİ BİRA / GAZOZ / BALIK YEMİ yazıyordu.

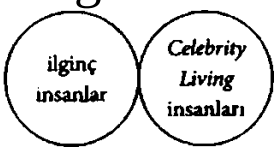
Colin dükkânın çakıllı otoparkına çekti. Kemerini çözerken Hasan’a döndü: “Acaba Arşidük gazozlann mı yoksa balık yeminin mi yanında merak ediyorum.”

Hasanın kahkahası arabanın içinde yankılandı. “Colin şaka da yaparmış! Burası sana çok iyi geldi. O yüzden burada ölecek olmamız çok yazık. Bir Arap ile yarı Yahudi, Tennessee’de bir dükkâna girerler. Kulağa fikra gibi geliyor ama vurucu kısmı oğlancılık’.” Her şeye rağmen Colin arkasından gelen Hasan m çakılların üstünde ayaklarım sürüdüğünü duydu.

Gutshot Market’in sineklikli kapısından içeri girdiler. Uzun ama düz burunlu, iki ufak gezegen boyutunda kahverengi gözleri olan kasiyer kız başını *Celebrity Living* dergisinden kaldırıp, “N’abersiniz?” dedi.

Hasan, “iyiyiz. Siz nasılsınız?” diye karşılık verirken Colin insanlık tarihinde herhangi bir önemli insanın, tek bir *Celebrity Living* nüshası okuyup okumamış olduğunu düşünüyordu.[15]

15 Verin şemasında göstermek gerekirse Colin dünyanın şu şekilde göründüğünü savunurdu:

“İyidir,” dedi kız.

Bir süre zemin döşemesi olarak kullanılan tozlu cilalanmış kerestelerin üstünde dolanıp atıştırmalık, içecek ve yem tanklarının içinde yüzen minik balıklarla ilgileniyormuş

gibi yaparak dükkânda gezindiler. Göğüs hizasına gelen bir cips dolabının arkasına yan yanya çömelen Colin, Hasanın tişörtüne asıldıktan sonra elini kulağına götürüp, “Kızla *konuşsana?* diye fısıldadı. Tabii aslında Colin fisıldamamıştı çünkü fısıldama sanatında hiçbir zaman ustalık kazanamamıştı... Hasan’ın kulak zanna biraz daha yumuşak bir sesle konuşmuştu sadece.

Hasan irkilip başını salladı. “Kansas eyaleti toplam kaç kilometrekare?” diye fısıldadı.

“Şey, aşağı yukarı 213.000. Neden?”

“Bunu bilip ses tellerini kullanmadan nasıl konuşacağım bilememen inanılmaz da o yüzden.” Colin fısıldamanın bile ses tellerini *kullanmayı* gerektirdiğini açıklamaya başlamıştı ki Hasan gözlerini devirdi. Bu yüzden Colin elini yüzüne götürüp başparmağım kemirirken umut dolu gözlerle Hasana baktı fakat Hasan patates cipsleriyle ilgilenmeye başlayınca iş Colinln başına kaldı. Kasaya gidip, “Merhaba, biz Arşidükü merak etmiştik de,” dedi.

Celebrity Living okuru gülümsedi. Tombul yanakları ve fazla uzun burnu yok oldu. Gülümsemesi öylesine geniş ve kurnazdı ki insana inanmaktan başka çaresi yokmuş gibi hissettiriyordu. .. tekrar tekrar görebilmek için onu mutlu etmeyi istettirecek türden bir gülümsemeydi. Ama hemencecik kay

boldu. “Turlar her saat başı başlıyor, on bir dolar ve gerçekten değmiyor,” diye karşılık verdi tekdüze bir tonla.

“Önemli değil,” dedi Colin’in arkasında biten Hasan. “Arkadaşın, Arşidükü görmesi lazım.” Sonra uzanıp yapmacıktan, “Sinir krizi geçiriyor da,” diye fısıldadı. Tezgâha yirmi iki dolan koyduğu gibi, kız önündeki kasayı alenen umursamadan parayı şort cebine soktu.

Yüzüne düşen kahverengi saç tutamını üfleyip iç geçirdi. “Dışarsı sıcak.”

“Bu rehberli tur gibi bir şey mi?” diye sordu Colin.

“Evet. Ve ne yazık ki tur rehberi de benim.” Tezgâhın arkasından çıktı. Kısa boyluydu. Sıskaydı. Suratı ilgi çekecek kadar güzel değildi.

“Ben Colin Singleton,”dedi tur rehberi/market kasiyerine.

“Lindsey Lee Wells,” diye karşılık verdi kız soyulmuş metalik pembe ojeli ufak elini uzatırken. El sıkıştıktan sonra Hasana döndü.

“Hasan Harbish. Sünni Müslümamm. Terörist değilim.”

“Lindsey Lee Wells. Metodistim. Ben de değilim.” Yine gülümsedi. Colin kendisinden ve K19 ile midesinden eksilmiş parçadan başka bir şey düşünmüyordu... ancak o gülümsemeyi göz ardı etmek mümkün değildi. O gülümseme nice savaşlar bitirip kansere çare olabilirdi.

Uzun süre marketin arkasındaki dize gelen otların içinde sessizce yürüdüler, bu otlar Colin in açıktaki hassas baldırlarını yaktığı için bunu dile getirmeyi ve üstünden yürüyebilecekleri, kısa süre önce biçilmiş otların olduğu bir yer olup olmadığını sormayı düşündü ama Hasanın bunu “sitzpinklerimsi”bulacağım bildiğinden otlar tenini kaşındırırken sesini çıkarmadı. Günler boyunca bir avuç toprağa basmadan yürünebilecek Şikagoyu düşündü. O dayalı döşeli dünya hoşuna gidiyordu ve bileğini burkma tehlikesi yaratan engebeli sert toprakta attığı her adımda orayı özlüyordu.

Lindsey Lee Wells önlerinde yürürken (tipik *Celebrity Living* okuru işte; onlarla konuşmaktan imtina ediyordu) Hasan, Colinln yanından gidiyordu ve otlara alerjisi olduğu için Colin’e henüz teknik olarak *sitzpinkler* dememiş olsa bile

Colin *diyebileceğini* bildiğinden cam sıkılmıştı. Bu yüzden Hasanın en sevmediği konuyu tekrar açtı.

“Üniversiteye gitmen gerektiğinden bugün de bahsettim mi?”

Hasan gözlerini devirdi. “Evet evet, biliyorum. Ama akademik başarının seni getirdiği noktaya bir bak önce.”

Colin zekice bir karşılık bulamadı. “Ama bu sene gitmen lazım. Sonsuza kadar gitmezlik yapamazsın. Temmuzun on beşine kadar kayıt yaptırabiliyormuşsun.” (Colin araştırmıştı.)

“Aslına bakarsan sonsuza kadar gitmezlik *yapabilirim.* Daha önce de dedim, şimdi de diyeyim: Kıçımı yayıp oturmayı, televizyon izlemeyi, şişmanlamayı seviyorum. Hayatımm olayı bu, Singleton. Yolculukları da bu yüzden seviyorum, dostum. Aslında bir şey yapmadan bir şey yapmak gibi. Hem babam da üniversiteye gitmemiş ama hayaları bile altın kaplama.”

Colin altın kaplama hayaların nasıl olacağını düşündü fakat sadece, “İyi ama baban yine de kıçım yayıp oturmuyor. Haftada yüz saat falan çalışıyor,” demekle yetindi.

“Evet aynen. Ve kendisi sayesinde benim de işe *veya* üniversiteye gitmem gerekmiyor.”

Colin in buna verecek karşılığı yoktu. Ancak Hasan’ın kayıtsızlığım da anlamıyordu. En azından dikkate değer bir şey yapmaya çalışmayacaksan hayatta olmamn anlamı neydi? Tanrının sana hayat verdiğine inanıp hayatın senden televizyon izlemekten fazlasını isteyebileceğini düşünmemek harbiden garipti.

Öte yandan belld de, on dokuzuncu Katherine’inin hatırasından kaçabilmek için bir yolculuğa çıkmış, bir AvusturyaMacaristan Arşidükünün mezarına gitmek üzere Tennessee’nin güneyine yakın bir yerlerde dolanırken kalkıp

da herhangi bir şeyi *harbiden garip* diye betimleme hakkına sahip olunmuyordu.

Bu esnada *harbiden garip* kelimelerinden anagram yapmakla meşguldü: *giden bir harap*, *harbi giden arp*, *eh bir garip DNA*... derken Colin garip DNAsıyla gurur duyacağı bir şey yaptı: Bir köstebek yuvasına takılıp düştü. Hızla yaklaşan zemin yüzünden ne yapacağını öyle bir şaşırmıştı ki düşüşünü yavaşlatabilmek için ellerini bile kullanmadı. Sanki sırtından vurulmuş gibi öne devrildi. Yere ilk çarpan şey gözlüğüydü. Bunu takip edense ufak bir taşa çarpan alnı oldu.

Sırtüstü yuvarlandı ve "Düştüm," diye duyurdu oldukça yüksek sesle.

"Sıçtık!" diye bağırdı Hasan. Colin gözlerini açarken Hasan ile Lindsey Lee Wells'in diz çökmüş, ona baktıklarım bulanık da olsa görebildi. Kızdan yoğun bir meyvemsi koku geliyordu ki Colin parfümün Curve olduğunu tahmin ediyordu. Bir keresinde XVII. Katherine'e almıştı ama o beğenmemişti.[16] "Kanıyor, değil mi?" diye sordu Colin.

"Hem de ne biçim," dedi kız. "Hareket etme." Hasaria dönüp, "Tişörtünü ver," deyince Hasan büyük bir hızla reddetti ki Colin bunun sebebinin Hasarim memeleri olduğunu tahmin ediyordu. "Basınç uygulamamız lazım," diye açıklama yaptı Lindsey, Hasana fakat Hasan büyük bir sükûnetle tekrar hayır deyince Lindsey, "Off iyi be," deyip kendi tişörtünü çıkardı.

Colin gözlüksüz bulanıklığa gözlerini kısarak bakmasına rağmen pek bir şey göremiyordu. "Bunu ikinci randevuya bıraksak daha iyi olur," dedi.

"Çok komik, sapık," diye karşılık verdi Lindsey ama Colin, sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu. Colinin alm ve yanağım tişörtüyle silip sağ kaşının üstündeki hassas

noktaya basınç uygularken konuşmaya devam etti: “Arkadaşın müthiş bir insanmış bu arada. Boynunu kıpırdatma. Şu anda başımıza bela açabilecek iki şeyden biri omur zedelenmesi, öteki subdural hematom. Yani bunlann olma ihtimali gerçekten ama gerçekten düşük, biz yine de dikkatli olalım çünkü en yakın hastane bir saatlik mesafede.” Colin gözlerini kapadı ve Lindsey yaraya

16 “Boynuma çiğnenmiş çilekli sakız sürmüşüm gibi kokuyor,” demişti ama tam olarak öyle değildi. Çilekli sakız kokulu *parfüm* gibi kokuyordu ki bu gerçekten hoş bir kokuydu.

basınç uygularken irkilmemeye çalıştı. “Tişörtle şuraya baskı yap. Sekiz dakikaya döneceğim,” dedi Hasan’a.

“Doktor filan çağırmamız lazım,” dedi Hasan.

“Ben paramediğim,” diye karşılık verdi Lindsey dönerken. “Kaç yaşında olabilirsin ki?” diye sordu Hasan.

“On yedi. İyi be tamam. *Henüz* eğitim alıyorum. Sekiz dakika. Yemin ederim.” Koşarak uzaklaştı. Colin in hoşuna giden Curve’ün kokusu değildi... Yani tam olarak değiL Lindsey koşarak uzaklaştığı sırada havada kalan kokuydu. Parfümün ardında bıraktığı koku. İngilizcede böyle bir kelime yoktu ama Colin Fransızcasını biliyordu: *sillage*. Curve’de sevdiği şey tendeki kokusu değil, *sillage’*ı, peşinde bıraktığı şekerli meyvemsi kokuydu.

Hasan kesiğe sertçe bastırırken uzun otların arasına çöktü. “Tişörtümü çıkarmadığım için kusura bakma.”

“Memelerin yüzünden mi?”

“Eh, evet. Memeleri teşhir etmeden önce bir kızı daha iyi tanımak gerek diye düşünüyorum. Gözlüğün nerede?”

“Kız tişörtünü çıkardığı sırada ben de kendime aynı soruyu soruyordum,” dedi Colin.

“Onu göremedin mi yani?”

“Göremedim. Ama sütyeni mordu.”

“Hem de ne biçim,” diye karşılık verdi Hasan.

Ve Colin, yatağında mor sütyeniyle oturup kendisini terk eden K19 u düşündü. Ve sütyeni ile diğer her şeyi de siyah

olan XIV. Katherine’i düşündü. Sonra ilk sütyen giyen XII. Katilerine! ve sütyenlerini gördüğü tüm Katherine’leri (askılarını saymazsa dört, sayarsa yedi tane)... İnsanlar cezaya doymadığını, terk edilmekten hoşlandığım düşünüyorlardı. Fakat öyle değildi. Sadece hiçbir şeyi önceden kestiremiyordu ve sert, engebeli toprakta yatmış, Hasan alnına biraz fazla bastırırken, Colin Singletonın gözlüğüyle olan mesafesi problemin farkına varmasını sağladı: Miyopluk Uzağı göremiyordu. Gelecek önünde uzanıyordu ve kaçınılmaz olduğu kadar görünmezdi de.

“Buldum,” dedi Hasan ve gözlüğü garip hareketlerle yüzüne yerleştirmeye çalıştı. Fakat başka birisinin kafasına gözlük takmak zor olduğundan sonunda Colin uzanıp gözlüğü burnuna yerleştirdi ve görebildi.

“Evreka,” dedi kısık sesle.

XIX. Katherine: Sonun Sonu

On ikinci ayın sekizinci gününde, birinci yddönümlerine sadece yirmi iki gün kala terk etmişti. Farklı okullarda olmalarına rağmen ikisi de o gün mezun olduğundan Colin ile Katherine’in eskiden beri birbirini tanıyan ebeveynleri onlan öğlen kutlama yemeğine çıkarmıştı. Fakat akşam baş başa kalacaklardı. Colin tıraş olup Katherine’in çok sevdiği ve kokusunu alabilmek için göğsüne sokulduğu Wild Rain deodorantını sıkmıştı.

Şeytariın Cenaze Arabasıyla onu almıştı; Lakeshore Yolundan güneye doğru sürmüş, kayalık kıyıya vuran

Michigan Gölü'nün dalga seslerini duyabilmek için motor gürültüsüne

rağmen pencereleri açmışlardı. Şikago'nun silüeti önlerinden göğe yükseliyordu. Colin, Şikago silüetini hep sevmişti. Dinî inana olmamasına rağmen bu silüeti görmek Latincede *mysterium tremendum etfascinans* adı verilen bir hisse kapılmasına sebep oluyordu... İnsanın midesini kasan, huşuyla karışık bir korku ile mest edici bir büyülenmişlik hissi.

Şehir merkezine girerek Loop'taki, tepelerinde yükselen binaların arasında dolandılar ve Katherine her zaman her şeye geç kaldığı için çoktan geç kaldıklarından on dakika boyunca park yeri aradıktan sonra Colin bir otoparka on sekiz dolar verdi ki bu da Katherinem sinirine dokundu.

"Sokakta yer bulabilirdik bence," dedi otoparktaki asansörü çağırırken.

"Neticede param var ve geç kaldık."

"Ihtiyaan olmayan şeylere para harcamamaksın."

"Suşiye elli dolar vermek üzereyim," diye karşılık verdi Colin. "*Senin* için." Asansörün kapıları açıldı. Bezginlikle asansörün ahşap kaplamasına yaslandı ve iç geçirdi. Restorana girip de tuvaletin yakınındaki minik masaya geçene kadar tek kelime etmediler.

"Mezun olmamıza ve harika bir yemeğe," dedi Katherine kolasını kaldırırken.

"Bildiğimiz hayatın bitimine," diye karşılık verdi Colin bardaklarım tokuştururlarken.

"Tanrım, Colin, dünyanın sonu gelmedi."

"Bir dünyanın sonu geldi," dedi ciddiyetle.

"Northwestem'daki en zeki çocuk olamayacağından mı korkuyorsun?" Gülümsedikten sonra iç geçirdi. Colin bir anda

karnının kasıldığını hissetti... geriye dönüp bakıldığında bir parçasının yakın zamanda eksilebileceğine dair ilk ipucu buydu.

“Neden iç geçiriyorsun?” diye sordu.

O sırada garson gelip dörtgen bir tabakta Kaliforniya *maki* ve füme somon *nigiri* getirerek araya girdi. Katherine yemek çubuklarını ikiye ayırırken Colin eline çatal aldı. Havadan sudan sohbet edebilecek kadar Japonca biliyordu ancak yemek çubuklarını aklı almıyordu.

“Neden iç geçirdin?” diye sordu tekrar.

“Tanrım, bir sebebi yok.”

“Yapma işte söyle,” dedi Colin.

“Sen... Tek yaptığın şey sıradan biri olmaktan ya da terk edilmekten veya o tip şeylerden endişelenmek ama bir saniye bile durup bir şeylere şükran duymuyorsun. Bölüm birincisi oldun. Seneye çok iyi bir okula gideceksin hem de burslu olarak. Artık üstünzekâlı bir çocuk değilsen ne olmuş? Bu *iyi* bir şey. En azından artık *çocuk* değilsin. Daha doğrusu öyle olmaman beklenir.”

Colin çiğnemekle meşguldü. Suşinin etrafındaki yosunu seviyordu; çiğnemesi zordu, hafiften okyanus tadı vardı. “Anlamıyorsun,” dedi.

Katherine çubuklarını soya sosu çanağına dayayıp feci bir hayal kırıklığıyla ona baktı. “Neden böyle söyleyip duruyorsun?”

“Çünkü doğru,” demekle yetindi ki Katherine gerçekten anlamıyordu. Hâlâ güzeldi, hâlâ komikti, hâlâ yemek çubuğu

kullanabiliyordu. Coliriin elindeki tek şey dehaydı, tıpkı bir lisanda kelimelerin olması gibi.

Bu atışma sırasında Colin, Katherine’e kendisini hâlâ sevip sevmediğini sorma dürtüsüyle savaşıyordu çünkü

Katherine'in anlamadığının söylenmesinden daha çok nefret ettiği tek şey Colin'in ona onu hâlâ sevip sevmediğini sormasıydı. Colin bu dürtüyle savaştı, savaştıkça savaştı. Yedi saniye kadar.

"Beni hâlâ seviyor musun?"

"Of Tanrım, Colin yapma işte. Mezun olduk. Muduyuz. Kutlama yapıyoruz!"

"Söylemeye çekiniyor musun?"

"Seni seviyorum."

Katherine bu kelimeleri ona bir daha hiçasla ve aslabu sırayla söylemeyecekti.

"*Maki* kelimesinden anagram çıkar mı?" diye sordu.

"A, kim?" dedi Colin arımda.

"Kim üç harf; maki dört."

"Hayır hayır. 'A, kim?' A ve kim. Başka da çıkıyor ama anlandı değiller."

Katherine gülümsedi. "Sormamdan sıkılıyor musun?"

"Hayır. Hayır. Yaptığın hiçbir şeyden sıkılmıyorum," dedi ve ardından özür dilemek istedi ama kimi zaman anlaşdabilir biri değilmiş gibi hissediyordu ve bazen böyle tartıştıklarında ve Katherine'in onu sevdiğini uzunca bir süre söylemediği zamanlarda endişeleniyordu ancak kendisini tuttu. "Hem maki kelimesinin a, kim' olması hoşuma gitti. Bir durum hayal et."

"Bir durum hayal et" Katherine'in icat ettiği ve Colin in anagram yapıp kendisinin anagrama uygun bir durum hayal ettiği bir oyundu.

"Peki," dedi. "Hımm. Adamın teki iskeleye balık tutmaya gitmiş, bir sazan yakalamış ama tabii balık Michigan Gölü'ndeki tarım ilaçları ve pislikten ibaretmiş fakat adam uzun süre pişirirse balığın zehirlemeyeceğini düşünmüş.

Balığı temizlemiş, filetosunu çıkarmış, o sırada telefon çalınca mutfak tezgâhında öylece bırakmış. Biraz telefonda konuştuktan sonra mutfağa dönünce bir de bakmış ki küçük kız kardeşi elindeki Michigan Gölü'nden çıkmış o pis balığı kemiriyor. Kız ağabeyine bakıp, 'Bak maki!' demiş. Adam da şok içinde 'A, kim!?' demiş."

Gülüştüler. Colin, Katherine'i hiç o anda sevdiği kadar çok sevmemişti.

Parmak uçlarında eve girdikten sonra; Colin'in, annesine eve döndüğünü haber vermek için yukarı çıkmasından ama aynı konu başlığı altında olmasına rağmen yalnız olmadığım söylememesinden sonra; aşağı kattaki yatağa girdikten, Katherine, Colin'in ve Colin de Katherine'in tişörtünü çıkardıktan sonra; Colin'in dudakları hafifçe sızlamaları dışında uyuştuktan sonra Katherine, "Mezun olduğun için gerçekten üzgün müsün?" diye sormuştu.

"Bilmiyorum. Farklı şeşler olsaydı... mesela on yaşında filan üniversiteye gitseydim hayatımın daha iyi olup olmayacağım bilmeye imkân yok. Muhtemelen birlikte olmazdık. Hasanla tanışmamış olurdum. Birçok dâhi kendini zorluyor, zorladıkça

zorluyor ve benden daha boktan bir hale geliyorlar. Çok azı da John Locke[17] veya Mozart filan oluyor. Benim Mozartistan'a girme ihtimalim artık yok."

"Col, daha *on yedi* yaşındasın." Tekrar iç geçirdi. Çok iç geçiriyordu ama herhangi bir sorun olması mümkün değildi çünkü başı Colin'in omzundayken ve Colin yumuşacık sarı saçlarını yüzünden geriye doğru çekerken göğsüne yaslanmış yatması çok güzel hissettiriyordu.

"Kaplumbağa ve tavşan olayı gibi, K.[18] Diğerlerinden hızlı öğreniyor olabilirim ama onlar öğrenmeye devam

ediyorlar. Ben yavaşladım, onlarsa yetişiyorlar. On yedi yaşında olduğumu biliyorum fakat en iyi yıllarımı geride bıraktım.” Katilerine güldü. “Ciddiyim. Bunlarla ilgili yapılmış araştırmalar var. Dâhiler zirveye on iki veya on üç yaşında vuruyorlarmış. Peki ya ben ne yaptım? Bir yıl önce soktuğumun yarışma programlarından birinde ödül kazandım, bu mu yani? İnsanlık tarihine atabileceğim kalıcı imza bu mu?”

Katherine oturup Coline baktı. Colin onun öteki iç geçirmelerini düşünüyordu, kendi vücudu onunkine sürünürkenki daha iyi ve farklı olan iç geçirmelerini. Katherine uzun süre ona baktıktan sonra alt dudağını ısırıp dedi ki, “Colin belki de mesele bizimle ilgilidir.”

17 Biz henüz ayakkabımızı bağlayamazken Latince ve Yunanca okuyup yazabilmeye başlamış olan İngiliz filozof ve siyaset bilimci.

18 Colin’in hâlâ kaplumbağa ile tavşan öyküsünün anlamını *tam olarak* kavrayamadığını fark etmişsinizdir ancak şimdiye kadar öykünün bir kaplumbağa ile tavşandan daha fazlasından bahsettiğini anlamıştı.

“Hay sokayım,” dedi Colin. Ve böylece başladı.

“Son” genel olarak Katherine’in fısıltıları ve Colin uı sessizliğiyle vuku buldu çünkü Colin fisıldayamıyordu ve Colimn ebeveynlerini uyandırmak istemiyorlardı. Sessiz kalmayı başarabildiler, bunun bir sebebi de Colının darbe etkisiyle havanın içinden çekilmiş gibi hissetmesiydi. Çelişkili bir şekilde koskoca karanlık ve sessiz gezegende gerçekleşen tek şey terk edilmesiymiş gibi hissederken aynı zamanda bu olmuyormuş gibi geliyordu. Tek taraflı fisıltılı konuşmadan uzaklaştığım, büyük ve yürek yakan ve

kavranamaz her şeyin çelişki olup olmadığını merak ediyordu.

Onu kurtarmaya çalışan cerrahlara bakan ölüm döşeğindeki bir adamdı. Kendisini olan bitenden zarar görmeyeceği bir mesafeye kadar uzaklaştırınca Colin züğürt tesellisi bir sözü düşünmeye başladı: Taşlar ve sopalar kemiklerimi kırsa da kelimeler canımı yakmaz asla. Ne pis bir yalandı ama. İşte hakiki Karındeşen Jack'mece buydu: Midesine bir şeyler saplanıyormuş gibi hissediyordu.

"Seni çok seviyorum ve senin de beni benim seni sevdiğim kadar sevmeni istiyorum," dedi yapabileceği kadar kısık sesle.

"Senin bir kız arkadaşa değil, sana seni seviyorum' cümlesinden başka bir şey söylemeyen bir robota ihtiyacın var, Colin." Ve bu sanki içeriden taşlanıp sopalanıyormuş gibi hissettirdi; önce bir çarpıntı, sonra kaburgalarının altına saplanan keskin bir acı... ve işte ilk kez o zaman midesinden bir parçanın sökülüp çıkartıldığını hissetti.

Katherine olabildiğince hızlı ve acısız bir şekilde bitirmeye çalışmıştı ancak gitmeye yeltendiği anda Colin ağlamaya başladı. Katherine onun köprücük kemiğine dayalı başım tuttu ve Colin her ne kadar kendini zavallı ve rezil hissetse de bitmesini istemiyordu çünkü onun yokluğunun herhangi bir ayrılıktan daha kötü acıtacağını biliyordu.

Ancak Katherine yine de gitti ve Colin odasında yalnız başına, *eksikparçam* için anagram yapmaya çalışarak umutsuz bir çabayla uyumaya çalıştı.

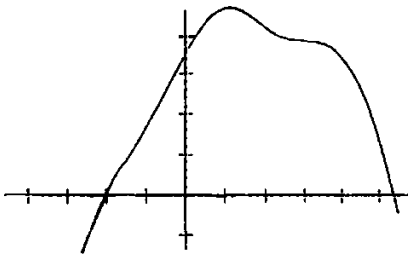
(altı)

Hep olan şey şuydu: Colin, Şeytanın Cenaze Arabası'mn anahtarlarını arayıp durur, en nihayetinde de teslim olup, *"İyi be. Soktuğumun otobüsüne binerim,"* der ve kapıya giderken anahtarları görürdü. Anahtarların kendini» otobüse razı ettiğinizde ortaya çıkması gibi, Katherine'ler de dünyada bir başka Katherine olduğuna dair inancınızdan vazgeçtiğinizde ortaya çıkıyordu ve tabii ki Evreka anı da Colin bunun asla gelmeyeceğini kabul etmeye başladığında gerçekleşmişti.

Heyecanının içini kasıp kavurduğunu hissetti, fikri bir bütün olarak hatırlamaya çabalarken gözlerini kırpıp duruyordu. Yapış yapış, basık havada sülüstü yatarken Evreka anı aynı anda gerçekleşen bin orgazma bedeldi... o kadar pasaklı olmaması dışında.

"Evreka mı?" dedi Hasan, sesinden de belli olan bir heyecanla. Bunu o da bekliyordu.

"Not almam lazım," dedi Colin. Oturdu. Başı deli gibi acıyordu ama elini cebine sokup hep yanında taşıdığı küçük defter ile düştüğü sırada kırılmış ama hâlâ yazan 2B kalemi çıkardı. Sonra çizdi:

** = zaman, y = mutluluk ise, y = 0 ilişki başlangıcı ve aynlık, y eksi = erkeğin ayrılması vey artı = kadının ayrılması: benim K19'la ilişkim.*

Lindsey Lee Wells'in geldiğini duyduğunda hâlâ çiziktiriyordu ve gözlerini açıp bakınca yeni bir tişört

giydiğini (üstünde GUTSHOT! yazıyordu) ve tepesinde harbiden kızıl haç olan bir ilkyardım çantası taşıdığını gördü.

Yanına diz çöküp Colin in kafasındaki tişörtünü yavaşça çekerken, “Bu canını yakacak,” dedi ve acı biber sosuna batırılmış gibi görünen bir kulak pamuğuyla kesiğe bastırdı.

“SOKIYİM!” diye haykırdı Colin irkilerek ve başını kaldırınca kızın çakşırken yuvarlak, kahverengi gözlerini terden kırpıştırdığıhı gördü.

“Tamam. Pardon. İşte oldu. Dikişe gerek yok ama yara izi kalacağı kesin. Sorun olmaz, değil mi?”

“Bir başka yara olmuş çok mu?” dedi Colin dalgın dalgın, Lindsey alnına geniş bir gazlı bez sararken. “Beynimden yumruk yemiş gibi hissediyorum.”

“Sarsıntıdan olabilir,” dedi Lindsey. “Bugün günlerden ne? Neredesin?”

“Salı günü ve Tennessee’deyim.”

“1873 yılında New Hampshire’daki senatör kimdi?” diye sordu Hasan.

“Bainbridge Wadleigh,” diye yanıtladı Colin. “Sarsıntı geçirdiğimi sanmıyorum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Lindsey. “Yani sen bunu biliyor muydun sahiden?”

Colin başıyla yavaşça onayladı. “Evet,” dedi. “Tîim senatörleri biliyorum. Ayrıca bunu hatırlamak kolay çünkü tek yapmam gereken herifin annesiyle babasımn ona Bainbridge VVadleigh ismini koymak için ondan ne kadar nefret etmiş olabileceğini düşünmek.”

“Harbiden,” dedi Hasan. “Yani soyadın zaten Wadleigh. Sırf Wadleigh olmak bile felaketken bir de Wadleigh’i Bainbridge diye iyice rezil ediyorsun. Zavallı herif neden başkan olamamış belli.”

Lindsey ekledi: “Ama Millard Fillmore diye bir adam başkan olabildi. Çocuğunu seven hiçbir anne bir Fıllmore’u Millard yapmaz.” Onlarla o kadar çabuk ve rahat bir şekilde sohbete girmişti ki Colin *Celebrity Living* teorisini gözden geçirmeye başlamıştı bile. Cehennemindibi, Tennessee’deki

insanların Lindsey Lee VVells’ten *daha aptal* olacaklannı düşünmüştü hep.

Hasarı, Colinln yanına oturup defterini kaptı. “Beni heveslendirip büyük keşfinin terk edilmekten zevk aldığınla ilgili olduğunu mu söylüyorsun yani? Of Colin bunu sana ben de söylerdim zaten. Hatta söylemiştim.”

“Sevgi şemalanabilir!” diye kendini savundu Colin.

“Bir saniye.” Hasan tekrar nodara baktı, ardından Coline döndü. “Evrensel olarak mı? Bunun herkes için işe yarayacağını mı iddia ediyorsun?”

“Aynen. Ne de olsa ilişkileri tahmin etmek kolay, değil mi? Ben de tahmin etmenin bir yöntemini buluyorum işte. Herhangi iki kişiyi ele alalım, birbirleriyle hiç tanışmamış olsalar bile formül ilişki yaşamaları durumunda kimin kimi terk edeceğini ve ilişkinin aşağı yukarı ne kadar süreceğini gösterecek.”

“İmkânsız,” dedi Hasan.

“Hayır değil çünkü insanların nasıl hareket ettikleriyle ilgili temel bir anlayışa sahipsen geleceği görebilirsin.”

Hasanın yavaş ve uzun uzun verdiği nefesi fısıltıya dönüştü. “Peki. Tamam. Bu ilginç işte.” Hasanın Colin’e daha büyük bir iltifat etmesi mümkün değildi.

Lindsey Lee Wells uzanıp defteri Hasandan aldı. Yavaş yavaş okudu. Sonunda, “K19 ne be?” diye sordu.

Colin kupkuru topraktan destek alıp kalktı. “O *ne* dediğin şey *kim* olacak,” diye yanıt verdi. “XIX. Katherine. Katherine

isimli on dokuz kızla çıktım.”

Lindsey Lee Wells ile Colin çok uzun süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, sonunda Lindsey gülmeye başladı. “Ne var?” diye sordu Colin.

Lindsey başını salladı ama gülmeden duramıyordu. “Yok bir şey,” dedi. “Hadi gidip Arşidüke bakalım.”

“Hayır, söyler misin?” diye ısrar etti Colin. Kendisinden sır saklanmasını sevmiyordu. Bir şeylerin dışında bırakılmak canını sıkıyordu... olması gerekenden de fazla hatta.

“Bir şey olduğu yok. Ben... ben sadece bir erkekle çıktım.”

“Bunun nesi komik?” diye sordu Colin.

“Komik,” dedi Lindsey, “çünkü ismi Colin.”

Başlangıcın Ortası

Üçüncü sınıfa gelindiğinde Colin’in “sosyal sağlığa” kavuşmaktaki başarısızlığı o kadar bariz hale gelmişti ki Colin, Kalman’a sadece üç saat gider olmuştu. Gününün geri kalanını, ÇILLGIN plakalı bir Volvo kullanan, hayatı boyunca eğitmenliğini yapmış Keith Carter’la geçiriyordu. Keith bir türlü atkuyruğu aşamasını atlatamamış adamlardandı. Aynı zamanda ağzı kapalıykenİd bu nadiren gerçekleşiyordualt dudağına kadar uzanan gür ve geniş bir bıyık bırakıyordu (ya da besliyordu demek daha doğru). Keith konuşmaya bayılıyordu ve en sevdiği kitle Colin Singletondı.

Keith, Colin’in babasının bir arkadaşı ve psikoloji profesörüydü. Coline duyduğu ilgi tamamen cömertliğinden kaynaklanmîyordu. Yıllar içinde Colinin zekâsıyla ilgili birkaç makale yayımlamıştı. Bilim insanlarının ilgisini çekecek kadar özel olmak Colinin hoşuna gidiyordu. Hem Çıllgın Keith, Colinin dost olarak adlandırabileceği tek kişiydi. Keith her gün arabayla şehre gidiyor ve Colin’le

Kalman Okulunun üçüncü katındaki yüklükten bozma bir ofiste oturuyordu. Colin, Keith'in bazen bir şeylerden bahsetmek için araya girdiği bu dört saatlik sessizlik boyunca temel olarak ne isterse onu okuyordu ve cuma günlerini Colinin öğrendiklerinden bahsederek geçiriyorlardı. Colin bunu sıradan okuldan daha çok seviyordu. Hem Keith ona Karındeşen Jack'mece yaşatmıyordu.

Çıllgın Keith'in Katherine isimli bir kızı vardı, okulda Colin'le aynı seneleriydi ama gerçek hayatta ondan sekiz ay büyüktü. Şehrin kuzeyindeki bir okula gidiyordu ama Colinin annesiyle babası sık sık Çıllgın Keith, eşi ve Katherine'i yemeğe, Colinin "gelişimi" gibi konuları konuşmaya çağırıyorlardı. Bu akşam yemeklerinden sonra ebeveynler salonda giderek daha gürültülü bir şekilde kahkaha atar, Keith eve arabayla gitmesinin *kesinlikle* mümkün olmadığım, onca şaraptan sonra bir kahve içmesinin gerektiğini haykırırdı... *Sizin ev şarapsever cephenin son savunma hattı gibi.*

Üçüncü sımftayken bir kasım akşamı, havalar soğuduktan sonra ama annesinin Noel süslerini asmasından önce Katherine geldi. Limon soslu tavuk ve kahverengi pirinç pilavından oluşan akşam yemeği sonrası Colin ile Katherine salona geçti ve Colin kanepeye yayılıp Latince çalışmaya başladı. Çok kısa

süre önce, pek zekâsıyla tanınmayan Başkan Garfield'ın aynı anda Latince ve Yunanca yazabildiğim öğrenmişti... Sol eliyle Latince, sağ eliyle Yunanca yazıyordu. Colin böyle bir beceri kazanmak niyetindeydi.[19] Sarışın, minyon ve babasınınki gibi bir atkuyruğu olmasının yanında dâhilere ilgi duyan Katherine sessizce onu izliyordu. Colin onun farkındaydı ama ilgisini dağıtmıyordu çünkü insanlar sık sık Colin çalışırken sanki akademi dünyasına yaklaşımında

keşfedilmesi gereken bir tür sır varmış gibi onu izlerlerdi. Aslında sır Colin'in çalışmaya herkesten daha fazla zaman ayırıp daha fazla odaklanmasınc a yatıyordu.

"Nasıl oldu da şimdiden Latinceyi söktün?"

"Çok çalışıyorum," diye yanıtladı Colin.

"Neden?" diye sordu Katherine, kanepede Colinln ayaklarının ucuna oturduğu sırada.

"Hoşuma gidiyor."

"Neden?"

Colin bir an duraksadı. "Neden diye sormaca oyununa" aşina olmadığından sorularını ciddiye alıyordu. "Hoşuma gidiyor çünkü beni farklı ve daha iyi yapıyor. Ayrıca bu konuda becerikliyim."

"Neden?" diye sordu Katherine, sesi âdeta gülümsüyormuş gibi çınlıyordu.

19 Ama başaramadı çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın çiftelli değildi.

"Baban bunun sebebini, dikkatimi verdiğim ve gerçekten ilgilendiğim için diğer insanlardan daha iyi hatırlamama bağlıyor."

"Neden?"

"Çünkü bir şeyler bilmek önemli. Örneğin kısa süre önce Roma imparatoru Vitellius'un bir günde bin tane midye yediğini öğrendim ki bu hakikaten etkileyici bir *abliguriticP* olurdu," dedi Katherine'in bilmediğine emin olduğu bir kelime kullanarak. "Ayrıca bir şeyler bilmek önemli çünkü seni özel hissettiriyor ve normal insanların okuyamadığı Ovidius un *Dönüşümler i* gibi kitaplar okuyabiliyorsun, kitap Latince."

"Neden?"

“Çünkü yazan, Latince konuşulan ve yazılan bir dönemde Roma’da yaşamış.”

“Neden?”

Ve bu onu şaşalattı. Ovidius *neden* Antik Roma’da MÖ. 20’de[20] [21] yaşamıştı da MS. 2006’da Şikago’da yaşamamıştı? Ovidius Amerika’da yaşamış olsa yine Ovidius olur muydu? Hayır olmazdı çünkü Amerikan derlisi veya Amerikan Kızılderilisi veya İlk Halk’tan biri veya Yerli Birey olurdu ve o zamanlar Latince veya bu tip bir yazdı dil yoktu. Yani Ovidius, Ovidius olduğu için mi yoksa Antik Roma’da yaşadığı için mi önemliydi? “Bu,” dedi Colin, Çıllgın Keith’in cevabı bilmediği

20 Pek kullanılmasa da gerçekten var olan bu Latince kelime “yemeğe fazla para harcamak" anlamına geliyor.

21 Artık lö kullanılmıyor. Havalı değil de ondan. Artık hep MÖ veya MS kullanılıyor.

zaman söylediği şeyi söyleyerek, “çok iyi bir soru ve sana bir yanıt bulmaya çalışacağım.”

“Erkek arkadaşım olmak ister misin?” diye sordu Katherine.

Colin çabucak dikelip ona baktı, kız parlak mavi gözlerini kucağına dikmişti. Colin zaman içinde ona Büyük Katherine adım verecekti. I. Katherine. Muhteşem Katherine. Otururken bile Colin’den kısa duruyordu, oldukça ciddi ve gergin gibiydi, aşağı bakarken dudaklarım sıkmıştı. Colimn içinden bir şeyler akıp geçti. Sinir uçlan teninde ürpertiler yaratıyordu. Diyaframı pır pır ediyordu. Ve tabii İd bu, tutku veya aşk değildi ve *beğeni* gibi hissettirmiyordu, bu yüzden okuldaki çocuklann *hoşlanma* dedikleri şey olmalıydı. Ve Colin, “Evet, evet, tabu,” dedi. Katherine yuvarlak suratı,

dolgun yanaklan ve çilleriyle ona döndü ve uzandı, büzdüğü dudaklarıyla onu yanağından öptü. Bu Colinln ilk öpücüğüydü ve kızın dudaklan yaklaşan kış gibi soğuk, kuru ve pütür pütürdü ve Colin bu öpücüğün verdiği hissin, kızın onun sevgilisi olup olamayacağım sormasının yanında gayet sönük kaldığım düşünmüştü.

(yedi)

Çimenlik alan hafif meyilli bir tepenin sırtında, sanki bir anda yoktan var olmuş gibi görünen bir mezarlıkla son buldu. Dize gelen, yosun kapb taş duvarın çevrelediği aşağı yukarı kırk mezar taşı vardı. “Arşidük Franz Ferdinand’ın ebedî istirahat yeri burası,” dedi Lindsey Lee Wells farklı bir ses tonuyla; konuşmasını uzun zaman önce ezberlemiş sıkkın bir tur rehberi gibi konuşuyordu. Colin ile Hasan onun peşinden iki metrelik dikilitaşa yönelmişlerdi, önünde pek yeni durmayan, bol miktarda pembe ipek gül serili, minik bir VVashington Anıtına benziyordu. Güller alenen yapma olmalarına rağmen solmuş gibi görünüyorlardı.

Lindsey yosun tutmuş duvara oturdu. “Aman, ezberlediğim metni geçiyorum. Sen zaten onları biliyorsundur,”dedi Colinl başıyla gösterip. “Ama hikâyeyi anlatacağım: Arşidük 1863

yılının Aralık ayında Avusturya’da doğmuş. Amcası Francis Joseph imparator olmasına rağmen AvusturyaMacaristan İmparatorunun yeğeni olmak pek bir anlam ifade etmiyormuş. Tabii İmparator’un tek oğlu Rudolph kalkıp da kendisini kafasından *vurmadığı* sürece... ki 1889’da da tam olarak böyle olmuş. Bir anda Franz Ferdinand veliaht haline gelmiş.”

“Franz’a ‘Viyana’nın en yalnız adamı’ diyorlarmış,” dedi Colin, Hasan’a.

“Eh tabii, adam kaçık olduğundan kimse onu sevmiyormuş,”dedi Lindsey, “üstüne üstlük hiç de zeki olmayan kaçıklardanmış. Hani şu akraba evliliğinden doğmuş, kırk kiloluk çarpılardan. Ailesi liberal pısırığın teki olduğunu düşünüyormuş, Viyana sosyetesi gerizekâh

olduğunu düşünüyormuş, böyle salyası filan akan türden bir aptal yani. Sonra gidip aşk evliliği yaparak işleri iyice beter etmiş. 1900 yılında Sophie diye bir kızla evlenmiş, herkes hatunun kıytınk bir kız olduğunu düşünüyormuş ama herifin gözünden bakarsak, adam hatunu hakikaten seviyormuş. Turda asla söylemiyorum ama Franz'la ilgili okuduklarıma bakılırsa sanırım Sophie'yle kraliyet tarihinin en mutlu evliliğini sürdürmüşler. Sevimli bir hikâye, tabii 28 Haziran 1914'te, on dördüncü yıldönümlerinde Saraybosna'da vurulmalarım saymazsak, imparator ikisini de Viyana'run dışına gömdürmüş. Cenazeye katılmaya bile tenezzül etmemiş. Ama anlaşılan yeğenini I. Dünya Savaşım başlatacak kadar umursuyormuş ki bir ay sonra Sırbistan'da savaş ilan etmiş." Ayağa kalktı. "Tur bitti." Gülümsedi. "Bahşişe hayır demem."

Colin ve Hasan kibarca alkışladıktan sonra Colin dikilitaşın önünde durdu. Üstünde sadece şu yazıyordu: ARŞİDÜK FRANZ FERDINAND. 18631914. ÜSTÜNÜ HAFİFÇE ÖRT ONUN TOPRAK/ O SANA NİCE AĞIRUK YÜKLEMİŞ OLSA DA. Hem de ne çok ağırlık... milyonlarca. Colin uzanıp granite dokundu, sıcak güneş ışınlarına rağmen serindi. Peki Arşidük Franz Ferdinand kendisinin farklı yapacağı neler yapmıştı? Eğer aşk konusunda o kadar saplantılı olmasaydı, o kadar densiz, mızmız, kaçık olmasaydı... belki, diye düşündü Colin, bu kadar *benim* gibi olmasaydı...

Neticede Arşidükün iki sorunu vardı: onu zerre kadar umursayan kimse yoktu (en azından cesedi bir savaş başlatana kadar) ve günün birinde tam ortasından bir parça kopmuştu.

Fakat Colin artık kendi deliğini dolduracak *ve* insanları ayağa kaldırıp onu fark etmelerini sağlayacaktı. Özel kalacak,

yeteneğini anagram yapmaktan ve Latince çevirilerden daha ilginç ve önemli işler yapmak için kullanacaktı. Evet, evet işte yine o Evreka hissine kapılmıştı. Kendi geçmişini^ve Arşidükün geçmişini ve tüm o sonsuz geçmişikullanarak geleceği aydınlatacaktı.XEK Karilerine! etkileyecektiColinin dâhi olması fikrini hep sevmiştive dünyayı tüm Terk Edilenler için daha güvenli bir yer haline getirecekti. Önemli olacaktı.

Hülyalarından Hasarim, “Peki nasıl oldu da gayet has bir AvusturyalI Arşidük, Boktanşehir Tennessee'ye düştü?”'

“Satın almışız,” dedi Lindsey Lee Wells. “1921 civarında. Mezarının olduğu şatonun sahibi paraya ihtiyaç duyduğu için satışa çıkarmış. Biz de almışız.”

“O günlerde ölü bir Arşidük kaça gidiyormuş?” diye sordu Hasan.

“Aşağı yukarı üç bin beş yüz papel.”

“Çok para,” dedi Colin hâlâ granit dikilitaşı tutarken. “1920 senesiyle şimdi arasında doların değeri en az on kat arttı yani bu bugünün parasıyla otuz beş bin dolar eder. On bir dolardan hesaplarsan, çok tur demek.”

Lindsey Lee Wells gözlerini devirdi. “İyi be tamam... Yeterince etkilendim. Bu kadar yeter. Hani sizin oralarda var mı bilmiyorum ama bizim burada bazı aletler var, biz hesap makinesi diyoruz, tüm o hesaplan senin yerine yapıyorlar yani.” “Kimseyi etkilemeye çalışmıyordum,” dedi Colin kendini savunurcasına.

Tam o anda Lindsey’nin gözleri parladı ve ellerini ağzına huni gibi götürüp, “Hey!” diye bağırdı. Uç erkek ve bir kız tepeden yukan çıkıyordu, sadece kafalan görünüyordu. “Okuldan çocuklar,” diye açıklama yaptı. “Ve erkek arkadaşım.” lindsey Lee Wells onlara doğru koşmaya başladı.

Hasan ile Colin oldukları yerde kalıp hızla konuşmaya haşladılar.

Hasan atıldı: “Ben Kuveytliyim, öğrenci değişim programıyla geldim, babam petrol kralı.”

Colin başını iki yana salladı. “Olmaz, çok bariz. Ben Ispanyolum. Mülteciyim. Annemle babam Bask ayrılıkçılar tarafından kadedildi.”

“Bask bir insan mı yoksa bir nesne mi bilmiyorum, onlar da bilmeyecektir, o yüzden olmaz. Tamam tamam, ben Amerika’ya Honduras’tan daha yeni geldim. Adım Miguel.

Annemle babam muz ticaretiyle zengin oldu, sen de benim korumanısın çünkü muz işçileri sendikası beni öldürmek istiyor.” Colin hızla karşılık verdi: “Bu gayet iyi ama İspanyolca bilmiyorsun.Peki,beni Yukon Bölgesinde Eskimolar kaçırdı... yok bu boktan. Biz Amerika’yı ilk kez ziyarete gelmiş Fransız kuzenleriz. Lise mezuniyet gezisine çıktık.”

“Çok sıkıcı ama vaktimiz kalmadı. İngilizce konuşan ben mi olayım?” diye sordu Hasan.

“İyi, tamam.” Artık Colin sohbet eden grubun sesini duyabiliyor ve Lindsey Lee Wells’in uzun boylu, kaslı, Tennessee Titans formah bir çocuğa baktığım görebiliyordu. Çocuk dik saçlar, tamamen üst diş ve diş etlerinden oluşan bir gülümseme ve şişkin kas yığınlarından ibaretti. Oynayacakları oyunun başarısı Lindsey’nin Colin ve Hasan’dan bahsetmemiş olmasından geçiyordu ama Lindsey çocuğa büyülenmiş gibi baktığından Colin böyle bir ihtimal olduğunu sanmıyordu.

“Tamam, geliyorlar,” dedi Hasan. “Adın ne?”

“Pierre.”

“Peki. Benimki Salinger, Şalin*jee* diye okunuyor.”

“Tura gelmişsiniz,” dedi Lindsey’nin erkek arkadaşı. “Evet. Ben Salinjee,” dedi Hasan, aksam harika olmasa da gideri vardı. “Bu kuzenim Pierre. Ülkenize ilk kez geldik, Arşidükü görmek istedik, o, nasıl diyorsunuz, ilk dünya savaşımızı başlattı.” Colin bir an Lindsey Lee Wells’e baktı, gülümsemesini çiğnediği portakalh çikletle saklıyordu.

“Ben Colin,” dedi erkek arkadaşı elini uzatarak. Hasan uzanıp Pierre/Colin’e, “Onun ismi Öteki Colin olsun,” diye

fısıldadı. Sonra yüksek sesle devam etti: “Kuzenim, çok az İngilizce konuşur. Ben ona çevirme yapıyorum.” Öteki Colin güldü, diğer iki oğlan da gülüp kendilerini Chase ve Fulton olarak tanıttılar. (“Chase’e Dar Kot Pantolon, Fulton’a da Tütün Çiğneyen Bodur diyelim,” diye fısıldadı Hasan.)

“Je m'afpelle Pierre,” dedi Colin oğlanlar kendilerini tanıttıktan sonra. [q]*Quand je vais dans le metro, je fais aussi de la musique de prouts”*[22]

“Buraya çok yabancı turist gelir,” dedi Lindsey’nin yanındaki uzun boyu ve dar atletiyle baştan ayağa Abercrombie modeli gibi görünen kız. Kızın aynı zamandakibar bir şekilde söylemek gerekirsedevasa portakalları vardı. Sahiden güzeldi; beyazlatılmış dişli anoreksi hastası popüler kız tarzı güzellerdendi ki Colının en sevmediği güzellik türü de buydu. “Ben Katrina bu arada,” dedi. *Olmadı*, diye düşündü Colin, *belki bir dahaki sefere.*

*“'Amouraime aimeramou*ı”[23] dedi Colin hayli yüksek sesle. “Pierre,” dedi Hasan. “Konuşma hastalığı var. Şeyle, kötü kelimelerle. Biz Fransa’da *Tourettes* diyoruz. Siz nasıl diyorsunuz bilmiyorum.”

“Tourette sendromu mu var?” diye sordu Katrina. *“MERDET*[24] diye haykırdı Colin.

22 “Adım Pierre. Metroya gittiğimde osurarak müzik de yaparım.”

23 “Sevgi sevgiyi sevmeyi sever.” James Joyce’un tflysses’inden Fransızcaya çevrilmiş bir alıntı.

24 “Hasiktir!”

“Evet,” dedi Hasan heyecanla. “İki dilde de aynı, hemoroit gibi. Bunu dün öğrendik çünkü Pierre’in poposunda alev vardı. Hem *Tourettes.* Hem hemoroit. Ama iyi çocuk.”

“Ne dis pas quej’ai des hemorrcâdes!Je naipas d’hemorroide^[5] diye bağırdı Colin bir yandan oyunu sürdürüp bir yandan Hasan’ı başka bir konuya yönlendirmeye çakşırken.

Hasan, Colin’e bakıp anlayışla başım salladı, sonra Katrinaya döndü. “Demin dedi ki yüzün hemoroit gibi güzelmiş.” Bunun üstüne Lindsey Lee Wells kahkahayı bastı. “Tamam, tamam, yeter.”

Colin, Hasana döndü. “Neden hemoroit dedin ki? Aklına nasd oldu da böyle bir fikir gelebildi acaba?” Böylece Öteki Colin (ÖC), Dar Kot Pantolon (DKP) ve Tütün Çiğneyen Bodur (TÇB) ile Katrina hep bir ağızdan konuşmaya, gülüp Lindsey 'ye soru sormaya başladılar.

“Babam geçen sene Fransa’ya gitti, dostum,” diye açıklamaya girişti Hasan. “Hemoroiti yüzünden poposunu gösterip ateş kelimesinin Fransızcasını tekrarlayıp durmuş, en sonunda iki (filde de hemoroitin aynı olduğu ortaya çıkmış. Ben de soktuğumun Fransızcasında başka kelime bilmiyorum. Hem senin hem Tourette’li hem de hemoroitli olman harbiden komik.”

“Neyse ne,” dedi Colin kıpkırmızı bir suratla. Sonra ÖC lin, “Komikmiş. Hollis onlara bayılmıştır şimdi kesin,” dediğini duydu. Lindsey gülüp onu öpmek için parmak

uçlarında yükseldi. “Sen benimsin, seni kandırdım ya bana yeter,” deyince [25]

25 “Hemoroitim olduğunu söyleme! Hemoroitim yok!”

ÖC, “Asıl onlar beni kandırdı,” diye karşılık verdi, Lindsey dudak bükme taklidi yaptı ve ÖC eğilip alnını öptü, Lindsey neşelendi. Benzer bir sahne Colin’in hayatında da oynanıp durmuştu... ancak dudak bükme taklidi yapan genelde Colindi.

Tarladan hep beraber geri dönerlerken Colının terli tişörtü sırtına yapışıyor, gözü hâlâ zonkluyordu. *Katherine Öngörülebilirliği Teoremi*, diye düşündü. İsmi bile doğru gibi geliyordu. Bu buluş için çok uzun süre beklemiş, defalarca ümidini yitirmişti; tek istediği bir kalem ve birkaç kâğıt ve bir hesap makinesi ve kısa süreliğine tek başına kalabileceği sessiz bir ortamdı. Araba işine gelirdi. Colin, Hasan’ın tişörtünü hafifçe çekiştirip anlamlı anlamlı baktı.

“Bir Gatorade almam lazım,” diye karşılık verdi Hasan. “Sonra gideriz.”

“Senin için dükkânı açmam lazım o zaman,” dedi Lindsey. ÖC’e döndü. “Benimle gelsene tatlım.” Sesindeki o vıcık vıcık tatlılık Colirie K19u hatırlatmıştı.

“Gelirdim,” dedi ÖC,“ama Hollis basamaklarda oturuyordu. Chase’le işte olmamız lazımdı da kaçtık.” ÖC onu havaya kaldırıp sıkınca kasları şişti. Lindsey biraz kıvrandı fakat açık dudaklarıyla onu uzun uzun öptü. Sonra ÖC onu yere bıraktı, göz kırptı ve maiyetindekilerle kırmızı pikaba yöneldi.

Lindsey, Hasan ve Colin, Gutshot Markete döndüklerinde pembe çiçekli elbise giymiş şişman bir kadın kahverengi, çalı

gibi sakalı olan bir adamla basamaklara oturmuş sohbet ediyordu. Colin yaklaştıkça kadının hikâye anlattığını duydu.

“Staraes çıkmış çimleri biçiyordu,” diyordu kadın. “Çim biçme aletini kapatıp bana şöyle bir baktı, biraz durup düşündü sonra dönüp, ‘Hollis! O köpeğin nesi var öyle?’ dedi, ben de ona köpeğin makatında iltihaplı bezeler vardı da iltihabı akıttım, dedim, Stames biraz düşünüp taşındı sonunda şey dedi, . ‘Kalkıp köpeği vursan, iltihapsız normal olanından alsan ne kaybedersin, hiç.’ Ben de ona dedim ki, ‘Stames, bu kasabada sevilecek herif yok, ben de köpeğimi sevmişim çok mu?”’ Sakallı adam kahkahaya boğuldu, öykücü de Lindsey’ye baktı.

“Tura mı çıktın?” diye sordu Hollis. Lindsey başıyla onaylayınca Hollis devam etti. “Eh, hiç aceleye getirmemişsin.”

“Kusura bakma,” diye mırıldandı Lindsey. Oğlanları gösterdi. “Hollis, bu Hasan, bu da Colin. Çocuklar, bu Hollis.”

“Lindsey’nin annesi de derler,” diye açıklama yaptı Hollis.

“Aman be Hollis. Hava atmasan da olur,” dedi Lindsey. Annesinin yanından geçti, dükkânın kilidini açtı ve herkes buz gibi klimalı ortama girdi. Colin yanından geçerken Hollis elini omzuna koyarak Colinl çevirip yüzüne baktı.

“Seni tanıyorum,” dedi.

“Ben sizi tanımıyorum,” diye karşılık verdi Colin, sonra açıklama yaparcasına ekledi: “Simaları unutmam.” Hollis Wells ona bakmaya devam etti fakat Colin tanışmadıklarına emindi.

“Bunu laf olsun diye söylemiyor,” dedi Hasan çizgi roman rafının arkasından kafasını uzatırken. “Buraya gazete

gönderiyorlar mı?” Lindsey tezgâhın ardından *USA Today* çıkardı. Hasan ilk birkaç sayfayı çevirdikten sonra gür saçlı, gözlüklü

bir erkeğin ufak, siyah beyaz fotoğrafı üstte kalacak şekilde gazeteyi kadadı. “Bu adamı tanıyor musun?” diye sordu.

Colin gazeteye gözlerini kısarak bakıp bir an düşündü. “Onunla tanışmadım ama adı Gil Stabel, Fortiscom diye bir şirketin CEO su.”

“Tebrik ederim. Fakat kendisi Fortiscom’un CEO’su değil.”

“Evet, öyle,” dedi Colin kendinden hayli emin bir tavırla.

“Hayır, değil. Hiçbir şeyin CEO’su değil. Ölmüş.” Hasan gazeteyi açınca Colin eğilip altındaki yazıyı okudu: FORTİSCOM CEO’SU UÇAK KAZASINDA ÖLDÜ.

“*GençBeyinler***?* diye haykırdı Hollis zafer kazanmışçasına.

Colin fal taşı gibi açılmış gözlerle kafasını kaldırdı. İç geçirdi. O programı kimse izlememişti ki. Reytingi sıfırdı. Program sadece bir sezon yayınlanmış ve Şikago’nun üç milyon sakininden tek bir kişi bile onu tanımamıştı. Fakat Gutshot, Tennessee ye gelmişlerdi ve işte...

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Hollis. “Sen *burada* ne arıyorsun?”

Ünlülük hissiyle bir an yanaldan kızaran Colin düşündü. “Balatayı sıyırdım; sonra yolculuğa çıkalım dedik; sonra Arşidük tabelasını gördük; sonra kafamı yardım; sonra Evreka anı yaşadım; sonra onun arkadaşlarıyla tanıştık; arabaya dönmek üzereydik, ama henüz gitmedik.”

Hollis dibine kadar gelip bandajı inceledi. Gülümsedi, kendisi sanki Colinln halasıymış da Colin yedi yaşındaki bir

çocuk olarak son derece sevimli bir şey yapmış gibi onun kabank saçlanm karıştırdı. “Henüz gitmiyorsunuz,” dedi, “çünkü size yemek yapacağım.”

Hasan ellerini çırptı. “ *Gerçekten* acıkmıştım.”

“Sen dükkânı kapa, Linds.” Lindsey gözlerini devirip yavaş adımlarla kasanın arkasından çıktı. “Kaybolmasın diye Colirile gidersin,”diye devam etti Hollis. “Ben de... Adın neydi?” “Terörist değilim,” dedi Hasan cevap niyetine.

Hollis gülümsedi. “İçime su serptin.”

Hollis yeni ve şaşırtıcı derecede pembe bir pikap kullanıyordu, Colin yanında Lindsey yle birlikte Cenaze Arabasıyla takip ediyordu. “Güzel arabaymış,” dedi Lindsey dalga geçercesine.

Colin karşılık vermedi. Lindsey Lee Wells iyiydi hoştu ama ara sıra onu küplere bindirmeye çalışıyormuş gibi davranıyordu.[26] Hasan la da aynı sorunu vardı. “Biz Pierre ve Salinger ymişiz gibi davranırken bir şey söylemediğin için sağ ol.”

“Eğlenceliydi işte. Hem Colin pislik yaptığı için biraz burnunun sürtmesi gerekiyordu.”

“Hımm iyi,” dedi Colin, söyleyecek bir şeyi olmadığında söylemesi gerektiğini öğrendiği şekilde.

“Sen bir dâhisin yani, öyle mi?”

“Hapı yutmuş bir üstünzekâlı çocuktum,” dedi Colin. “Her şeyi biliyor olman dışında hangi konularda iyisin?”

26 Colirîin annesi sinirlendirmeyi hep böyle betimliyordu İd bu Colin'e hiçbir zaman anlamlı gelmemişti.

“Şey, diller. Kelime oyunları. Tırı vırı bilgiler. Yararlı şeyler değil.”

Lindsey'nin kendisine baktığım hissediyordu. "Diller yararlı. Hangi dili biliyorsun?"

"On bir dil biliyorum. Almanca, Fransızca, Latince, Yunanca, Felemenkçe, Arapça, İspanyolca, Rusça..."

"Tamam tamam anladım,"diye lafım böldü Lindsey. "Bence *metne Mutter denkt, dafi sie gutfür mich sind,"*[27] dedi. "O yüzden bu arabada birlikteyiz." *ᵘWarum denkt sie das*?"[28]

"Tamam, ikimiz de Almanca konuşabildiğimizi kanıtladık. Hatun üniversiteye gideyim de ne bileyim doktor filan olayım diye tepemden inmiyor. Ama ben gitmiyorum. Burada kalacağım. Çoktan kararımı verdim. O yüzden bana ilham vermeni filan istiyor olabilir."

"Doktorlar eğitim gören paramediklerden daha çok para kazanıyorlar," dedi Colin.

"Evet ama paraya ihtiyacım yok." Duraksadı, araba altlarında homurdanıyordu. Sonunda Colin ona baktı. "Hayatıma ihtiyacım var," dedi açıklamasına, "ki o da gayet güzel ve burada. Her neyse, zaten Hollis çenesini kapasın diye Bradford'daki meslek yüksek okuluna gidebilirim ama yapıp yapacağım o kadar." Yol sağa keskin bir viraj yaptı ve bir dizi ağacın ardından kasaba göründü. Küçük ama bakımlı evler yolun iki kenarına

27 "Annem bana yararlı olacağını düşünüyor."

28 "Neden öyle düşünüyor ki?"

dizilmişti. Hepsinin verandası var gibiydi ve hava cehennem gibi sıcak olmasına rağmen pek çok insan dışarıda oturuyordu. Colin ana caddede bir benzinci/hamburgerci kırması, bir kuaför salonu ve yoldan bakınca genişçe bir gardırop gibi duran bir postane olduğunu gördü. Lindsey, Colin'in penceresinden dışarıyı işaret etti. "Fabrika da

şurada,” deyince Colin ilerideki alçak bina kompleksini fark etti. Fabrikaya benzemiyordu; göğe uzanan çelik silolar veya karbon monoksit püskürten bacalar yoktu, sadece hayal meyal uçak hangarlarım hatırlatan birkaç bina vardı o kadar.

“Ne üretiyor?” diye sordu Colin.

“îş. Kasabanın tüm iyi işlerini orası üretiyor. Büyük büyükbabam 1917de kurmuş.” Colin, Lindsey’yle fabrikaya bakarken arkadan gelen cip onu geçebilsin diye yavaşlayıp kenara çekti.

“iyi de orada ne *üretiliyor?*[1]’ diye sordu.

“Söylersem gülersin.”

“Gülmem.”

“Yemin et,” dedi Lindsey.

“Yemin ederim.”

“Fabrika dokuma fabrikası. Bugünlerde en çok tampon ipi yapıyoruz.”

Colin gülmedi. Onun yerine düşündü: *Tamponların ipi mi varmış? Niye ki?* Evrenin tüm o büyük gizemleri arasından — Tanrı, hayatın anlamı vs.— hakkında en az bilgiye sahip olduğu şey tamponlardı. Coline göre tamponlar bozayılar gibiydi: Varlıklarından haberdardı ancak doğada bir tane bile görmemişti ve özel olarak görmeye hevesli değildi.

Kahkaha atmak yerine delirtmez bir sessizliğe gömülmüştü. Hollis’in pembe pikabım yeni döşenmiş dik bir sokakta yukarı doğru takip ettiğinden Cenaze Arabası’nın yaşlı motorları can havliyle devirleniyordu. Tepeyi tırmanırken sokağın aslında uzun bir garaj yolu olduğu ortaya çıktı; yol Colinin gördüğü en büyük evle son buluyordu. Ayrıca ev âdeta çilekli sakız gibi cart pembeydi. Colin kenara çekti. Ağa bir karış açık halde bakarken Lindsey kolunu

hafifçe dürttü. Sanki utanmışçasına omuz silkip, “Çok bir şey değil işte,” dedi. “Alta üstü ev.”

Geniş bir merdiven, sütunlu bir verandaya çıkıyordu. Hollis kapıyı açınca Colin ile Hasan birbirlerine değmeden yatabilecekleri kadar geniş bir kanepenin de olduğu devasa salona adım attılar. “Siz rahatınıza bakın. Biz Lindsey’yle yemek hazırlayacağız.”

“Sen o işi kendi başına halledebilirsin,” dedi Lindsey kapıya dayanarak.

“Muhtemelen halledebilirim ama hallet- meyeceğim.”

Hasan kanepeye oturdu. “Hollis var ya, çok âlemmiş. Buraya gelirken bana tampon ipi üreten bir fabrikası olduğundan bahsetti.” Colin hâlâ bu konuyu komik bulmuyordu.

“Hani şu Jayne Mansfield var ya,” dedi Colin, “aktris olan. O pembe bir malikânede yaşıyordu.” Salonda dolanarak Hollis’in kitap sırtlarım okuyup çerçeveli fotoğraflara baktı. Şöminenin üstündeki rafta duran fotoğraf gözüne takılınca ona yaklaştı. Biraz daha genç, biraz daha ince bir Hollis, Niagara Şelalelerinin önünde duruyordu. Ardında Lindsey Lee Wells’i andıran bir kız dikiliyordu fakat kızın üstünde eskimiş

bir Blink182 tişörtü ile siyah bir trençkot vardı. Çektiği kalın göz kaleminin kuyrukları bir hayli uzundu, yırtık ve dar bir siyah kot giymişti ve Doc Martens botları pırıl pınldı. “Kız kardeşi mi var?” diye sordu Colin.

“Ne?”

“Lindsey’nin,” diye açıkladı Colin. “Gelip baksana.”

Hasan yanma gitti ve konuşmadan önce biraz fotoğrafı inceledi. “Hayatımda gördüğüm en rezil gotik olma

teşebbüsü. Gotik tipler Blink182 sevmez İd. Yani bunu ben bile biliyorum.”

Lindsey, “Şey, taze fasulye sever misiniz?” diye sorunca Colin bir anda onun arkalarında olduğunu fark etti.

“Bu kız kardeşin mi?” diye sordu.

“Eee, hayır,” dedi Lindsey. “Tek çocuğum. Tapılacak kadar bencil oluşumdan bunu anlayamamış miydin?”

“Tapılacak kadar bencil olmakla meşgul olduğundan fark edememiş,” diye araya girdi Hasan.

“Peki bu kim?” diye sordu Colin, Lindsey’ye.

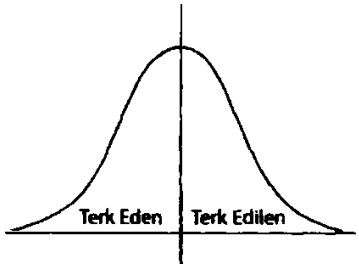
“Orta üçteki halim.”

“Ya,” dediler Colin ve Hasan aynı anda utançla. “Evet, taze fasulye severim,” diye devam etti Hasan olabildiğince hızlı bir şekilde konuyu değiştirmeye çalışarak. Lindsey arkasından mutfak kapışım çekti ve Hasan, Coline bakıp omuz silktikten sonra kanepeye döndü.

“Çalışmam lazım,” dedi Colin. Pembe bir koridordan geçtikten sonra içinde devasa bir ahşap masa bulunan, ancak bir devlet başkanının bir yasa tasarısını onaylayabileceği türde

bir odaya girdi. Oturup cebinden kırık 2B kalemini ve hep yanında taşıdığı defterini çıkarıp karalamaya başladı.

Teorem, dünyada tam tamına iki tür insan olduğuna dair köklü geçmişe sahip argümanımın geçerliliğine dayanıyor: Bu iki tür insan Terk Edenler ve Terk Edilenler.: *Herkes ya biri ya da öteki olmaya yakın ancak tüm insanlar TAM ANLAMIYLA Terk Eden veya Terk Edilen değil. Bu yüzden çan eğrisi söz konusu:*

îmanların büyük kısmı dik çizginin yakınlarına düşüyor, uç değerlerse (örn, ben) bütünün küçük bir yüzdesini oluşturuyor. Grafik sayısal olarak ifade edilirse 5 aşın Terk Eden, 0 ben olabilirim. Dolayısıyla Muhteşem Katherine 4 ise ve ben 0 isem, toplam Terk Eden/Terk Edilen farkı =4. (Terk Edilen tarafa yakın olan erkekse negatif, kadınsa pozitif)

Sonra Colin, Muhteşem Katherine'le ilişkisini (aşklarının en basitim) olduğa gibinahoş, vahşi ve kısabetimleyebilecek ve grafiğini çizebileceği bir denklem bulmaya çalıştı.

Nedense denklemleri birbiri ardına kenara attıkça oda ısımyormuş gibi gelmeye başlamıştı. Gözünün üstündeki gazlı bez terden sırılsıklam olunca çekip çıkardı. Tişörtünü çıkarıp

yüzünden hâlâ akan kanı sildi. Belden yukarısı çıplak, masaya kapanmış halde çakşırken cıkz sırtında tek tek omurları sayıkyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti; özgün bir konsept yakalamaya çok yakın gibi. Terk Eden/Terk Edilen dikotomisini Colin dâhil olmak üzere pek çok insan fark etmişti. Ancak kimse bunu romantik ilişkilerin takip ettiği yayı göstermek için kullanmamıştı. Herhangi bir insanın ilişkilerin yükselişi ile çöküşünü tahmin edebilecek tek bir evrensel formül hayal ettiğinden bile şüpheliydi. Kolay olmayacağım biliyordu. Her şeyden önce, konseptleri rakamlara dökmek alışık olmadığı bir tür anagram yapımına benziyordu. Ama kendine güveni tamdı. Matematiği hiç iyi olmamıştı,[29] fakat lanet olsun ki terk edilmek konusunda dünya çapında üne sahip bir uzmandı.

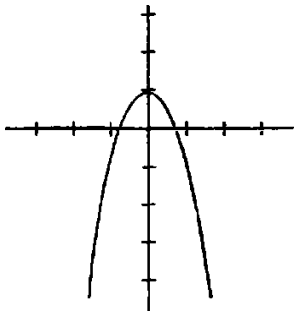
Büyük ve önemli bir şey yakalamak üzere olduğu hissinin sarhoşluğuyla formüle odaklandı. Colin önemli olduğunu kanıtladığında Katherine onu özleyecekti, biliyordu. Onu ilk başta olduğu gibi görecekti; bir dâhi gibi.

Bir saat içinde bir formül elde etti:

$f(x) = D^3x^2D$

ki bu I. Katherine'i şöyle gösteriyordu:

29 Gerçi pek çok insandan daha iyi olduğu kesindi.

Bu neredeyse mükemmel sayılırdı... Karmaşık olmayan bir ilişkinin karmaşık olmayan grafik tasviri. İlişkinin özlüğünü bile yakalamıştı. Grafikler zamanı kesin olarak belirtmek zorunda değildi; sadece *kıyaslama yaparak* uzunluk fikri vermeleri yeterliydi, örn., benimle K14'ten daha uzun süre çıkacak ama K19 kadar uzun çıkmayacak.[30]

Ama II. Katilerine tamamen yanlış çıktı; doğru, x eksenini sadece bir kere kesiyordu. Belli ki formül matematik camiasını ayağa kaldırabilecek kadar incelikli değildi fakat Colin tekrar tişörtünü giyecek kadar iyi hissediyordu. En azından son iki gün olduğundan daha mutlu hissederek koridordan hızla geçip salonun serinliğine dalınca bir eşikten Lindsey, Hasan ve Hollis'in yemek odasmda oturduğunu gördü. İçeri girip bir

30 Buıada söz konusu olan matematiğin daha detaylı açıklaması gerçekten sıkıcı ve hakikaten uzun olacaktı. Kitapların çok uzun ve çok sıkıcı şeyler için özel olarak tasarlanmış bir kısmı var ve o kısma "Ekler" ismi veriliyor

ki burada kullanılan matematiğin daha detaylı açıklamasını da tam olarak orada bulmak mümkün. Hikâyenin kendisine gelince: Daha fazla matematik olmayacak. Hem de hiç. Söz.

tabak pilav, taze fasulye ve gerçekten ufak tavuklara benzeyen şeylerle dolu bir tabağın önüne oturdu.

Hasan bir şeye gülüyordu, iki Wells kadını da öyle. Daha şimdiden ona bayılmışlardı, insanlar Hasan'ı *fastfood* ve ünlüleri sever gibi severdi. Colinln hayret verici bulduğu bir nitelikti.

Colin oturduğu gibi Hollis, Hasana, "Dua etmek ister misin?" diye sordu.

"Tabü." Hasan boğazım temizledi. "Bismillah," dedikten sonra çatalım eline aldı.

"Bu kadar mı?" diye sordu Hollis merakla.

"Bu kadar. Net insanlarız. Net ve aç."

Sanki Arapça herkesi rahatsız etmiş gibi birkaç dakika boyunca Hasan dışında kimse konuşmadı, o da bıldırcının (demek minik tavuklar değil, bıldırcındılar) *müthiş* olduğunu söyleyip duruyordu... ki ara sıra kıymık kadar et parçası bulmak uğruna kemik ve kıkırdaktan oluşan sonsuz bir labirentte kazı yapmaktan keyif alınıyorsa güzel sayılabilirdi ancak. Colin yenilebilecek kısınılan bulmak için çatal bıçağıyla ava çıktı ve sonunda bir bütün et parçası yakaladı. Tadım çıkarabilmek için yavaşça çiğnemeye başladı, çiğnedi, çiğnedi... *ah. Hay lanet. Bu ne be?* Çiğnedi. Çiğnedi. Çiğnedi. *Ve yine. Sokayım. Kemik mi bu?* "Ah," dedi kısık sesle.

"Saçma," dedi Lindsey.

"Saçma mı?"

"Saçma," diye onayladı Hollis.

“Kuş saçmayla mı avlanmıştı?” diye sordu Colin küçük metal saçmayı tükürürken.

Aynen.

“Yani ben *mermi* mi yiyorum?”

Lindsey gülümsedi. “Hayır. Mermileri tükürüyorsun.” Bunun üstüne Colin o akşam temel olarak pirinç ve taze fasulyeyle akşam yemeği faslını kapadı. Herkes bitirdikten sonra Hollis, “*Genç Beyinleri* kazanınca nasıl hissettin?” diye sordu. “O kadar da, şey, heyecanlı görünmediğini hatırlıyorum.” “Diğer çocuğun kaybetmesine üzülmüştüm. Gerçekten iyi kızdı. Onun için hayli zor oldu.”

“Ben ikimiz adına da yeterince sevindim,” dedi Hasan. “Stüdyodaki seyirciler arasında sevinçten oynayan tek kişi bendim. Singleton o kızı fena tokatladıydı.”[31]

Genç Beyinler, Colin’e XIX. Katherine’i hatırlatıyordu, o da dümdüz ileri bakıp olabildiğince az şey düşünmeye çalıştı. Hollis konuştuğunda tıpkı alarm saati gibi, uzun süreli bir sessizliği bölmüş gibi oldu. “Bence bu yaz Gutshot’ta benim için çalışın. Bir projeye başlıyorum ve iş tam size göre.”

Yıllar içinde insanların Colini yeteneklerine uygun işlerde çalıştırmak istediği zamanlar olmuştu. Ama (a) yaz aylan daha fâzla şey öğrenebilsin diye zeki çocuk kamplarına ayrılmıştı ve (b) hakiki bir meslek onu, hakiki işe sahip daha da büyük bir bilgi havuzu haline gelmekten alıkoyardı ve (c) Colinin aslında pek de kolay pazarlanabilen becerileri yoktu. Mesela insan nadiren şöyle bir ilana denk geliyordu:

31 *Tokatlamıştı*, demek istedi Colin. Ama dil bilgisi ilginç değildi.

Dâhiler aranıyor!

Devasa şirketimizin heyecan verici, dinamik Deha Departmanınayaz dönemi için yetenekli ve hevesli bir dâhi

arıyoruz, istenilen özellikler: en az on dört yıllık sertifikalı üstünzekâlı çocuk olma deneyimi, anagramyapma konusunda uzmanlık (ve kıvrak aliterasyon yeteneği), akut olarak on bir dil konuşabilme. îş tanımında okumak; ansiklopedi, roman ve şiirleri hatırlamak;pi sayısının ilk doksan dokuz basamağını ezberlemek[32] *bulunmaktadır.*

Böylece Colin her yaz zeki çocuk kampına gitmiş ve her geçen yılla birlikte herhangi bir şey yapabilecek yeteneğe sahip *olmadığı* fikrine giderek daha fazla kani olmuştu ki Hollis Wells'e de bunu söyledi.

"Tek ihtiyacım olan şey makul derecede zeki olman ve Gutshot'lı olmaman, ikiniz de bu tanıma uyuyorsunuz, ikinize

32 Ki Colin, her kelimenin ilk harfinin, pi sayısının bir basamağına karşılık geldiği 99 kelimelik bir cümle oluşturarak bunu on yaşında başarmıştı (a = 1, b = 2, vs.; ı = 0). Eğer merak ediyorsanız cümle şöyleydi:

Cins alabalıkların çoğu aslmda dayanıklı, hareketli balıklardır; esasen dertleri coşkun denizlere geçerek hoplamaktır fakat haliyle, cinslerinin bu ceremeli, gayeli çabası, erkeklerini bayağı etkilemektedir çünkü canhıraş cebelleşmenin getirdiği cümbüş, balıklarla fingirdeşmelerine hazır, dopdolu ırmakları beraberinde getirir; gençlerin çırpındığı apaçık havzaları, fütursuzca atlayıp eğlenen hayvanların ciddiyetsiz hareketlerini, heyecanla coşan fakat denize açılma ısrarında dalga geçmeyen balıkların ısrarım haksızca filme çeken hayâsızlar çoktur çünkü deniz heveslileri burada canlanıp, ıslak fakat görkemli adaleleriyle esrikçe çiftleşir; ırkın erkekleri bundan gayrı ebleh bakışlar, ışıltılı gözler, halsiz hareketlerle gezecek, etraftaki başka, gözleri ışıklı cahil çapsızlara gösteri babında dolanacaktır;

cinslerinin çekilmez boyutu, aynen âdemoğullannın fevri, ısrarcı ergenlerininkinden farksızdır.

de haftada beş yüz dolar, ayrıca yemek ve yatacak yer. İş sizin! Gutshot Tekstil ailesine hoş geldiniz!”

Colin bıldırcını elleriyle zarifçe tutmuş, dişinin kovuğunu bile doldurmayacak bir lokma için kemiği beyhude yere dişleyen arkadaşına baktı. Hasan bıldırcını dikkatle tabağına koyduktan sonra Colinln bakışlarına karşılık verdi.

Sonra başıyla çok hafif onayladı; Colinln dudakları büzüldü; Hasan iki günlük kirli sakalını sıvazladı; Colin başparmağının içini kemirdi; Hasan gülümsedi; Colin başıyla onayladı.

“Peki,” dedi Colin sonunda. Kalmaya karar vermişlerdi. *İster beğen ister beğenme*, diye düşündü Colin, *yol maceraları da bir yerde son bulur.* En azından onun tarzındaki yol maceraları her zaman sonlanacaktı. Ve burası gayet hoş bir varış noktasıydı... Hiç nefes aldırmadan pembe olmasına rağmen tadı bir yaşam alanı; hayli hoş insanlar ki aralarından biri onu hafiften ünlü gibi hissettiriyordu; bir de ilk Evrekasımn evi. Colin in paraya ihtiyacı yoktu fakat Hasanın, ailesinden para dilenmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Ayrıca bir iş ikisinin de işine gelirdi. Colin daha önce ikisinin de teknik olarak para için çalışmadığını fark etmişti. Tek endişesi Teorem’di.

Hasan, *“La urid en uzice rahatek.... velakin min ajlkhamsu miet dolar emrikifil esbu. savfa afaal.*[ni3 33]

33 “Yol maceram mahvetmek istemiyorum ama haftada beş yüz dolara ben varım”

“La urid u an akhsere kula vakti min acli vazifa. Yecib en aştegil ala mesalet alriyadiyat.”[34]

“Singleton’ın çiziktirecek vakti olur, değil mi?” diye sordu Hasan İngilizce.

“O nece be, kuş dili mi?” diye araya girdi Lindsey kuşkulanarak.

Colin onu umursamayıp Hasana İngilizce karşılık verdi. “Yaptığım şey çiziktirmek değil ama tabii bilmemen doğal çünkü henüz...”

“Üniversiteye gitmedim, evet. Hiç yaratıcı değilsin,” dedi Hasan. Sonra Lindsey ye döndü. “*Kuş dili* falan konuşmuyoruz. Kuran’ın kutsal dilini, büyük halifelerin ve Selahaddinln dilini, tüm dillerin en güzeli, en detaylısını konuşuyoruz.”

“Boğazım temizleyen rakun sesine benziyor,” dedi Lindsey. Colin bunu düşünmek için bir an duraksadı.

Sonra, “Çalışmak için vakte ihtiyacım var,” dediğinde Hollis başıyla onaylamakla yetindi.

“Müthiş,” dedi Lindsey içten görünen bir tavırla. “Müthiş. Ama benim odama yerleşemezsiniz.”

Ağzı yan yanya pilav dolu Hasan, “Bu evde sığışabileceğimiz bir köşe buluruz herhalde,” dedi.

Bir süre sonra Hollis, “Scrabble oynayalım,” diye önerince Lindsey homurdandı.

“Ben hiç oynamadım,” dedi Colin.

34 “Yol macerası zaten sıkın sayılırdı ama işin vaktimi almasını istemiyorum. Teorem’i halletmem lazım*

“Daha önce hiç Scrabble oynamamış dâhi mi olur?” diye sordu Lindsey.

“Ben dâhi değilim.”

“İyi be. *Ukala* o zaman.”

Colin güldü. Bu söz ona uyuyordu. Artık üstünzekâh değildi, henüz dâhi olmamıştı... ama hâlâ ukalaydı. “Ben

oyun oynamam,” dedi Colin. “Yani genel olarak oynamam.”

“Oynaşana. Oyun oynamak güzel bir şey. Gerçi Scrabble oyun deyince akla gelen ilk seçenek olmuyor,” dedi Lindsey.

Skor:

Hollis: 158 Colin: 521 Lindsey: 293 Hasan: O[35]

Annesiyle babasını arayıp Gutshot diye bir kasabada olduğunu söyleyen ancak yabancıların evinde kaldığında hiç değinmeyen Colinin geç saate kadar Teorem üstünde çalıştığı yeni yatak odası ikinci kattaydı ve odada boş çekmeceleri olan hoş bir meşe masa vardı. Colin nedense boş çekmeceli masaları hep sevmişti. Fakat Teorem’in gidişatı iyi değildi; tam bu iş için yeterli derecede matematik uzmanlığına sahip olmadığından

35 “Singleton'la Scrabble filan oynamam ben. Ne kadar salak olduğumu hatırlamak isteseydim gidip üniversite giriş sınavımın sözel bölüm sonuçlarına bakardım zaten.”

endişelenmeye başlamıştı ki başını kaldırdığında kapının açıldığını gördü. Lindsey Lee Wells şal desenli pijama giymişti.

“Başın nasıl?” diye sordu yatağa otururken.

Colin sağ gözünü kapadı, açtı, bir parmağını kesiğe bastırdı. “Acıyor,” diye karşılık verdi. “Tedavi için sağ ol tabii.”

Bağdaş kurup gülümsedi. “Arkadaşlar bugünler içindir.” Fakat sonra ciddileşti, âdeta utangaçlaşmıştı. “Şey sana bir şey söyleyebilir miyim?” Başparmağının içini kemirdi.

“Aa, aynısını ben de yapıyorum,” dedi Colin eliyle işaret edip.

“Gerçekten mi? Tuhafmış. Parmak emmenin kötü taklidi gibi bir şey. Her neyse, ben de hep tek başımayken yapıyorum

zaten,” dedi Lindsey ve Colin onun yanında olmasının “tek başınalık” olmadığını düşündü ama üstüne düşmedi. “Neyse, şey, biraz tuhaf gelebilir ama benim salağın teki olduğumu düşünme diye o fotoğrafla ilgili açıklama yapmaya geldim. Yatakta yatarken benim ne kadar salak olduğumu düşünebileceğin aklıma geldi, Hasanla benim hakkımda filan konuşuyor olabileceğinizi düşündüm.”

“Peki,” dedi ancak Hasanla konuşacak başka bir sürü konuları vardı.

“Neyse, şey, çirkindim de... Hani hiç şişman olmadım, tel takmadım, sivilcem filan yoktu ama çirkindim. Çirkinmiş, güzelmiş bunlar nasıl belirleniyor bilmiyorum gerçekten, belki soyunma odasmda buluşup kimin çirkin, kimin güzel olduğuna karar veren gizli bir erkek grubu filan vardır çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla ilkokul dörtte güzel olan kimse yoktu.”

“I. Katherine’le tanışmamışsın,” diye araya girdi Colin.

“Öykülerin birinci kuralı: Lafa karışmak yok. Ama çok komik, sem sapık. Her neyse, kısacası çirkindim. Hep benimle uğraşıyorlardı. Ne kadar kötü olduğuyla ilgili hikâyeler anlatıp seni sıkmayı düşünmüyorum ama bayağı kötüydü. Çok mutsuzdum. Sonunda orta üçte alternatif takılmaya başladım. Hollis’le Memphis e gittik, tüm dolabımı yeniledim, saçlarımı kısa ve kat kat kestirdim, siyaha boyadım, güneşe çıkmayı filan bıraktım ve yarı emo, yan gotik, yan punkçı, yarı inek öğrenci tipindeydim. Temel olarak ne halt yediğimi ben de bilmiyordum ama hiç önemli değildi çünkü Milan, Tennessee’deki ortaokulda kimse ne emo, ne gotik, ne punkçı ne de inek öğrenci görmüştü. *Farklıydım*, o kadar. Ve bir sene boyunca ben onlardan nefret ettim, onlar benden nefret ettiler. Sonra lise başlayınca benden

hoşlanmalarını sağlamaya karar verdim. Öylece karar verdim. O kadar basitti ki anlatamam. İnanılmaz basitti. Öyle biri haline geldim o kadar. Havalı birisiymişsin gibi takıhyorsan, öyle giysiler giyip öyle laflar ediyorsan ve havalı tiplerin yaramaz olduğu kadar sevimli de' tarzına sahipsen havalı tiplerden oluyorsun. Ama insanlara pislik gibi davranmıyorum. Bizim okulda o tip bir *popülerlik* anlayışı bile yok."

"Bu tam da popüler tiplerin söylediği türden bir laf işte," dedi Colin.

"İyi iyi, tamam. Ama ruhunu yakışıldı tiplerle çıkıp Gutshot civarındaki en iyi içkili partilere gitmek için satan eski çirkin kızlardan değilim." Kendini savunurcasına tekrar etti: "Ruhumu satmadım."

"Şey peki ama zaten satsan da benim için fark etmezdi," dedi Colin. "inekler popülerliğin umurlarında olmadığım söyleyip dururlar ama arkadaşının olmaması gerçekten kötü oluyor. Kendi adıma konuşursam şu bahsettiğin havalı tiplerden hiç hoşlanmadığımı söyleyebilirim... bence hepsi gerizekâlı. Ama ben de muhtemelen biraz onlara benziyorum. Mesela geçen gün Hasan'a *önemli* olmak istediğimi söylüyordum, hani hatırlanmak istediğimi filan. O da bana,'ünlü olmak, popüler olmak demek' dedi. Belki haklıdır, belki de ben sırf ünlü olmak istiyorumdur. Hatta daha bu akşam düşünüyordum da belld yabancıların havalı olduğumu düşünmesini istiyorumdur çünkü beni gerçekten tanıyanlar böyle olmadığımı biliyor zaten. On yaşındayken okul gezisiyle hayvanat bahçesine gitmiştik de çok çişim gelmişti. Aslında o gün birkaç kere işemem gerekmişti, muhtemelen çok su içmiştim. Aklıma gelmişken 'günde sekiz bardak su içmek gerek' muhabbetinin hiçbir bilimsel temeli olmadığını,

tamamen yalan olduğunu biliyor muydun? Böyle bir sürü şey var. Herkes doğru olduğunu varsayıyor çünkü insanlar temelde tembel ve meraksız ki bu kelime kulağa yanlış kullanılan kelimelerden biriymiş gibi geliyor ama aslında doğru."[36] Lindsey, "Beyninin nasıl çalıştığını görmek hakikaten tuhaf," deyince Colin iç geçirdi. Hikâye anlatamadığının farkındaydı, sürekli konuyla ilgisi olmayan detaylar ve sadece kendisinin ilginç bulduğu olayları ekleyip duruyordu. "Her neyse, olayın özü şu, bir aslan neredeyse penisimi koparıyordu. Ve demem o ki bu tip saçmalıklar hiçbir zaman popüler tiplerin başına gelmiyor. Hem de hiç."

(36 Günde sekiz bardak konusu gerçekten böyle. Günde sekiz bardak su içmenin, özellikle suyun tadını sevmek gibi bir olayınız olmadığı sürece hiçbir anlamı yok. Pek çok uzman korkunç ciddi bir sorununuz olmadığı sürece suyuburaya özellikle dikkatsusadığınızda içmeniz gerektiği konusunda hemfikir.)

Lindsey güldü. "Nasıl anlatacağını bilsen harbiden iyi bir hikâye olurmuş." Sonra tekrar başparmağım ısırdı. Tek başınaykenki alışkanlığı. Elinin ardından konuştu: "Ben senin hiç fena olmadığını düşünüyorum, ayrıca benim havalı olduğumu düşünmeni istiyorum, popülerliğin tüm olayı bu zaten."

Başlangıcın Sonu

İlk öpüşmelerinden sonra Colin ile I. Katherine muhtemelen iki dakika boyunca sessizce oturdular. Katherine, Ovidius u çevirme işine devam etmeye çalışan Colinl dikkatle seyrediyordu. Fakat Colin emsalsiz bir problemle karşılaşmıştı. Odaklanamıyordu. Başını kaldırıp ona bakıp duruyordu. Ufak suratına göre fazla büyük olan kocaman

mavi gözleri durmaksızın kendisine bakıyordu. Colin ona âşık olduğuna kanaat getirdi. Sonunda Katherine konuştu.

“Colin,” dedi.

“Evet, Katherine?”

“Senden ayrılıyorum.”

Elbette o esnada Colin o anın önemini tam olarak kavrayamamıştı. Kendisini Ovidius’a vermiş, sessizce kaybının matemini tutarken Katherine de sonraki yarım saat boyunca, annesiyle babası onu eve götürmek için salona gelene kadar

Colin’i seyretmişti. Fakat Muhteşem Katherine’e, Katherine Fenomeni’nin arketipi olarak nostaljik gözlerle bakabilmesi için başından birkaç Katherine daha geçmesi gerekecekti. Uç dakikalık ilişkileri kendi içinde tam bir katışıksız forma sahipti. Terk Eden ile Terk Edilen arasındaki sabit tangonun ta kendisiydi: gelmek, görmek, yenmek ve sonra eve dönmek.

(sekiz)

Tüm hayatınızı Şikago'da geçirirseniz kırsal hayatın belli başlı yönlerini tam olarak algılamakta başarısız olduğunuz ortaya çıkıyordu. Örneğin, evlerden ırak horoz meselesi. Colirie göre gündoğumunda öten horoz, edebî ve sinematografik bir klişeden ibaretti. Bir yazar, karakterinin gün ağarırken uyanmasını istiyorsa edebî bir öten horoz geleneğinden yararlanıp bunun gerçekleşmesini sağlıyor olmalıydı. Tıpkı yazarların uydurduğu ama aslında öyle olmayan şeyler gibi. Yazarlar hiçbir zaman tüm hikâyeyi anlatmıyorlardı; sadede geliyorlardı. Colin hakikatin de sadet kadar önemli olması gerektiğini düşünüyor, iyi öykü anlatamamasının sebebinin bu olduğunu tahmin ediyordu.

O sabah horozların aslında şafak sökerken ötmeye *başlamadığım* öğrenmişti. Şafaktan hayli *önce* başlıyorlardı; beş civarında. Colin kendisine yabana gelen yatakta yan döndü

ve yavaş yavaş geçip giden birkaç saniye boyunca karanlığa kısık gözlerle bakarken kendini iyi hissetti. Yorgundu, horoz yüzünden sıkkındı. Ama iyiydi. Sonra Katherine'in kendisini terk ettiğini hatırladı ve kızın, o koca kabarık yatağında uyuduğunu, rüyasında da kendisini görmediğini düşündü. Tekrar dönüp cep telefonuna baktı. Arayan soran yoktu.

Horoz tekrar öttü. "Üürüüüleme artık, göt," diye mırıldandı. Ama horoz üürüüledi ve şafak sökerken bu ses bir Müslüman'ın boğuk sabah duasına karışarak tuhaf, uyumsuz bir senfoni yarattı. Uyumanın mümkün olmadığı bu gürültülü saatler sayesinde, Katherine'in kendisini en son ne zaman düşündüğünden *horoz* kelimesinin dil bilgisi kurallarına uyan

anagramlarının[37] sayısına kadar her şeyi aklından geçirmek için bolca vakti oldu.

Sabah yedi civarında horoz (belki de birden fazlaydılar; belki de vardiyalı ötüyorlardı) acı dolu haykırışlarıyla iki saati çoktan devirmişken Colin, Hasan'm yatak odasına da açılan banyoya daldı. Hasan çoktan duşa girmişti. Tüm lükse rağmen banyolarında küvet yoktu.

"Günaydın, Has."

"Selam." Hasan su sesini bastırmak için bağırıyordu. "Kardeşim, Hollis salonda alışveriş kanalı izlerken uyuyakalmış. Milyar dolarlık evi var ama kanepede yatıyor."

"Hu hinhanlar garip," dedi Colin diş fırçasını cümlenin ortasında ağzından çıkarıp.

37 Bir tane bulabilmişti o da "oh, zor'du.

"Olsun... Hollis beni seviyor. Beni yere göğe sığdıramıyor. Senin de dâhi olduğunu düşünüyor. Ayrıca haftada beş yüz dolara bir daha asla çalışmam gerekmeyecek. Beş yüz dolar bana evde beş ay yeter. Bu yazdan artık otuzuma kadar ekmek yerim."

"Tutku yoksunluğun gerçekten takdire şayan."

Hasan'ın eli duştan dışarı uzandı ve HLW işli havluyu yakaladı. Birkaç saniye sonra duştan çıkıp geniş beline sardığı havluyla Colinin odasına girdi.

"Bana bak, kâfir. Okula gitmemem konusunu bir kenara bırak artık. Çok ciddiyim. Bırak mudu olayım; ben senin mutluluğuna engel olmuyorum. Birbirimize bok atmamız filan iyi hoş ama bunun da bir sının var."

"Özür dilerim. O sınıra geldiğimizi fark edemedim." Colin kendisine verilmiş *Genç Beyinler* tişörtünü üzerine geçirip yatağa oturdu.

"Herhalde üst üste 284 gün filan bahsini açtın."

“Belki de bir söz bulmamız lazım,” dedi Colin. “Çok ileri gittiğimizde kullanacağımız bir kelime. Öyle rastgde bir kelime; söylediğimizde durmamız gerektiğini anlanz.”

Havlusuyla öylece dikilen Hasan tavana bakarak sonunda, “Bok topaklan,” dedi.

Colin kabul etti. “Bok topaklan,” Sonra aklından anagram yapmaya başladı. Bok topaklan, anagram dünyasının büyük ikramiyesi gibiydi.[38]

38 Bakır ok topla; batık polar ok; toka balık para; o balık toprak; opak kıl torba;

o kır bot plaka, vs.

“Anagram yapıyorsun değil mi bok herif?” diye sordu Hasan.

“Evet,” dedi Colin.

“Belki de seni bu yüzden terk etmiştir. Sürekli anagram yapıp onu hiç dinlemediğin için.”

“Bok topaklan,” dedi Colin.

“Kullanman için firsat yaratayım dedim de. İyi, gidip yemek yiyelim. Şu an o kadar açım ki seni bile yiyebilirim.” Salona açılan döner merdivenden inerlerken Colin olabildiğince fısıltıya benzer bir sesle, “Sence Hollis bize neden iş ayarladı?” diye sordu.

Hasan merdivende duraksayınca Colin de durdu. “Beni mutlu etmek istiyor da ondan. Şişmanların bir bağı vardır, dostum. Gizli cemiyet gibi. Sizin gibilerin bilmediği bir sürü olayımız var. Özel el sıkışma şekilleri, bize has şişko dansları... Soktuğumun dünyasının tam merkezinde gizli bir inimiz var, gecenin köründe tüm sıska çocuklar uykudayken oraya inip pasta börek filan yiyoruz. Hollis sence neden hâlâ uyuyor, kâfir? Çünkü tüm gece gizli inimizde damarlarımıza

pasta kreması şırınga ettik de ondan. Bize iş buldu çünkü bir şişko her zaman diğer şişkolara güvenir.”

“Sen şişman değilsin. Tombulumsusun.”

“Dostum, *daha demin* duştan çıktığımda gördüğün şey memelerimdi.”

“O kadar fena değiller,” dedi Colin.

“İyi be! Bunu sen istedin!” Hasan tişörtünü köprücük kemiğine kadar çekince Colin onun kıllı göğsüne maruz kaldı; Hasan’ın sahiden de memeleri vardı. Kup ölçüsü A’ydı belki ama yine de... Hasan halinden memnun, tişörtünü aşağı indirdi ve merdivenlerden indi.

Hollis’in hazırlandığı bir saat boyunca Hasan ile Lindsey muhabbet edip sabah kuşağı programım izlerken Colin de kanepenin en ucuna oturmuş, sırt çantasına tıktığı kitaplardan biri olan, Lord Byron’un *Lara* ve *Don Juan* şiirlerinin de bulunduğu antolojiyi okuyordu. Hoşuna gitmişti. Lindsey araya girdiğinde Lamda pek beğendiği bir mısraya gelmişti: “Ebediyet hattından çıkarmana engel.”

“Ne okuyorsun, ukala?” diye sordu Lindsey. Colin kitabı kaldırdı. “Don Juan,” dedi Lindsey. *Juarıı Huan* gibi ama sesli harflerini yutarak okumuştu. “Terk edilmekten nasıl kaçınabileceğim mi öğrenmeye çalışıyorsun?”

“CîrtM7z,”diye düzeltti Colin. *ªDon Ctevın* diye okunuyor.”[39] “Hiç ilginç değil,” dedi Hasan. Ama Lindsey ilginç değilden ziyade sıkıcı bulmuş gibi görünüyordu. Gözlerini devirip sehpadan kahvaltı tabaklarım topladı. Hollis Wells merdivenlerden indi, kendisini ancak çiçek desenli bir toga olarak adlandırılabilecek bir şeye sarmıştı.

“Şimdi şöyle yapıyoruz,” diye konuşmaya başladı hızla, “gelecek nesiller için Gutshot tarihini bir araya getiriyoruz.

39 Gerçekten öyle. *Don Juan ın* vezni Juanı iki heceli okuduğunuzda içe yarıyor ancak.

Birkaç haftadır röportaj yapmak için milleti işinden gücünden ediyorum ama siz geldiğinize göre artık buna gerek yok. Neyse, şimdiye kadar bu olayın tüm sıkıntısı dedikoduydu; falanca ne yapmış, kim kimin hakkında ne demiş filan. Ama sizin Ellie Mae 1937de evlendiğinde kocasım seviyor muydu sevmiyor muydu dedikodusu yapmanız için hiçbir sebep yok. O yüzden siz ikiniz. Bir de herkesin güvendiği Linds...”

“Çok dürüstümdür de,” diye açıklama yaptı Lindsey annesinin sözünü kesip.

“Haddinden fazla, hayatım. Ama öyle. O yüzden milleti konuşturmaya başlayacaksınız ki emin olun susmayacaklar. Bana her gün altı saatlik ses kaydı teslim etmenizi istiyorum. Ama insanları yapabildiğiniz kadar gerçek *tarihe* yönlendirin. Bunu torunlarım için yapıyorum, dedikodu festivali düzenlemek için değil.”

Lindsey öksürürmüş gibi yapıp, “Hadi lan ordan,” deyip tekrar öksürdü.

Hollis’in gözleri kocaman açıldı. “Lindsey Lee Wells, hemen gidip küfür kavanozuna bir çeyreklik atıyorsun, hemen!”

“Bok,” dedi Lindsey. “Pipi. Sıçmık.” Şömine rafına kadar gidip kavanoza bir dolarlık banknot koydu. “Bozukluğum yok, Hollis.”Colin gülmeden edemedi; Hollis ise öfkeyle bakıyordu.

“İyi,” dedi sonra, “artık gidin. Altı saatlik kayıt istiyorum, akşam yemeğine dönersiniz.”

“Bir saniye, dükkânı kim açacak?” diye sordu Lindsey.

“Colini yollarım bir süreliğine.”

“Tanımadığım insanların ses kaydını almam gerekiyordu hani,” dedi Colin.

“Öteki Colin,” dedi Hollis.“Lindsey’nin,”iç geçirdi, “erkek arkadaşı. Zaten işe filan da geldiği yok. Hadi hadi, kaybolun.”

Hasanın kullandığı Cenaze Arabası henüz Pembe Malikâneden inen fazlasıyla uzun garaj yolundayken Lindsey konuşmaya başladı: “Lindsey’nin, *offî*, erkek arkadaşı. Zaten hep Lindsey’nin, *off*, erkek arkadaşı oluyor. İnandır gibi değil. Her neyse, beni dükkânda bıraksana.”

Hasan kafasını kaldırıp dikiz aynasından Lındseyye baktı. “Yok ya! Korku filmleri de böyle başlar hep. Seni bırakırız, tanımadığımız birinin evine gireriz, beş dakika sonra psikopatın teki palayla hayalarımı doğrarken şizofren karısı, Coline korların üstünde şınav filan çektirir. Bizimle geliyorsun.” “Alınmayın ama dünden beri Colini görmedim.”

“Asd o soktuğum herifi alınmasın ama,” diye karşılık verdi Hasan, “Colin zaten arka koltukta oturmuş *Don CUVIN diniyor.* Sen Öteki Colinle çıkıyorsun, namı diğer ÖC.”

Colin artık okumuyor, Hasanın kendisini savunmasını dinliyordu. Daha doğrusu Hasanın kendisini savunduğunu düşünüyordu. Söz konusu Hasan olunca anlamak pek mümkün değddi. “Yani demem o İd şuradaki benim aslan arkadaşımHakiki Colin. Onun gibisi yok. Colin, bildiğin tüm dillerde ‘eşsiz’ de bakayım.”

Colin hemen atıldı. Bu bildiği bir kelimeydi işte. “Eee, *ünicounico,*[40] [41] *einzigartig,*[42] *unique,*[4i] [44] *yHUKâjbHHıtü,*[M] *fiovcacoç*[45] *singularis,*[46] [47] *farid.∗*[7]”

Hasan yaptığı işte sahiden iyiyi, öyle ki Colin’in ona karşı hissettiği sevgi aniden içinden taştı ve ezberden okurcasına

saydığı kelimeler midesindeki o hiçbir yere gitmeyen deliğe doluyormuş gibi oldu. Sadece bir anlığına ilaç gibi gelmişti.

Lindsey dikiz aynasından Colin'e gülümsedi. "Her yerden Colin fışkırıyor. Biri Fransızca öğretiyor, öteki Fransız öpücüğü veriyor." Kendi şakasına gülüp devam etti: "Tamam tamam. Geliyorum. Colin'in hayalarının doğranmasını filan istemem neticede. İki Colin'in de. Ama beni sonra dükkâna bırakacaksınız." Hasan kabul etti, Lindsey de onları "Taco Hell" adım taktığı *fast food* restoranı Taco Bell'in yanından, küçük ve tek katlı binaların olduğu bir ara sokağa yönlendirdi. Bir garaj yoluna çektiler. "Millet şimdi iştedir," diye açıklama yaptı. "Ama Starnes'ın evde olması lazım."

Stames onlan kapıda karşıladı. Alt çenesi yoktu; çene veya diş yerine deri kaplı ördek gagası gibi bir şey vardı. Yine de

40 İspanyolca.
41 İtalyanca.
42 Almanca.
43 Fransızca ve İngilizce.
44 Rusça.
45 Yunanca.
46 Latince.
47 Arapça.

Lindsey'ye gülümsemeye çalışıyordu. "Tatlım benim," dedi, "nasılsın?"

"Seni gördüm iyi oldum, Stames,"dedi Lindsey ona sarılırken. Adamın göden pırıl pırıl olmuştu, sonra Lindsey onu Colin ve Hasanla tanıştırdı. Yaşlı adam, Colinin göderini dikip baktığım fark edince açıklama yaptı: "Kanser. Hadi gelin, oturun."

Ev küflü eski kanepe ve cilasız ahşap gibi kokuyordu. Örümcek ağı ve müphem hatıralar gibi tütüyor, diye düşündü Colin. K19'un bodrum katı gibi kokuyordu. Ve koku Colinl âdeta iç organlarından çekip, Katherine'in onu sevdiğien azından Colimn kendisini sevdiğini hissettiğibir zamana savurdu ki midesi tekrar sancıdı. Göderini bir saniyeliğine sıkı sıkı kapayıp o hissin geçmesini bekledi ama geçmiyordu. Colin için hiçbir şey geçmiyordu.

Sonun Başlangıcı

XIX. Katherine üçüncü kez tek başlarına takıldıkları sırada henüz XIX. olmamıştı. İşaretler öyle göstermesine rağmen Colin ona çıkma teklif etmeye bir türlü cesaret edememişti ve uzanıp öylece öpmesi filan da mümkün değildi. Colin gerçek öpüşme aşamasına gelindiği zaman sık sık bocalıyordu. Aslında bu konuda bir teorisi vardı, adı da Reddedilmeyi Asgariye İndirme Teoremi'ydi (RAIT):

Uzanıp birini öpme eylemi ya da öpme izni almak büyük bir reddedilme ihtimalini beraberinde getirdiğinden, reddedilme olasılığı en az olan kişi uzanmalı veya soruyu yöneltmeli. Ve bu kişi, en azından heteroseksüel lise ilişkilerinde, *kesinlikle ama kesinlikle kız tarafıdır.* Düşünsenize: Erkekler, temel olarak zaten kızları öpmek istiyorlar. Onlarla yiyişmek istiyorlar. Sürekli. Hasan hariç herhangi bir erkeğin, "Bugün bir kızı öpmesem de olur ya," diye düşündüğü nadirdir. Tabii gerçekten, *kelimenin tam anlamıyla* alev almış, buram buram yanmıyorsa. Ama istisna bu kadarla sınırlıdır. Oysa kızların öpüşme konusunda ne yapacağı hiç belli değildir. Bazen öpüşmek isterler, bazen istemezler. Aşılmaz bilinmezlik kaleleri gibidirler de diyebiliriz.

Dolayısıyla ilk adımı her zaman kızlar atmalıdır çünkü (a) her şey hesaba katıldığında reddedilme olasılıkları erkeklerinkinden düşüktür ve (b) böylelikle kızlar öpülmek istemedikleri sürece asla öpülmezler.

Fakat Colinln bahtına, öpüşme olayında mantık olmadığından teorisi de hiçbir zaman işlemiyordu. Ama bir kızı öpmek için hep çok uzun süre beklediğinden nadiren reddediliyordu.

O cuma okuldan sonra müstakbel XIX. Katherine'i arayıp ertesi gün kahve içmeye davet etmiş, kız da kabul etmişti. Önceki iki seferde de aynı kafede buluşmuşlardı; öyle büyük bir cinsel çekim söz konusuydu ki Katherine'in rahat bir tavırla eline dokunmasından bile hafifçe tahrik olmuştu. Hatta Katherine uzanabilsin diye ellerini özellikle masanın üstüne koyuyordu.

Kafe Katherine'in evinden birkaç kilometre, Colininkinden dört bina ötedeydi. Adı Cafe Sel Marie'ydi ve Şikago'nun en iyi kahvesi buradaydı ancak bu Coliriin hiç umurunda değildi çünkü kahve sevmiyordu. Kahve *fikriyse* çok hoşuna

gidiyordu... enerji veren sıcak bir içecek olmasının yanında yüzyıllardır kültürlü ve entelektüel insanlarla bağdaştırılmıştı. Ama kahvenin tadını kafeinli safraya benzetiyordu. Bu yüzden gurme kahvesini kremaya boğarak talihsiz tadım kırmaya çalıştığı için Katherine o akşamüstü onunla inceden inceye dalga geçmişti. Katherine'in kahvesini sade içtiğini söylemeye gerek bile yoktur. Katherine'lerin genel olarak tercihi budur. Kahveleri de tıpkı eski erkek arkadaşları gibidir: Buruk.

Saaderden ve aralarında duran dört kupa kahveden sonra Katherine ona bir film izletmek istemişti. " *Tenenbaum*

Ailesi," demişti. “Dâhilerden oluşan bir aileyle ilgili.”

Colin ile Katherine güneydoğudaki Wrigleyville’e giden metroya binip dar ve iki kadı bir bina olan evine kadar beş sokak boyunca yürüdüler. Katherine onu bodruma indirdi. Eski bir kanepenin olduğu, dalgalı linolyumla döşeli, rutubetli, küflü bir yerdi, camı yoktu, tavam çok alçaktı (Colin 1,85’ken tavan 1,90’dı). Pek yaşanılacak bir ortam değildi ama müthiş bir sinema salonuydu. O kadar karanlıktı ki kanepeye gömülüp filme kapılmamak mümkün değildi.

Film Colin’in hoşuna gitmişti; en azından hayli gülmüştü ve tüm karakterlerin zeki çocuklar olduğu, sonra da hayadan her ne kadar tuhaf olsa da ilginç yetişkinlere dönüştükleri bir dünyada huzur bulmuştu. Bittiği zaman Katherine’le karanlıkta baş başa oturdular. Bodrum Colin’in Şikago’da gördüğü hakikaten zifirî olan tek karardık yerdi... Şehirde gece gündüz turuncumsu gri bir ışık, penceresi olan her yerden içeri süzülürdü. “Müziklerini seviyorum,” dedi Katherine. “Süper bence.”

“Evet,” dedi Colin. “Ben karakterleri de sevdim gerçi. Hatta o rezil baba karakteri bile iyiydi.”

“Evet, bence de,” dedi Katherine. Colin onun san saçlarını, yüzünün çevresel hadannı görebiliyordu ama başka bir şey pek görünmüyordu. Film başladıktan yanm saat sonra tutmaya başladığı eli ağnmaya başlamıştı ve terliyordu ama elini ilk çeken kendisi olmak istemiyordu. Katherine devam etti: “Yani bencil tabii ama ona bakarsan herkes bencil.”

“Öyle,” dedi Colin.

“Böyle bir şey mi peki? Yani dehalık filan.”

“Eee pek sayılmaz. Filmdeki tüm dâhiler çekiciydi mesela,” dediğinde Katherine gülüp, “Benim tamdıklanm da öyle,” diye karşılık verince Colin hızla nefes aldı, başım

kaldınp baktı ve neredeyse... ama hayır. Emin olamıyordu ve reddedilme fikrini kaldıramayacaktı. “Şey yani hem o filmde hepsi yetenekli doğmuş gibi bir şey var. Ben öyle değilim. Yani ne de olsa üç yaşından beri her gün günde en az on saat çalıştım,” dedi gururla. Bunu *gerçekten* bir iş gibi görüyordu; okumak, dil öğrenmek, telaffuz edebilmek, bilgileri tekrar etmek, önüne konan her metni detaylı bir şekilde incelemek.

“Peki tam olarak hangi konuda çok iyisin? Yani her şeyde iyi olduğunu biliyorum ama dil dışında neyde çok beceriklisin?” “Kodlarda filan mesela. Aynca anagram yapmak gibi dilsel oyunlarda iyiyim. Aslında en sevdiğim şey bu. Her şeyin anagrammı yapabilirim.” Daha önce hiçbir Katherinee anagram yaptığından bahsetmemişti. Onları sıkacağını düşünüyordu. “Her şeyin mi?”

“*Yemin şerhi*”diye cevap verdi çabucak Katherine gülüp ekledi: “Katherine Carter.”

Colin elini onun ensesine koyup kendine çekmek, karanlıkta dudaklarının tadına varmak istiyordu. Ama henüz değil. Henüz emin değildi. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. “Şey, düşüneyim. *Tercihen ara renkte*... Aaa, bu daha güzel: *hara trene tercihi*

Katherine gülüp elini çekti ve Colinin dizinin üstüne koydu; parmakları yumuşacıktı. Bir anda küflü bodrum katında kokusunu almaya başlamıştı. Leylak gibi kokuyordu ki tam o anda Colin neredeyse doğru vakit olduğunu anladı. Ama ona bakmaya cesaret edemiyordu. Boş televizyon ekranını seyretmekle yetindi. O an gelmeden önceki anı uzatmak istiyordu çünkü öpüşmek her ne kadar iyi hissettirse de hiçbir şey beklentisi kadar iyi hissettirmiyordu.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu Katherine.

“Genel olarak pratikle. Uzun zamandır yapıyorum. Harfleri gözümde canlandırıp önce temel bir kelimeyi oluşturuyorum, *tercihen* veya *tren* gibi, sonra da kalan harfleri kullanarak... of bu sahiden sıkıcı,” dedi öyle olmadığım umarak.

“Hayır, değil.”

“Kalan harflerden de anlamlı yapılar kurmaya çalışıyorum. Neyse işte, öylesine bir oyun.”

“Peki, anagramlar cepte. Bu bir. Başka ne gibi çekici yeteneklerin var?” diye sorunca Colin kendisine güvenmeye başladı.

Sonunda ona dönüp var olan tüm o cılız cesaretiyle, “İyi öpüşürüm,” dedi.

(dokuz)

Siz rahatınıza bakın. Hollis buraya gelip heyecanlı hayatımla ilgili röportaj yapacağınızı söylediydi,”dedi Stames. Böylece Colin, K19’la üstünde ilk kez öpüştüğüne benzeyen küflü bir kanepeye çöktü. Lindsey, Colin ile Hasarîı tanıştırdı. Odada klima yoktu ve Colin mini kayıt cihazının düğmesine basıp Stames’ın sehpasına koyarken boynunda ter damlacıklarının oluştuğunu hissetmeye başlamıştı. Uzun bir gün olacaktı. “Gutshot’a ilk ne zaman geldin?” diye sordu Lindsey. “Bu topraklarda doğdum[48],1920de olacak. Burada doğdum, burada büyüdüm, hep burada yaşadım, burada da öleceğim.” Lindsey’ye göz kırptı.

48 Stames’m adında “Amerika Birleşik Devletleri” değil, “ortagüney Tennessee’nin bu civarlarını” kastettiğini Colin daha sonra anlayabilmişti.

“Yaa öyle deme. Ben burada sensiz ne yaparım?” dedi Lindsey.

“Şu Lyford denen çocukla dolanıp durursun ne olacak ya,” diye cevap verdi Starnes. Colin ve Hasana dönüp devam etti. “O oğlanın babasını da tanırdım ben.”

“Beni paylaşamıyorsun da ondan,” dedi Lindsey gülerek. “Sen bize fabrikadan bahset, Starnes. Çocuklar hiç gitmedi ha.” Starnes’ın yanında nedense ağır bir aksanla konuşuyordu.

“Fabrika ben doğmadan üç sene evvel açılmış, ben de on dört yaşında orda çalışmaya başladım. Çaiışmayaydım gider çiftçi olurdum herhal, fabrika gelmezden önce benim peder öyle yapmış ya. Evvelden her bir şeyi biz yapardık; tişört olsun, mendil olsun, bandana olsun. Çok da zordu ha. Ama sizin aile hep hakkımızı verirdi... önce Doktor Dinzanfar,

sonra damadı Corville Wells. Amma sonradan o it oğlu it Alex geldi, hani baban olduğunu biliyorum Lindsey kusuruma kalma artık, kızım. Sonra Hollis hepimizi tek tek çekip çevirdi. Fabrikada altmış yıldır çalışıyorum. Dünya rekoru bende. Dinlenme odasına da adımı verdiler, vaktimin çoğunu orda geçirdim diye." Üst dudağı gülümsedi fakat çenesiz alt kısım üst tarafın hareketini taklit edemiyordu.

Ev çoktan susuz, köpüksüz bir banyo küveti gibi hissettirmeye başlamıştı. *Yüz dolar kazanmak için zor bir yolmuş*, diye düşündü Colin.

"Çay istersiniz he mi?" diye sordu Starnes. Cevap beklemeden ayağa kalkıp mutfağa gitti.

Hem tadı, hem buruk bir lezzeti olan çay biraz limonatayı andırıyordu fakat daha yetişkin işi gibiydi. Colin bayılmıştı; kahvenin hep olmasını istediği gibi bir şeydi ve kendisine birkaç bardak doldurduğu bu süreç boyunca Stames konuşmuş, sadece ilacım almak (bir kere) ve tuvalete gitmek (dört kere; yaşlılar öyle yaparlar zaten... tuvalederi çok severler) için duraksamıştı.

"Şimdi şunu şöyle bilin hele, bu topraklarda biz hiç sefalet çekmedik. Büyük Buhran da dâhil hiç aç kalmadım *zira*. Doktor Dinzanfar binlerini işten çıkartmağa zorlanınca tek aileden olsa olsa tek kişi çıkanyordu ya."

Doktor Dinzanfar konusu Stames'ı başka bir konuya getirdi: "Bizim topraklara evvelden beri Gutshot niye diyorlar sen şimdi bilmezsin de Lindsey kızım." Lindsey kibarca başım sallayınca Stames kabarık koltuğunda öne eğilip konuşmaya başladı. "Bak şimdi, böyle olmaz. Buraya dair hiçbir halt duymamışsınız ya siz! Çok evvelden, ben bunca yaşlıyım, düşünün benden bile evvel boks yapmak yasakmış ama kanunu çiğneyeceksen gideceğin yer Gutshot mış.

“Hep öyle oldu gerçi. Carver’daki mahpushaneye birkaç kez düşmüşlüğüm var ha. 1948’de alkollü yakalandım; 1956’da kamuya zarardan girdim; ha bir de 1974’te kanuna aykırı olarak ateşli silah kullanıp Caroline Claytonın evdi yılanını öldürdüğüm için iki gece içerde yattım. O pis sefil yaratığı öldürdükten sonra Mary benim kefaleti ödemediydi. Yahu ben nerden bileyim hayvanatın evcil olduğunu? Altı ay evvelden ödünç aldığı çekid bulayım diye Caroline Claytonın evine

giriyorum, bir de bakıyorum mutfakta kıvrıla kıvrıla dolanan bir yılan. Sen olsan ne yapardın oğlum?” diye sordu Colirie.

Colin biraz düşündü. “Birisinin evine kapıyı çalmadan mı girdiniz yani?” cbye sordu.

“Yoo, çaldım da evde değildi.”

“Bu da suç,” diye belirtti Colin. “Mülke izinsiz girmek” “Neyse ki beni *sen* tutuklamamışsın, evladım,” dedi Starnes. “Her neyse, yılanı gördün müydü öldürecen. Bana böyle öğrettilerdi ya. Ben de vurdum işte. Tam ortadan ikiye böldüm. O akşam Caroline Clayton benim eve geldiydi rahmetli, bir yandan çığlık atıyor, bir yandan ağlıyor, neymiş Jake’i ben öldürmüşüm, dedim ki Jake kimdir necidir bilmem ama onu başkası öldürmüştür, ben bir tek şu sefil yılanı öldürdüm. Ama sonradan ortaya çıktı ki Jake zaten yılanmış, hatun da yılanı çocuğu gibi severmiş. Hiç evlenmediydi tabii. Ah günah kadar çirkindi rahmetli.”

“Çirkin olup olmadığı muhtemelen yılanın umurunda değildi,” dedi Colin. “Gözleri çok zayıftır da.”

Stames, Lindsey Lee VVells’e baktı. “Şu senin ahbabın tam bir bilgi membasıymış.”

“Öyledir ya,” diye onayladı Lindsey.

“Neyden bahsediyordum ben?” diye sordu Stames. “Gutshot. Boks. Eski günler,” diye yanıtladı Colin çabucak “Tabii ya evet. Fabrika aileleri getirmezden önce köy tam bela yuvasıymış. Köyün adı yokmuş, annem dediydi. Sonra boksçular gelmeye başlamış. Yöreden civardan oğlanlar gelip beşer onar dolara dövüşüyormuş, kazanan tüm parayı alıyormuş, kendi üstlerine bahse girip daha çok para kazanıyorlarmış. Boks yasalarından paçayı sıyırmak için de bir kural getirmişler: Kemerinden aşağa ya da omuzlardan yukarı vurmak yok. Karın kısmına vuruyorsun yani *gutshot** boksu. Kasaba öylece ünlenmiş, ismi de öyle olmuş.”

Colin terli avcuyla terli alnını silip nemi iyice yaydıktan sonra birkaç yudum çay içti.

“Mary’yle 1944’te evlendiydim,”diye devam etti Stames, “savaşa gideceğim yere.” Ve Colin, Starncs’ın, onlara edebî metinlerde *olay örgüsünü* öğreten lise son edebiyat hocası Holtsclavv’un dersinden yarar görebileceğini düşünmeye başladı. Colin hayatı pahasına öykü anlatamıyordu belki, ama en azından olay örgüsünden *haberi vardı*. Yine de Starnes’ı dinlemek keyifliydi. “Her neyse, savaşa gitmedim çünkü iki ayak parmağımı vurdum, ha neden, çünkü korkağım, ihtiyarladım o sebeple açık açık söylüyorum bak. Fakat savaştan korkmuyordum. Savaş beni korkutmadı hiç ha. Sırf ta oralara kadar gidip savaşmak istemedim o yüzden. Ondan sonra da adımız çıktı. Ben kendimi yanlışlıkla vurduğumu söylüyordum ya herkes biliyordu, hem adım çıktı çıkmasına da artık bizden kaç kişi kaldı ki, ha işte o yüzden onlardan dinleyemeyeceğiniz için ben diyeyim de inanın: Onlar da korkaktı. Herkes korkar.

“İşte biz de evlendik, birbirimizi ne seviyorduk be. Son ana kadar da öyle gittiydi. Benden çok memnun değildi belki

ama beni ne severdi be, bilmem anlatabiliyor muyum.” Colin, ’ Mide darbesi. (ç.n.)

Hasana baktı, gözleri dehşetle yerlerinden fırlayacak gibiydi. İkisi de Stames’ın *tam olarak* neden bahsettiğini anladıklarından korkuyordu. “1997de göçtü gitti. Kalp krizi. İçinde hiç kötülük yoktu, ben de zerre iyi insan olamadım ama o öldü ben ölmedim.”

Sonra onlara fotoğraflarım gösterdi; kırışık elleri anılarla dolu bir fotoğraf albümünün sayfalarım yavaş yavaş çevirirken kabarık koltuğunun çevresinde yerlerini almışlardı. En eski fotoğraflar solmuş sararıyordu, Colin yaşlıların gençlik fotoğraflarında bile yaşlı göründüklerim düşündü. Fotoğrafların giderek daha siyah beyaz oluşunu, sonra da polaroidlerin yavan renklerine dönüşmesini izledi; çocuklar doğdu, büyüdü, saçlar döküldü ve yerlerine kırışıklıklar geldi. Tüm bu süreçte Stames ve Mary fotoğraflarda hep birlikteydi, evliliklerinden ellinci yıldönümlerine kadar. *Benim de böyle olacak*, diye düşündü Colin. *Benim de böyle olacak işte. Katherimle. Ama sadece böyle olmayacak*, diye başka bir karara vardı. *Hep yaşlı göründüğüm bir fotoğraf albümünden daha fazlasını bırakacağım arkamda.*

Daha sonra Lindsey Lee Wells ayağa kalkıp, “Artık gitmemiz lazım, Stames,” dediğinde Colin altı saatin dolduğunu anladı.

“Hadi bakalım,” dedi Stames. “İyi ki geldiniz. Lindsey, harika görünüyorsun canım.”

“Klimaya ihtiyacın var mı? Burası fena sıcak, Hollis sana alsın, sorun olmaz.”

“Geçinip gidiyorum işte. Bana hep iyiliği dokundu zati.” Stames ayağa kalkıp onları kapıya kadar geçirdi. Colin yaşlı adamın titrek elini sıktı.

Cenaze Arabasında Colin yolların izin veıdiğince hızlı gidiyordu; serinlemek için camları açmışlardı.

Hasan, “Sanırım otuz kilo ter attım,” dedi.

“O zaman sıcakta biraz daha kalman lazım,” dedi Lindsey. “Gutshot’ta kimse bu kadar kolay yüz dolar kazanmamıştı. Hey hey, buradan sapma. Dükkâna gitmem lâzım.”

“Öteki Colin le o güzelim klimanın altında hep beraber takılabilelim diye mi?”

Lindsey başını salladı, “ilgisi bile yok. Siz beni bırakacaksınız, iki saat sonra buluşana kadar da ortalıktan kaybolacaksınız, sonra Hollis’e tüm öğleden sonrayı orada burada takılarak geçirdiğimizi söyleyeceğiz.”

“Aah ah,” dedi Hasan hafiften keyifsiz bir tavırla, “şen şakrak karakterini ve keyif dolu sohbederini özleyeceğiz ama.”

“Kusura bakma, takılıyorum. Hem seni seviyorum, benim asıl katlanamadığını kişi ukala.” Colin dikiz aynasından arka koltuğa baktı. Lindsey dudaklarını büzmüş gülümsüyordu. Colin onun dalga geçtiğini biliyordu, daha doğrusu öyle olduğunu düşünüyordu fakat yine de öfkesinin genzinden yükseldiğini hissediyor, hissettiği acıyı gözlerinin ele verdiğini biliyordu. “Of yapma, Singleton, dalga geçiyorum.”

“Bir kız ona kadanılmaz olduğunu söylediğinde bunun Katherine’lerden birinin son sözleri olduğunu unutma,” diye

açıklama yaptı Hasan, direksiyon başındaki Colin gibi konuşarak. “Kadanılmaz olmak konusunda biraz hassas.”

“Bok topakları,” dedi Colin.

“Tamamdır.”

Lindsey’yi bıraktıktan sonra kendilerini Hardees’te duble çizburger ve yağının ağırlığından boyunları bükülmüş patates

kızartmalarından oluşan hafif bir öğle yemeği atıştırırken buldular. Colin ilk yarım saat boyunca Byron okumuş, Hasan da sürekli iç geçirip, “Tanrım, çok sıkıcısın,” demişti; sonunda Colin kitabı masaya bırakmıştı.

Yemek bittikten sonra bir saat daha geçirmeleri gerekiyordu. Kaldırımdan tüten sıcağın ortasında otoparkta otururken Hasan alnını silip, “Bence Gutshot Markete bir uğramamız lazım,” dedi.

Marketin toprak otoparkına elli dakika erkenden çekip merdivenlerden gürül gürül çalışan klimalı alana çıktılar. Tezgâhın ardında Lindsey Lee Wells, kucağına kolunu atmış birinin üstünde oturuyor gibi görünüyordu.

“Selam,” dedi Colin. OC, Lindsey’nin ardından baktı. Colin’e ne gülümsedi, ne gözünü kırptı ne de kuvvetli, yuvarlak suratındaki tek bir kası kıpırdattı.

“Ne var ne yok?” dedi ÖC.

“Pek bir şey yok,” dedi Colin.

“Lindsey’yle yaşayabildiğiniz için çok şanslısınız.” Lindsey avıl cıvıl bir kahkaha attı ve eğilip erkek arkadaşının boynunu öptü. “Bir gün birlikte yaşayacağız,” dedi.

“Ona dokunursanız,” dedi ÖC durup dururken, “sizi gebertirim.”

“Yani bu laf biraz klişe,” diye seslendi Hasan şeker raflarının arkasından. “Ona *dokunursak* demek istediğine emin misin? Yani koridorda yanından geçerken ona sürtünürsek filan ne olacak?”

ÖC öfkeyle bakıyordu. “Peki,” dedi, “yeterince eğlendik. Ama Lindsey’yle çok önemli bir konunun ortasındaydık o yüzden izin verirseniz...”

Gerginliği azaltmak için Colin lafa girdi: “Ah, pardon, tabii, biz, şey, gidip bir yürüyelim filan.”

“Al,” dedi Lindsey ona bir anahtar fırlatırken. “Colin’in arabasında klima var.”

“Otoparktan sakın çıkmayın,” dedi OC sert bir ses tonuyla.

Kapıya giderlerken Colin, ÖC un Lindsey’ye, “Dâhi olan hangisi... şişko mu, sıska mı?” diye sorduğunu duydu. Ama Lindsey’nin cevabım duymadan önce dışarı çıktı. Toprak otoparktan ÖC un cipine yürürken Hasan lafa girdi: “Herif kale gibi sağlammış. Bana bak, Şişko Olan şuradaki tarlaya işemeye gidecek, haberin olsun.”

“Sıska Olan, Şişko Olan’ı arabada bekleyecek,” dedi Colin. Bindikten sonra kontağı çevirip klimayı sonuna kadar açtı ancak ilk başta gelen hava sıcaktı.

Hasan yolcu kapışım açıp amnda konuşmaya başladı. “Onun etrafında öyle şen şakrak ki... Ama bizim yanımıza gelince saçma sapan konuşuyor, sonra gidiyor Stames’ıı yanında öööle geveleye geveleye Güneyli aksanıyla takılıyor.”

“Âşık falan mısın?” diye sordu Colin bir anda.

“Hayır. Sesli düşünüyordum. Bak son kez söylüyorum, evlenmeyeceğim bir kızla çıkmayı düşünmüyorum. Lindsey’yle çıkmam haram olur. Hem burnu çok büyük. Öyle burun bana gelmez.”

“Tartışalım diye demiyorum ama haram olan bir sürü şey yapıyorsun zaten.”

Hasan başıyla onayladı. “Evet ama yediğim haramlar köpeğimin olması gibi şeyler. Kalkıp ot içmiyorum, milletin arkasından ileri geri konuşmuyorum ya da anneme yalan söyleyip hatunlara kaymıyorum.”

“Ahlaki görelilik,” dedi Colin.

“Hiç de bile. Bence Tanrı köpeğimizin olup olmamasını veya kadınların şort giyip giymemesini zerre kadar umursamıyor. İyi bir insan olup olmadığına bakıyor.”

“İyi bir insan” lafı Colinln aklına XIX. Katherine’i getirmişti. Kısa süre sonra Şikago’dan ayrılıp her yaz danışman olarak çalıştığı Wisconsin’deld kampa gidecekti. Kamp fiziksel engelli çocuklar içindi. Onlara nasıl ata binileceğim öğretiyorlardı. O kadar iyi bir insandı ve Colin onun bedeninin kendi bedeni üstünde olmasını o kadar özlüyordu ki... Onu aşkitosu gibi özlüyordu.[49] Ama içindeki sızlayıp duran eksik parçada Katherine’in kendisini öyle özlemediğini hissediyordu.

49 Kulağa ucuz bir hitap gibi gelebilir ama birbirlerine gerçekten hep böyle diyorlardı: “Seni seviyorum, aşkitom; seni aşkitom gibi özlüyorum," vs.

Muhtemelen rahatlamıştı. Eğer Colinl düşünüyor olsa arardı. *Yoksa*...

“Gidip onu arayacağım.”

“Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir,” diye karşılık verdi Hasan anında. “En. Kötü. Fikir.”

“Hayır değil çünkü ya benim onun aramasını beklediğim gibi o da benim aramamı bekliyorsa?”

“Olabilirdi fakat Terk Edilen sensin. Terk Edilenler aramazlar. Bunu sen de biliyorsun, kâfir. Terk Edilenler asla ama asla aramamalılar. Bu kuralın istisnası yok. Hem de hiç. Asla arama. Asla. Arayamazsın.” Colin cebine uzandı. “Yapma, dostum. Bombanın pimini çekiyorsun. Üstün başın benzinle kaplı ve telefon da kibrit.”

Colin telefonun kapağım açtı. “Bok topaklan,” dedi.

Hasan ellerini havaya kaldırdı. “Bunu bok topaldayamazsın, dostum! Bok topaklanın alenen yanlış

kullanıyorsun! Asıl onu araman bok topağı be!”

Colin telefonu kapayıp düşünmeye başladı. Dalgın dalgın başparmağım kemiriyordu. “Peki,” dedi telefonu cebine koyarak. “Aramayacağım.”

Hasan derin derin iç çekti. “Of neredeyse patlıyorduk. Çifte Ters Bok Topaklan’ndan Allah razı olsun.”

Bir an sessizce oturdular sonra Colin konuştu: “Eve gitmek istiyorum.”

“Şikagoya mı?”

“Hayır, Lindseyylere. Ama hâlâ kırk dakikamız var.”

Hasan ön camdan dışarı bakıp yavaş yavaş başım salladı. Sessizce geçen birkaç saniye sonunda konuştu. “Ah peki peki, şişman çocuk ve astım krizi. Ne varsa eskilerde var.”

“Ne?”

Hasan gözlerini devirdi. “Sağır mısın? Şişman çocuk ve astım krizi. Şişman çocuk kitabının en eski hilesi. Sen bana ayak uydur yeter.”

Arabadan çıktıkları gibi Hasan yüksek sesle hırıldamaya başladı. Her nefes alışında ölen bir ördek gibi sesler çıkanyordu. HHHHIIIIHHHH; nefes ver; HHHHIIIIIHH; nefes ver. Ellerini göğsüne koyup Gutshot Markete daldı.

“Nesi var?” diye sordu Lindsey, Coline. O daha cevap veremeden Hasan hırlamaları arasında konuşmaya başladı.

“HHHIIIIHH. Astım. HIIIIHHH. Krizi. HIIIHHHH. Çok fena. HIIIIHHHH.”

“Sıçtık,” dedi Lindsey. OC un kucağından kalktı, arkasını dönüp ilkyardım çantasına uzandı ve boş yere astım ilacı aramaya başladı. Öteki Colin taburede sessizce oturuyordu; araya girildiği için keyfinin kaçtığı belliydi.

“Bir şey olmaz,” dedi Colin. “Ara sıra oluyor. Astım spreyi evde kaldı.”

“Hollis çalıştığı sırada eve bililerinin gelmesini sevmiyor,” * dedi Lindsey.

“Artık bir istisna yapacak,” dedi Colin.

Hasan eve dönüş yolu boyunca ve Pembe Malikâne’nin merdivenlerinden odasına gidene kadar hırıldadı. Colin, Lindsey yle birlikte salona geçti. HoUis’in mutfakta konuştuğunu duyabiliyorlardı. “Bu Amerikan ürünü. Amerikan emeğiyle üret Udi. Sattıracak olan bu. Ürünümüzün pazarlanabilir yönlerinden biri de bu. insanlar Amerikan malı alıyor. Şu an önümdeki araştırmada... "Colin, Hollis’in tüm gün boyunca alışveriş kanalı izleyip işleri başkalarına yaptırıyor olabileceğini düşünmüştü ama belli ki kadın çalışıyordu.

Hollis o sırada dışarı çıktı ve söylediği ilk şey, “Lütfen çalışma saatlerinde beni rahatsız etmeyin,” oldu. Bunun üstüne Lindsey, Hasanın astım krizi geçirdiğini, spreyini evde unuttuğunu söyleyince Hollis merdivenlerden yukarı koştu. Colin, Hollis’in geldiğini anlasın diye, “Umarım iyisindir, Hasan!” diye bağırarak peşinden seğirtti; odasına doluştuklarında Hasan yatakta huzur içinde uzanıyordu.

“Spreyi unuttuğum için kusura bakma,” dedi. “Bir daha olmaz.”

Hamburger ve buharda pişmiş kuşkonmazdan oluşan yemeklerini Wells malikânesinin arka bahçesinde yediler. Colini.ı Şikago’daki evinin arka bahçesi üç buçuk metreye üç metreydi; bu arka bahçeyse birkaç futbol sahası genişliğinde olmalıydı. Solda bir tepe yükseliyor, ormanlık arazi birkaç kayalık alan dışında olabildiğince uzamyordu. Sağ taraftaki bakımlı çimenlikse soya fasulyesi tarlasıyla son buluyordu (bunun soya olduğunu Stames’tan öğrenmişti). Arkalarında güneş batarken masanın ortasındaki kâsede sivrisinek kovucu

mum yanıyordu. Colin Gutshot'ın geniş ve sonsuz gibi hissettirmesini sevmişti.

Yemeği bitince aklına yine XIX. Katilerine geldi. Arayıp aramadığına bakmak için telefonuna göz atınca ailesini arama vaktinin geldiğini gördü.

Nedendir bilinmez Amerika'nın üçüncü en büyük şehrinde bulunan evinde telefonu bir türlü çekmezken Gutshot, Tennessee'de beş çubuğun beşi de yanıyordu. Telefonu babası açtı.

"Dünkü kasabadayım hâlâ. Gutshot, Tennessee," diye başladı Colin. "Hollis Wells isimli bir kadının yanında kalıyoruz." "Zamanında aradığın için sağ ol. Bu ismi bir yerden biliyor muyum?" diye sordu babası.

"Hayır ama telefon rehberinde adı var. Kontrol ettim. Buradaki fabrikanın sahibiymiş. Muhtemelen birkaç gün daha kalacağız," dedi Colin; yalan söylüyordu. "Sebebini bilmiyorum ama Hasan buraya bayıldı, hem galiba iş bulduk."

"Öyle *tanımadığın insanlarla* kalamazsın, Colin."

Colin yalan söylemeyi düşünmüştü. Otelde kalıyordu. Oradaki bir restoranda çalışıyordu. Kendini toparlıyordu filan... Ama gerçeği söyledi: "İyi biri. Kadına güveniyorum."

"İyi de sen herkese güveniyorsun."

"Baba Şikago'da tam on yedi sene boyunca ne saldırıya uğradım, ne bıçaklandım, ne kaçırıldım, ne metro hattına düştüm, ne..."

"Annene veriyorum," dedi ki babası hep bunu derdi. Birkaç saniye sonra (Colin babasının elini ahizeye kapadığı sırada konuştuklarım gözünde canlandırabiliyordu) telefonu annesi aldı. "Mudu musun peki?"

"O kadar abartmayalım."

"Daha mutlu musun?" diye tekrar şansım denedi annesi.

“Azıcık daha,” diye kabullendi Colin. “Halının üstünde yüz üstü yatmıyorum.”

“Kadınla bir konuşayım,” dedi annesi. Bu yüzden Colin içeri geçti, kanepede oturan Hollis’e telefonu uzattı.

Hollis’le konuşulduktan sonra karara varılmıştı; kalacaktı. Annesinin onun macera yaşamasını istediğini biliyordu. Her zaman normal bir çocuk olmasını dilemişti. Colin günün birinde sabahın üçünde leş gibi içki kokarak eve gelse annesinin gizliden gizliye mutlu olacağından şüpheleniyordu çünkü bu *normal* olurdu. Normal çocuklar eve geç gelirdi; normal çocuklar arka sokaklarda arkadaşlarıyla (normal çocukların birden fazla arkadaşı olurdu) şişeden ılık bira içerdi. Babası Coliriin tüm bunların ötesine geçmesini istiyordu ama belki de Coliriin sıradışı olmasının olanaksızlığını görmeye başlamıştı.

Colin annesiyle babasımn orada kalmalarına sorun çıkarmadığım söylemek için Hasariin odasma geçti ama Hasan içeride değildi. Ambar gibi evde ava çıkıp sonunda aşağı kata indiğinde bulduğu bir kapalı kapının ardından Lindsey’nin sesini duydu. İnce kapının önünde durup dinledi.

“İyi de *nastl* yapıyor? Ne yani, her şeyi *ezberliyor* mu?” diye soruyordu Lindsey.

“Hayır, öyle değil. Şey gibi, mesela oturdun, Amerika başkanlarıyla ilgili bir kitap okuyorsun, okuduklarının arasında William Hovvard Taft’m en şişman başkan olduğu ve bir ke

resinde banyoda sıkışıp kaldığı yazıyor diyelim[50]; o da ilginç olduğu için aklına takıldı, bunu daha sonra da hatırlarsın, değil mi?” Lindsey güldü. “Biz okuduğumuz kitapta hatırlayacağımız kadar ilginç üç şey filan buluyoruz mesela. Ama Colin *her şeyi* ilgi çekici buluyor. Başkanlarla

ilgili bir kitap okuyunca çoğunu hatırlıyor çünkü okuduğu her soktuğumun şeyi ilginç diye aldına takılıyor. İnan bana, aynısını telefon rehberiyle yaptığını bile gördüm. Kalkıp şey filan diyor, ‘Aaa, Tischler adında yirmi dört kayıt varmış. *Hayranlık uyandırıcı.*[1]”

Colin karmaşık hisler içindeydi; sanki yeteneği hem abartılıyor hem de alay konusu oluyordu. Söylediklerinin doğru olduğunu düşündü. Fakat bir şeyleri durup dururken hayranlık uyandırıcı bulmuyordu. Tüm telefon rehberini müthiş bir edebî değere sahip olduğundan ezberlemiyordu. Bir şeyleri hayranlık uyandırıcı bulmasının *sebepleri* vardı. Mesela Tischler olayı doğruydu (ve Hasan doğru hatırlıyordu). “Tischler” Almanca marangoz demekti ve o gün Hasarila telefon rehberini karıştırırken Coliriin aklından geçen şuydu: *Şikagoda tam. 24 tane Alman marangoz varken Oakley ve Lawrence Sokağının köşesindeki tüm gece açık manikürcünün adının “7/24 Tırnak” olması ilginç.* Sonra Şikago telefon rehberinde başka dilde tam yedi tane marangoz olup olmadığım merak edip baktığında tam yedi *Carpintero* olduğunu görmüştü. Yani sıkıcıyı ilginçten ayıramadığından değil, beyninin kurduğu bağlantdar yüzünden böyle oluyordu; elinde olmadan bu bağlantıları arıyordu..

“Ama bu, Scrabble’da filan neden iyi olduğunu açıklamıyor,” dedi Lindsey.

“Ha evet, anagram yapma olayında saçma denilecek kadar başarılı olduğu için öyle o. Ama eline ne alırsa alsın üstünde deli gibi çalışıyor. Mesela klavyeyle yazı yazma. Lise birde biz arkadaş olana kadar yazmayı öğrenmemişti. Edebiyat hocamız ödevleri bilgisayar çıktısı isteyince Singleton aşağı yukarı iki hafta içinde kendi kendine on

parmak yazmayı öğrendi. Ve bunu edebiyat ödevlerini yazarak filan öğrenmedi çünkü öyle olsaydı o zaman yeterince *iyi* yazıyor olmazdı. Onun yerine her gün okuldan sonra bilgisayarının başma çöküp Shakespeare'in oyunlarını tekrar yazdı. Hepsini. Çok ciddiyim. Sonra *Çavdar Tarlasında Çocukları* tekrar yazdı. Sonunda soktuğumun işinin uzmam olana kadar tekrar tekrar yazmaya devam etti."

O anda Colin kapıdan uzaklaştı. Hayatı boyunca başka hiçbir şey yapmadığım fark ediyordu. Anagram yapmak; kitaplardan öğrendiklerini dile getirmek; zaten bilinen bir sayının doksan dokuz basamağım ezberlemek; aym dokuz sayıya tekrar tekrar âşık olmak: Tekrar tekrar tekrar ve tekrar yazmak. Orijinalliğe dair tek umudu Teoremde yatıyordu.

Colin kapıyı açınca Hasan ile Lindsey'yi, pembe çuhalı bilardo masasının kapladığı odadaki yeşil kanepenin ild ucunda otururken buldu. Duvara monte devasa bir televizyonda poker seyrediyorlardı. Hasan, Coline döndü. "Dostum," dedi, "elemanların sivilcelerini bile görüyorsun."

Colin aralarına geçti. Lindsey ile Hasan pokerden, sivilcelerden, yüksek kaliteli ekran görüntüsünden ve video kayıtlanndan bahsederken Colin geçmişinin grafiğini çizdi. Gecenin sonunda üstünde azıcık oynanmış bir formül iki K için daha geçerli hale gelmişti: IX. ve XIV. için. Çiziktirmeye devam etti. Odaklandığı zaman kalemin kâğıt üstünde çıkardığı hışırtıyı seviyordu: Bu bir şeylerin gerçekleştiği anlamına geliyordu.

Saat geceyansını gösterdiğinde Colin kalemi bıraktı. Gerçekten tuhaf bir açıyla bilardo masasının üstüne eğilmiş, tek ayak üstünde duran Lindsey'ye baktı. Hasan çıkmış gibiydi. "Selam," dedi Colin.

“Hah, dünyaya dönmüşsün,” dedi Lindsey. “Teorem nasıl gidiyor?”

“Henüz işe yarayıp yaramayacağım bilmiyorum. Hasan nerede?”

“Yatmaya gitti. Oynamak ister misin diye sormuştum ama sanırım beni duymadın, o yüzden ben de tek başıma oynamaya başladım. Kendimi çok pis yeniyorum.”

Colin ayağa kalkıp burnunu çekti. “Galiba bu eve karşı alerjim var.”

“Prenses yüzünden olabilir,” dedi Lindsey. “Burası aslında Prensesin odası. Şşşş. Uyuyor.” Colin bilardo masasının oraya kadar gidip Lindsey’nin yanında yere eğildi. Masanın altında ilk başta tüylü bir hah kabartısı gibi görünen bir top ritmik olarak genişleyip ufalıyordu; nefes alıyordu. “Sürekli uyuyor.”

“Hayvan tüyüne alerjim var,” dedi Colin.

Lindsey sırıttı. “Olabilir, ama senden önce Prenses vardı.” Colin’le birlikte oturdu, bacaklarım altına aldığı için ondan

uzun görünüyordu. "Hasan bana çok iyi anagram yaptığım söyledi,” dedi.

“Evet,” diye karşılık verdi Colin. “Çok iyi anagram; gar içi amonyak.”

Lindsey’nin eli (dünden bu yana tırnaklarını saks mavisine boyamıştı) bir anda Colinln koluna değince Colin şaşırdığı için gerildi. Ona bakmak için döndüğünde Lindsey elini tekrar kucağına koymuştu. “Yani,” dedi Lindsey, “kelimelerden başka kelimeler yapma konusunda çok iyisin ama yeni kelime yaratamıyorsun.”

İşte tam olarak konu buydu. Tekrar yazıyordu, yazar değildi. Ustünzekâlıydı, dâhi değildi. O anda ortam o kadar sessizdi ki Prenses’in soluklarını duyabiliyordu ve içindeki

eksik parçayı hissetti. “Önemli bir şey yapmak istiyorum sadece. Ya da önem teşkil eden birisi *olmak* istiyorum. Önemli olmak istiyorum o kadar.”

Lindsey hemen yanıt vermek yerine Coline doğru uzandı, Colin onun meyvemsi parfüm kokusunu aldığı sırada Lindsey yamna sırtüstü yattı, başının tepesi Colinin şortuna sürtünüyordu. “Bence seninle ben tam zıtız,” dedi sonunda. “Çünkü bence önemli olmak harbiden bok gibi bir fikir. Ben kimsenin gündeminde olmak istemiyorum çünkü ne kadar yükselirsen o kadar kolay hedef olursun. Önemli oldukça hayatın da kötüleşir. Ünlülerin felaket hayatlarına bak mesela.”

“O yüzden mi *Gelebrity Living* okuyorsun?”

Lindsey başıyla onayladı. “Evet. Kesinlikle. Almancada buna bir şey diyorlar. Of dilimin ucunda ama...”

[u]Scbadenfreude ,” dedi Colin. Başkalarının acısından keyif duymak.

“Hah aynen! Her neyse,” diye devam etti, “mesela burada kalmayı ele alalım. Hollis, Gutshot’ta kalırsam hiç iyi bir şey yaşayamayacağımı söyleyip duruyor, diyelim ki haklı, ama kötü bir şey de yaşamayacağım ve bunu her türlü tercih ederim.”

Colin karşılık vermedi ama Lindsey Lee VVells’in tüm o havalı tavırlarına rağmen biraz korkak olduğunu düşünüyordu. Ancak bunu dile getirebileceği bir cümle kuramadan önce Lindsey heyecanla yeni bir konuya daldı.

“Şimdi,” dedi. “Hikâye anlatmanın olayı şu: Bir giriş, gelişme ve sonuç gerekiyor. Anlattığın hikâyelerin konusu yok. Şey gibiler, şu an düşündüğüm şey bu, sonra bunu düşünmeye başladım, sonra da bu filan falan gibi. Öyle apır

sapır konuşamazsın. Çömez Hikayeci Colin Singleton olarak hikâyeni düz bir çizgide tutman lazım.

“Ayrıca elle tutulur bir dersi olmak. Ya da konusu, artık ne dersen. Ha bir de romantizm ve macera. Bunlardan da koyman lazım. Eğer aslan kafesine işediğinden bahsedeceksen hikâyene pipinin ne kadar büyük olduğunu fark edip o müthiş, devasa pipiyi kurtarmak için son bir çabayla seni apar topar kurtaran bir Tuz arkadaş ekle.” Colin kızardı ama Lindsey devam ediyordu. “Giriş kısmında işemen gerekiyor; gelişmede işiyorsun; sonuç kısmında da romantizm ve macera dolu anlardan sonra devasa

pipilere olan sonsuz aşkıyla kavrulan gencecik bir kız, pipini aç bir aslanın dişlerinden kurtarıyor. Hikâyeden çıkarılacak ders de yiğit bir kız arkadaşın devasa pipi söz konusu olduğunda seni en vahim durumlardan bile kurtarabileceği.”

Kahkaha atan Colin sonunda durabildiğinde elini Lindsey’ninkinin üstüne koydu. Elinin orada durduğu bir saniyelik sürede Lindsey’nin kemirdiği başparmağının pürüzlerini hissetmişti. O bir saniyenin sonunda elini çekip, “Teoremim bir hikâye anlatacak,” dedi. “Her grafiğin girişi gelişmesi ve sonucu olacak.”

“Geometride romantizm ne arar?” diye karşılık verdi Lindsey.

“Bekle de gör.”

Ortanın Başlangıcı

I. Katherine’i uzun uzadıya hiç düşünmezdi. Ayrılık konusunda hissettiği tek şey keyifsizlikti çünkü zaten öyle hissetmesi gerekiyordu. Küçük çocuklar evcilik oynar, pişti oynar, ilişki oyunu oynar. Seninle çıkmak istiyorum, sen beni terk ettin, üzüldüm. Ama bunların hiçbiri gerçek değildi.

Katherine’in babası Colin in eğitmeni olduğundan Colin ile Katherine sonraki birkaç sene boyunca birbirlerini düzenli olarak görmeye devam etmişlerdi. İyi geçiniyorlardı... ama Colin Katherine'in hasretiyle filan yanıp tutuşmuyordu. İsmine

kafayı takacak, adaşlarıyla tekrar tekrar tekrar tekrar[51] çıkacak kadar özlemiyordu.

Yine de olan buydu. Başta bilinçli görünmüyordu... Altı üstü tuhaf birkaç tesadüften ibaretti. Olup duruyordu: Colin bir Katherine’le tanışıp ondan hoşlanıyordu. Kız da ona ilgi duyuyordu. Ardından bitiyordu. Sonra sadece tesadüf olmaktan çıkınca hayatı bir tane elinde tutmak istediği (Katherine’lerle çıkmak) ve bir tane de kırmak istediği (onlar tarafından terk edilmek) ild evreye bölündü. Fakat bir safhayı ötekisinden ayırmak imkânsızdı. Her seferinde Colin öfke, pişmanlık, özlem, umut, ümitsizlik, özlem, öfke, pişmanlık evresinden geçiyordu. Genel olarak terk edilmek ve bilhassa Katherine’ler tarafından terk edilmek o kadar *monotondu* ki.

insanlar bu yüzden Terk Edilenlerin, dertlerine kafayı takmalarını dinlemekten bıkıyordu: Terk edilmek öngörülebilir, tekrarlayan ve sıkıcı bir şeydi. Arkadaş kalmak istiyorlardı; kendilerini boğuluyormuş gibi hissediyorlardı; konu hep onlaıdı, hiçbir zaman siz değildiniz; ardından siz mahvolmuşken onlar rahatlıyorlardı; onlar için bitmişken sizin için henüz başlıyordu. Ve en azından Colinln zihninde daha derin bir tekrar söz konusuydu: Her defasında Katherine’ler onu terk ediyorlardı çünkü ondan *hoşlanamıyorlardı*. Her biri onunla ilgili tıpatıp aynı hükme varıyordu. Umdukları kadar havalı değildi veya yakışıklı değildi ya da zeki değildi... Kısacası yeterince önemli değildi. Bu yüzden tekrar tekrar oluyordu ta ki sıkıcılaşana kadar.

Ama monotonluk acısızlık demek değildi. MS birinci yüzyılda Romalı yetkililer St. Apolloniayı dişlerinin tek tek kerpetenle ezilmesi cezasına çarpürmışlardı. Colin terk edilme monotonluğuyla ilgili sık sık bunu düşünüyordu: Otuz iki dişimiz vardı. Bir süre sonra her dişin tek tek parçalanması muhtemelen tekrarlayıp duran hatta sıkıcı bir hal alıyor olmalıydı. Ama bu, can açışım azaltmıyordu.

(51 Ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar

ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar.)

(on)

Ertesi sabah Colin horozun ötüşünü duymadan sekize kadar uyuyacak kadar yorgun hissediyordu. Aşağı kata indiğinde pespembe bir Hawaii elbisesi olan *muumuu* giymiş Hollis'in, göğsüne ve yere yayılmış kâğıtlarla kanepede uyukladığını gördü. Yanından ses çıkarmadan geçerken anagramı yapılması mümkün olmayan kelimeler listesine *"muumuu"yn* da ekledi.

Hasan mutfakta oturmuş, yulaf ve yağda yumurta yiyordu. Ağzım bile açmadan, üstünde kabartma harflerle HOLLIS P. WELLS / GUTSHOT TEKSTİL BAŞKANI yazan bir kâğıt uzattı.

Çocuklar, Muhtemelen uyuyorum ama siz umarım vaktinde kalkmışsınızdır. Saat dokuzda fabrikaya gitmeniz lazım.

Zeke'i sorun. Stames'la yaptığınız röportajı dinledim. İyi iş çıkarmışsınız ama birkaç konuda fikrimi değiştirdim. Herkese altı saat ayırırsak tüm kasabayı bitiremeyiz. Sadece şu dört soruyu sormanızı istiyorum: Herhangi bir yerde yaşayabilseydin nerede yaşardın? Fabrikada çalışmasaydın ne iş yapıyor olurdun? Ailen bu topraklara ne zaman geldi? ve Sence Gutshot'ı özel kılan ne? İşler böyle daha rahat yürür.

Akşama görüşürüz. Hollis.

Not: Bu notu sabahın beş buçuğunda yazıyorum, o yüzden beni uyandırmayın.

"Yatak saçın harikaymış bu arada, kâfir. Prize çatal sokmuşsun gibi duruyor."

"Nikola Tesla'mn 1887'de bir hafta boyunca diken diken olmuş saçlarla gezdiğini çünkü vücudundan elli bin volt geçirip elektriği..."

“Kâfir,” dedi Hasan çatalım tabağa koyarken. “Gerçekten, hiç ama hiç ilginç değil. Şimdi mesela Nikola Tesla artık her kimse, gidip tek bacaklı bir tavukla aşk yaşasaydı ve tavuk tutkusu saçlarım diken diken yapmış olsaydı inan ki bu neşe dolu tarihî öyküyü bana ballandıra ballandıra anlatabilirdin. Ama elektrik olmaz, kâfir. Sen de bunu gayet iyi biliyorsun.”[52]

52 Tuhaftır, Nikola Tesla tek bacaklı tavukları olmasa bile kuklan *hakikaten* seviyordu. Elektriğe en az Thomas Edison kadar katkısı olan Tesla, güvercinlere karşı yan romantik bir ilgi besliyordu, özellikle bir beyaz güvercine âşık olmuştu. Onun hakkında şöyle yazmıştı: “O güvercini sevdim. Bir erkek bir kadını nasıl severse öyle sevdim.”

Colin tabak, bardak ve çatal bıçak bulabilmek için dolap labirentine daldı. Tavadan tabağına yumurta aldıktan sonra havalı, “bu düğmeye basınca su akıyor”lu buzdolabından su doldurdu.

“Yumurta nasıl olmuş?” diye sordu Hasan.

“Gayet iyi, dostum. Gayet iyi. İyi yemek yapıyorsun.”

“Yapma ya! Babacık da böyle kilo aldı zaten. Bu arada kendime hep Babacık demeye karar verdim. Babacık ne zaman ‘Ben diyecek olsa bundan böyle Babacık diyecek. Nasd?”

“Bayıldım.”

“Neye bayıldın?” diye sordu Lindsey Lee Wells oturma odasına girerken. Üstünde şal desenli pijama vardı, kahverengi saçlannı atkuyruğu toplamıştı. Colin farklı göründüğünü fark etti ama tam nedenini çıkartamıyordu ki ne olduğunu gördü. Makyaj yapmamıştı. Öncekinden çok daha güzel görünüyordu... Colin makyajsız kızları tercih ederdi.

Hapşırdığı anda Lindsey’nin peşinden Prenses'in geldiğini fark etti. XDCun da köpeği vardı; Ateştopu Roberts isimli bir minyatür mastı.

Kimse makyajsız Katherine’den daha güzel görünemezdi. Hiç makyaj yapmazdı, zaten ihtiyacı da yoktu. Okuldan sonra göl kenarında yürürken esen rüzgârla yüzüne düşen altın rengi saçları; Colin ilk kez, “Seni seviyorum,” dediğinde göz kenarlarının kırışması; “Ben de seni seviyorum,” diye cevap verişindeki acele ve güven veren yumuşaklık. Tîim yollar ona çıkıyordu. Aklının iplerini bağlayan oydu... sinapslarımn merkeziydi.

Colin başım kaldırdığı sırada Lindsey, Hollis’in notunu okuyordu. “Öf, gidip pantolon filan giyeyim bari,” dedi.

Lindsey önde oturmak için atıldıktan sonra Cenaze Arabası’na doluştular. GutshotTekstiTin kapısında onları Noel Baba’mn daha kahverengi sakallısı bir adam karşıladı.

Tek koluyla Lindsey ye sarılıp, “Naber ufaklık?” diye sorunca Lindsey, “iyidir işte, senden naber kocalık?” dedi. Zeke güldü, önce Hasan’ın, sonra Colinin elini sıktı. Onları makinelerin birbirine vuruyormuş gibi göründüğü gürültülü bir alandan geçirip küçük kahverengi bir tabelada STARNES WILSON DÎNLENME ODASI yazan odaya soktu.

Colin kayıt cihazını sehpaya koydu. Oda, çalışanların artık evlerinde tutmaya kadanamayıp getirdikleri eşyalarla döşenmiş gibi duruyordu: safra renkli kadife bir kanepe, sayısız çatlağından süngeri firlamış siyah deriden iki koltuk ve altı sandalyesi olan formika yemek masası. İki otomatın üstünde kadife tuvalli bir Elvis Presley portresi asılıydı. Colin, Lindsey ve Hasan kanepeye geçerken Zeke deri koltuklardan birine oturdu. Onlar Hollis’in sorularını soramadan Zeke konuşmaya başladı.

“Hezekiah Wilson Jones, kırk iki yaşındayım, boşandım, biri on bir, öteki dokuz yaşında iki oğlum var, Cody ile Cobi, ikisi de karnesinde takdir getiriyor. Bradford’da doğdum, on üç yaşında buraya taşındım çünkü babam pokerde benzinliğini kaybettiydi... Benim pederin öyle boklar yemişliği çoktur zaten. Fabrikada işe girdi. Ben de liseye giderken yazları çalışıyordum, mezun olmamın ertesi günü tam zamanlı başladım. O günden

beridir çalışıyorum. Üretim hattında çalıştım, kalite kontrolde çalıştım, şimdi de gündüz vardiyasında müdürlük yapıyorum. Burada yaptığımız iş şu çocuklar, pamuğu alıyoruz; genelde Alabama veya Tennessee’den geliyor.” O sırada duraksadı, elini kotunun cebine sokup alüminyum bir dörtgen çıkardı. Paketi açıp ağzına dörtgen şekilli bir sakız attıktan sonra konuşmaya tekrar başladı. “On bir sene önce sigarayı bıraktım, hâlâ nikotinli sakız çiğniyorum, tadı bok gibi hem ucuz da değil. Sigara içmeyin. Şimdi, fabrikaya dönelim.” Sonraki yirmi dakika boyunca Zeke onlara pamuğun ip yapılma sürecini, sonra bir makinenin o ipleri tam olarak 5,39 santimden nasıl kestiğini, ardından iplerin nasıl gönderildiğini anlattı. Dörtte biri en büyük müşterileri STASURE Tampon’a gönderiliyordu, geri kalanı Memphis’teki bir depoya gidiyor, oradan da tampon dünyasına doğru yola çıkıyordu.

“Şimdi işe dönmem lazım ama size ara versinler diye yirmi dakikalığına birilerini göndereceğim, onlara soru sorabilirsiniz. Bana başka bir şey sormak istiyor musunuz?”

“Aslında evet,” dedi Hasan. “Herhangi bir yerde yaşayabilseydiniz nerede yaşardınız, fabrikada çalışmasaydınız ne iş yapıyor olurdunuz, aileniz bu topraklara

ne zaman geldi... bir saniye buna cevap verdiniz zaten; ve sizce Gutshot'ı özel kılan ne?"

Zeke alt dudağım emercesine içe çekip sakızı çiğnedi. "Burada yaşardım," dedi. "Fabrikada çalışmasaydım başkasında çalışırdım herhalde. Belki de ağaç budama işine girerdim. Benim eski enişte yapıyor, iyi de kazanıyor. Özel kılan ne? Yani

ne diyeyim, ilk başta kola makinesi ücretsiz. Düğmeye basınca kola veriyor. Çoğu işte öylesini bulamazsın. Ayrıca bizde sevimli bir Lindsey Lee Wells var, çoğu kasabada bulunmayan bir şey. Tamamdır. Çalışmam lazım."

Zeke çıktığı gibi Lindsey ayağa kalktı. "Bomba gibiydi çocuklar, ama benim dükkâna yürüyüp erkek arkadaşımın gözlerine hülyalı hülyalı bakmam lazım. Beş buçukta gelip beni alırsınız, tamam mı?" deyip yok oldu. Colin veya Hasanın onu Hollis'e ispiyonlaması durumunda başı fena halde belaya girecek bir kıza göre kendine fazla güveniyordu. *Ve bu*, diye düşünürken buldu Colin kendini, *arkadaş olduğumuz anlamına geliyor olmalı.* Neredeyse şans eseri, hem de iki gün içinde Colin ikinci arkadaşım edinmişti.

Sonraki yedi saat boyunca Colin ile Hasan yirmi altı kişiyle daha konuşup hepsine aynı dört soruyu sordu. Colin zincir testereyle heykel yaparak para kazanmak isteyen birinden ilkokulda öğretmenlik yapmak isteyenine kadar birçok inşam dinledi. Konuştukları neredeyse herkesin dünyadaki herhangi bir yere gitmek yerinetıpkı Lindsey Lee Wells gibiGutshot'ta kalmak isteyeceğini söylemesini ilginç buluyordu. Fakat soruların çoğunu Hasan sorduğundan Teoremine odaklanmakta özgürdü.

Romantik tutumun temelde monoton ve öngörülebilir olduğuna, bu yüzden herhangi iki insanın çarpışma rotasını

öngörebilecek olabildiğince basit bir formül yazılabileceğine emindi. Fakat bağlantıları yapabilecek kadar dâhi olmadığından endişeleniyordu. Çoktan hallettiği Katherine'leri bozmadan

diğerlerini doğru tahmin edebileceği bir yöntem göremiyordu. Ve nedense deha eksikliği korkusu K19'u, yüzü yatak odası halısına yapışıkken olduğundan daha fazla özlemesine sebep oluyordu. Midesindeki eksik parça canım o kadar çok yakıyordu ki sonunda Teorem'i düşünmeyi bırakıp sadece orada olmayan bir şeyin canını nasıl yakabileceğini düşünmeye başladı.

Saat dört buçukta içeri bir kadın girip Gutshot Tekstilde mesaide olup röportaj yapılmamış son kişi olduğunu açıkladı. Kalın eldivenlerini çıkardı, önüne düşen saçları üfleyip havalandırdıktan sonra konuştu: "İkinizden biri dâhiymiş diyorlar." "Dâhi değilim," dedi Colin hissiz bir tonla.

"Eh elimde daha iyisi yok ve bir şey merak ediyorum. Suyun duş perdesini dışarı doğru üfîirmesi gerekirken perde nasıl oluyor da hep içeri doğru dönüyor?"

"Bu insanlığın çözümlenmemiş en büyük gizemlerinden biri işte," dedi Hasan.

"Aslına bakarsanız," dedi Colin, "sebebini biliyorum." Gülümsedi. Tekrar işe yaramak iyi hissettirmişti.

"Yok artık!" dedi Hasan. "Ciddi misin?"

"Evet. Olan şey şu: Püsküren su bir çeşit girdap yaratıyor, hortum gibi. Girdabın merkezihortumun gözüalçak basınç alanı olduğundan duş perdesini içeri ve yukarı çekiyor. Bir adam bu konuda araştırma yapmıştı. Gerçekten diyorum." "İşte *bu"* dedi Hasan, "*gerçekten* ilginç. Her duşta ufak bir hortum varmış gibi mi yani?"

"Aynen."

“Vay be ,” dedi kadın. “Hayatım boyunca bunu merak etmiştim. Her neyse. Adım Katherine Layne. Yirmi iki yaşındayım, on aydır burada çalışıyorum.”

“Bir saniye, ismini kodlar mısın?” dedi Hasan.

“Katherine Layne.”

“Eyvahlar olsun,” diye mırıldandı Hasan. Colin kadına bakınca hayli çekici olduğunu gördü. Ama hayır. Colin, Katherine Layne’den hoşlanmamıştı. Mesele yaş farkı da değildi. K19’du. Colin gerçekten hoş ve çekici (ayrıca cezbedecek kadar büyük!) bir Katherine’in karşısında oturup ufacık bir heyecan bile hissetmiyorsa işlerin vahim olduğunu biliyordu.

Katherine Layne’le yaptıkları röportajdan sonra dışarı çıktılar. Camlarım açtıkları Şeytanın Cenaze Arabasıyla amaçsızca dolanıp hiçliğe uzanan iki şeritli bir yola çıktılar. Dinledikleri yerel radyo kanalının sesi o kadar açıktı ki çelik gitar tellerinin tıngırtıları arabanın yaşlı hoparlörlerinde patlıyordu. Nakaratı ezberleyebildiklerinde şarkıya olanca sesleriyle katılıyor, detone olmayı umursamıyorlardı. Uyduruk *country* müzik aksanlanyla şarkı söylemek iyi hissettiriyordu. Colin hüzünlüydü fakat bu, sanki onu Hasana ve saçma sapan şarkılara ama en çok Katherinee bağlıyormuş gibi sarhoş edici ve dipsiz bir hüzündü ve Colin, “Life *Strawwwwwberry Wtne”âiy&* bağırırken ansızın Hasana dönüp, “Bekle, burada dur,”dedi. Hasan yolun çakıllı banketine çekti ve Colin dışarı atlayıp telefonunu çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Hasan sürücü koltuğundan.

“Telefon sinyal alana kadar tarlada yürüyeceğini ve onu arayacağım.”

Hasan başını ritmik bir şekilde direksiyona vurmaya başladı. Colin arkasını döndü. Tarlaya girdiğinde Hasan’ın,

“Bok topaklan!” diye bağırdığım duydu fakat yürümeye devam etti. “Bir adım daha atarsan Babacık seni burada bırakacak!” Colin bir adım daha attığı anda geriden araba motorunun sesini duydu. Arkasını dönmedi. Tekerleklerin çakılların üstünde döndüğünü, asfalta çıktığım ve ebedî bir çaba sarf eden motorun homurtusunun uzaklaştığım duydu. Beş dakika yürüdükten sonra telefonun oldukça iyi sinyal aldığı bir nokta bulmuştu. Ortalık dehşet sessizdi. *Şikago ancak kar yağdığında böyle sessiz oluyor,* diye düşündü. Soma telefonun kapağım açtı, sesli arama tuşuna basıp, “Katherine,” dedi. Yumuşak, saygılı bir sesle.

Beş kez çaldıktan sonra hat sesli mesaja düştü. *Selam, ben Katherine*, sesini duydu, arkadan hızla arabalar geçiyordu. Mesajı teknoloji marketinden[53] çıktıktan sonra eve yürürlerken kaydetmişti. *Şu anda, ah.* Ahlamıştı çünkü konuşmaya çalışırken Colin ona pandik atmıştı., *telefona bakamıyorum sanırım. Mesaj bırakın, ben sizi ararım.* Ve Colin o anla ilgili her şeyi hatırlıyordu, aynca diğer her şey hakkında da her şeyi hatırlıyordu, neden unutamıyordu ve... *biip.*

“Selam, ben Col. Şu an Gutshot, Tennessee civarındaki bir soya fasulyesi tarlasındayım, uzun hikâye ve hava çok sıcak, K. Hiperhidrozmuşum gibi terliyorum, aşın terlediğin hastalık hani. Of. Bu hiç ilginç değil. Her neyse, hava sıcak, ben de serinlemek için soğuğu düşünüyordum. Saçma sapan bir filmden karda kıyamette yürüyerek döndüğümüzü hatırladım. Hatırlıyor musun K? Giddings Caddesi’ndeydik ve kar yüzünden her yere öyle bir sessizlik çökmüştü ki senin dışında hiçbir şey duyamıyordum. Ve o sırada hava o kadar soğuk, o kadar sessizdi ve ben seni o kadar seviyordum ki. Şimdi hava sıcak ve yine sessiz ve seni hâlâ seviyorum.”

Beş dakika sonra yorgun argın geri dönerken telefonu titremeye başladı. İyi sinyal aldığı yere koşarak telefonu nefes nefese açtı.

“Mesajı dinledin mi?” diye sordu derhal.

“Dinlememe gerek olduğunu sanmıyorum,” diye yanıtladı Katherine. “Kusura bakma, Col. Ama bence verdiğimiz karar gayet iyiydi.” Colin birlikte bir karar vermediklerini söylemeye bile yeltenmedi çünkü sesi ona o kadar iyi geliyordu ki... yani, tam anlamıyla iyi değil tabii. *Mysterium tremendum etfascinam* gibiydi, korku ve büyülenmiştik. Büyük ve korkunç huşu.

“Annene söyledin mi?” diye sordu çünkü annesi Coline haydıyordu. Tüm anneler onu severdi.

“Evet. Üzüldü. Ama hep kalçama yapışık gezmek istediğini, bunun sağlıklı olmadığım söyledi.”

“Bundan daha iyi olurdu,” dedi daha çok kendi kendine konuşurcasına.

“Muhtemelen, yapışık ikiz olmak *isteyen* tanıdığım tek kişi sensin,” diyen Katerine’in gözlerini devirdiğini âdeta duyabiliyordu.

“Siyam ikizi,” dedi Colin. “Siyam ikizi olmayan insanlar için kullanılan bir kelime olduğunu biliyor muydun?” diye sordu.

“Hayır. Neymiş? Normal insan mı?”

“Singleton,” dedi. “Singleton deniyor.”

“Çok komik, Col. Bak, gitmem lazım. Kampa hazırlanıyorum. Belki ben dönenene kadar konuşmasak daha iyi olur. Biraz zaman vermek senin için daha iyi olur bence.” Colin, *ARKADAŞ olarak kalacaktık kani? ve Ne oldu? Yeni erkek arkadaş mı yaptın? ve Sana sırılsıklam âşığım*, demek istemesine rağmen sadece, “Lütfen mesajı dinle,” diye

mırıldandı, Katherine, “İyi tamam, görüşürüz,” dedi ve Colin hiçbir şey söylemedi çünkü konuşmayı bitiren veya telefonu kapatan kişi olmayacaktı ve sonra sessizliği işitti ve bitmişti. Colin kuru, pas sarısı toprağa uzanıp uzun otların onu yutarak görünmez kılmasına izin verdi. Yüzünden akan teri gözyaşlanndan ayırmak mümkün değildi. Sonunda... en sonunda ağlıyordu. Kol kola girmelerini, aptal şakalarını, okuldan onun evine gittiğinde pencereden bir şeyler okuduğunu gördüğü zaman hissettiklerini hatırladı. Hepsini özlüyordu. Onunla üniversiteye gittiğini, istedikleri zaman yatma özgürlüğüne sahip olduklarım, beraber Northwestem’da yapacaklarım düşündü. Bunları da özlüyordu ki bunlar gerçekleşmemişti bile. Hayal ettiği geleceğini özlüyordu.

Birini çok sevebilirsin, diye düşündü. *Ama birini asla özleyebileceğin kadar sevemezsin.*

Hasan yanında Lindsey’yle dönene kadar yol kenarında yirmi dakika kadar bekledi.

“Haklıymışsın,” dedi. “İyi fikir değilmiş.”

“Babacık senin adına üzüldü,” dedi Hasan. “Boktan bir durum. Belki de onu araman gerekiyordu.”

Lindsey arkaya döndü. “Kızı o kadar çok mu seviyorsun?” Bunun üstüne Colin tekrar ağlamaya başlayınca Lindsey eğile bülcüle arka koltuğa geçip kolunu omzuna attı, Colin başım onunkine dayadı. Çok fazla hıçkırmamaya çalışıyordu çünkü kesin olan bir şey varsa o da hıçkıra hıçkıra ağlayan bir erkek görüntüsünün korkunç derecede itici olduğuydu. Lindsey, “Tutma kendini, bırak,” dedi; Colin, “Yapamam çünkü kendimi tutmazsam boğa kurbağasının çiftleşme çağrısı gibi bir ses çıkar,” deyince Colin de dâhil olmak üzere hepsi güldü.

Eve döndükleri dakikadan gece on bire kadar teorem üstünde çalıştı. Lindsey ona Taco HelTden tavuklu salataya benzer bir şey getirmişti ama Colin ancak birkaç lokma yemişti. Genel olarak yemek yemeye iyi gözle bakmıyordu... hele çakşırken. Ancak o geceki çakşması boşa gitmişti. Teoremi bir türlü tutturamıyordu ve Evreka anımn yardış alarm olduğunu fark etmişti. Teorem'i hayal etmek için üstünzekâk olmak gerekiyordu fakat gerçek anlamıyla tamamlayabilmek için bir dâhi gerekliydi. Kısacası Teorem'i kanıdamak için Colinln sunabileceğinden daha fazla önemliliğe ihtiyaç vardı.

"Seni yakacağım," dedi yüksek sesle defterine. "Seni ateşe atacağım." Bu iyi bir fikirdi ancak ne yazık ki hiç ateş yoktu.

Tennessee yazlarında her köşe başında çıtır çıtır yanan bir şömine pek bulunmuyordu ve Colin sigara içmediğinden kibrit taşımıyordu. Kullandığı masanın boş çekmecelerini kibrit veya çakmak bulmak için karıştırdı fakat hiçbir şey bulamadı. O lanet olasıca defteri tüm o teoremlemeleriyle birlikte yakmayı kafaya koymuştu bir kere. O yüzden banyodan geçip Hasanın karanlık odasının kapısını araladı.

"Kibritin var mı?" diye sordu fısıldamayı beceremeyerek.

"Babacık uyuyor."

"Biliyorum da kibritin veya çakmağın filan var mı?"

"Babacık gecenin bir yarısında onu bu soktuğumun sorusunu sormak için uyandırmanın korkutucu olmayan bir sebebini bulabilmek için harbiden çaba harcıyor. Ama hayır. Yok. Babacığın kibriti ya da çakmağı yok. Neyse, şu Babacık geyiğini bırakıyorum. Benzin döküp kendini intihar edeceksen sabaha kadar beklemen lazım."

"Kendini denmez," diye düzeltti Colin ve kapıyı kapadı.

Aşağı kata indi, etrafındaki dokümanlar ve bangır bangır bağıran alışveriş kanalı yüzünden onu fark edemeyecek kadar dikkati dağınık Hollis WeUsln yanından geçti. Koridorun sonunda Lindsey'nin odası olduğunu düşündüğü yere geldi. Teknik olarak henüz içini görmemişti ama onun tahmini olarak evin bu tarafından salona girdiğini görmüştü. Tabii bir de ışık açıktı. Hafifçe kapıyı çaldı.

"Efendim," dedi Lindsey. Pelüş bir koltukta oturuyordu, arkasında bulunan duvar boyundaki devasa panoya kendisi ile Katrina'nın, kendisi ile ÖC'ün, kamuflajlı kendisinin fotoğ

raflarım raptiyelemişti. Sanki Lindsey Lee Wells'in çekilmiş tüm resimleri buradaydı... fakat Colin bunların son birkaç yılda çekildiğini derhal fark etti. Bebeklik fotoğrafları, çocukluk fotoğrafları ve emoaltematifgotiğimsianarşikpunk sentezi fotoğrafları yoktu. Büyük boy bir çift kişilik yatak, panonun karşısındaki duvarın dibindeydi. Göze çarpan şey odadaki pembe eksikliğiydi.

"Burası o kadar pembe değil," dedi Colin.

"Tîim evdeki tek sığınak."

"Kibritin var mı?"

• "Hem de bin tane," diye yanıtladı Lindsey başım kaldırmadan. "Neden?"

"Bunu yakmak istiyorum," dedi defteri kaldırıp. "Teoremi bitiremiyorum o yüzden yakacağım."

Lindsey ayağa kalktı, Colinln üstüne atılıp defteri elinden kaptı. Bir süre sayfalarım çevirdi. "Çöpe atsan olmuyor mu?"

Colin iç geçirdi. Lindsey belli ki anlamıyordu. "Yani evet, *atabilirim.* Ama bir dâhi *olamayacaksam* ki olamadığım ortada, en azından çalışmamı bir dâhi gibi yakabilirim. Notlarım yakmaya çalışıp başarılı olan ya da olamayan dâhileri bir düşünsene."

“Evet,” dedi Lindsey dalgın dalgın, hâlâ not defterini inceliyordu. “Bir düşünsene.”

“Cariyle, Kafka, Vergilius. Daha iyisini düşünemiyorum bile.”

“Aynen. Şunu bana açıklasana,”dedi yatağa oturup Colin’i yanına oturması için çağırarak. Formülün ilk hallerinden birinin ve birkaç hatalı grafiğin olduğu sayfaya bakıyordu.

“Fikir şu, iki kişiyi ele alıp Terk Eden mi yoksa Terk Edilen mi olduklarını buluyorsun. Aşırı Terk Edilen için5’ten, aşın Terk Eden için +5’e kadar giden bir ölçek kullanıyorsun. Bu iki sayının farkı sana D değişkenini veriyor, D’yi formüle yerleştirince ilişkiyi öngören bir grafik elde ediyorsun. Fakat...” Duraksadı, başarısızlığını şairane bir şekilde betimleyecek bir kelime arıyordu. “Eee, işe yaramıyor.”

Lindsey ona bakmadı; defteri kapamakla yetindi. “Yakabilirsin,” dedi, “ama bu akşam değil. Birkaç gün bende kalsın.”

“Eee, peki,” dedi Colin, sonra Lindsey’nin bir şeyler daha demesini bekledi. Lindsey sonunda konuştu: “Hikâye anlatmak için harbiden süper bir yol. Yani matematikten nefret ediyorum ama bu, çok iyi.”

“Olabilir. Ama yakında yakacağız!” dedi Colin bir parmağı havada.

“Herhalde yani. Şimdi günün daha da kötüleşmeden git yat.”

(on bir)

Gutshot'taki beşinci gecelerinde Hasan ile Colin birbirinden ayrıldı. Hasan, Lindsey yle "dolanmaya" çıkmıştı; görünüşe bakılırsa bu aktivite Hollis'in pembe pikabıyla Gutshot Market'ten benzinlik/Taco Hell'e, sonra Gutshot Markete, ardından tekrar benzinlik/Taco Hell'e gitmeyi ve bu döngüyü ebediyen sürdürmeyi içeriyordu.

"Sen de çıksana," dedi Hasan, Colirie. Oturma odasında Lindsey'nin yanında dikiliyordu. Lindsey sarkıntüı mavi küpeler takmıştı ve hafif rujuyla biraz kızarık duruyordu.

"Okumalarımdan geri kaldım," diye açıklama yaptı Colin.

"Geri mi kaldın? Tek yaptığın şey okumak be," dedi Lindsey.

"Teorem üstünde çok çalışıp sözlü tarihçiliğe fazla vakit ayırdığım için geri kaldım. Günde dört yüz sayfa okumaya çalışıyorum... yedi yaşından beri."

"Hafta sonlarında bile mi?"

"Özellikle hafta sonlarında çünkü ancak o zaman keyif okumalarıma odaklanabiliyorum."

Hasan başım salladı. "Dostum, tam ineksin. Ve bunu sana yüksek matematik sınavından tam puan almış şişman bir *Uzay Yolu* hayranı söylüyor. Yani durumun harbiden fena." Colin'in kabarık saçım karıştırıp arkasına döndü.

"Sen de çık; başları belaya girmesin," diye bağırdı Hollis kanepeden.

Tek kelime etmeyen Colin kitabım (Thomas Edison ın biyografisiydi)[54] kaptığı gibi yukarı kattaki odasına çıkıp yatağına uzandı ve huzur içinde okumaya başladı. Sonraki beş saat içinde o kitabı bitirip odadaki rafta bulduğu *Foxftre* isimli

kitaba başladı. *Foxfire*da insanların Appalachia'nın eski dönemlerinde neler yaptığından bahsediliyordu.

Okumak beynini az da olsa susturuyordu. Katherine, Teorem ve önemli olma umudu olmadan elinde pek bir şey kalmıyordu. Ama kitaplar hep vardı. Kitaplar esas Terk

54 Kendisi üstünzekâlı bir çocuk değildi belki ama neticede dâhi sayılacak raddeye gelmişti. Gerçi Edison'm keşiflerinin çoğu aslında Edisonâ ait değildi. Örneğin ampul 1811 yılında Sör Humphrey Davy tarafından icat edilmişti ama onun ampulü biraz dandik olduğundan sürekli sönüp duruyordu. Edison onun fikrini geliştirdi. Edison ayrıca daha önce bahsedilen güvercinsever Nikola Tesla'dan da fikir çalmıştı.

Edilenlerdi: Bırakın ve sizi sonsuza kadar beklesinler, ilgilenin, hemen sizi sevsinler.

Foocftre Coline bir rakunu nasıl yüzeceğini ve derisini nasıl tütsüleyeceğini öğretmişti ki Hasan yüksek sesle kahkaha atarak ve Prenses ismiyle de bilinen, yavaş çekim yürüyen gri tüy yumağıyla odasına daldı.

"Sana yalan söylemeyeceğim, kâfir. Yarım şişe bira içtim." Colin burnunu çekti. "Bak işte, içmek haram değil mi? Sana dedim, sürekli haram şeyler yapıyorsun."

"Gutshot'ta Gutshot'lılann yaptığım yapacaksın, neyse ne." "Dinî bağlılığın hepimize ilham veriyor," dedi Colin ruhsuz bir sesle.

"Ya yapma işte. Kendimi suçlu hissettirme. Lindsey'yle altı üstü bir bira paylaştım. Hiçbir şey hissetmedim. Haram olan *sarhoş olmak*, gidip *yarım bira içmek* değil. Hem dolanmak eğlenceli. Gerçekten eğlenceli. ÖC, DKP,TÇB yle pikapta bir buçuk saat filan oturdum ve o kadar da kötü değiller. Sanırım beni sevmelerini sağladım. Ayrıca Katrina

sahiden iyi biri çıktı. İyi dediysem yani müthiş. Gerçi herkesin ÖC un etrafında Gutshot'a bahşedilmiş bir armağanmış gibi dolanması çok saçma. Futbol takımının savunma oyuncusu muymuş, oyun kurucusu muymuş neymiş, gerçi yeni mezun olmuş o yüzden artık herhangi bir şeyin herhangi bir şeyi olduğunu sanmıyorum ama savunma oyunculuğu veya oyun kuruculuk Donanmaya girmek gibi bir şey galiba, başladın mı bırakamıyorsun. Başka konuştuğu konu yok. Boş vaktinin çoğunu kızın poposunu

mıncıklayarak geçirdiğini de öğrenmiş oldum, harika bir görüntü sahiden. Kızın poposu dikkatimi bile çekmemişti."

"Benim de," dedi Colin. Popolara pek kafa yormuyordu, sıradışı büyüklükte olmadıkları sürece.

"Her neyse," diye devam etti Hasan, "ormanda bir av kampı varmış, biz de onlarla, Lindsey yle, bir de fabrikadan bir elemanla ava gideceğiz. *Aval* Silahla filan! *Domuz* avlamaya!"

Colimn domuz vurmak gibi bir hevesi yoktu... hatta başka herhangi bir şey vurma hevesi de yoktu. "Şey," dedi, "nasıl silah kullanacağımı bile bilmiyorum."

"Evet ben de, ama ne kadar zor olabilir ki? Soktuğumun salakları sürekli silah kullanıyor. O yüzden o kadar çok insan ölüyor."

"Belki de bunun yerine seninle o hafta sonu ormana gidip birlikte takılırız. Ateş mateş yakarız, kamp filan kurarız."

"Beni kafaya mı alıyorsun?"

"Yoo, gayet güzel olur. Ateş başında kitap okuruz, üstünde kendi yemeğimizi pişiririz filan. Kibritsiz bile nasıl ateş yakacağımı öğrendim. Şu kitaptan," dedi Colin, *Foxfvri* göstererek.

“Sence ortaokula giden minik izcilere benziyor muyum, *sitzpinkler?* Gideceğiz ve eğleneceğiz işte. Erken kalkacağız, kahve içeceğiz, domuz avlayacağız ve bizim dışımızda herkes sarhoş ve komik olacak.”

“Beni seninle gelmeye zorlayamazsın,” diye çıkıştı Colin.

Hasan kapıya doğru bir adım attı. “Haklısın, *sitzpinkler.* Gelmek zorunda değilsin. Götünün üstünde oturmayı sana çok görmeyeceğim. Aynısını benim ne kadar sevdiğimi Allah biliyor. Son zamanlarda biraz maceraya atılasım var o kadar.” Colin hafiften terk ediliyormuş gibi hissediyordu. Orta yol bulmaya çalışmıştı. Gerçekten de Hasan’la takılmak istiyordu, öteki “ay ne harika çocuklar”la değil. “Anlamıyorum,” dedi Colin. “Lindsey’yle yatmak filan mı istiyorsun, ne yani?”

Hasan tüylü topu okşayıp Colin hapşırsın diye tüylerini havaya saçarak ayağa kalktı. “Yine mi aynı mesele? Hayır. Allahım. Kimseyle çıkmak istemiyorum. O işin sana ne yaptığım gördüm. Senin de çok iyi bildiğin gibi Babafıngo’yu çok özel bir hanıma saklıyorum.”

“Ayrıca alkol almaya da karşısın.”

“*Touchimon ami.* Tiışey.”

Ortanın Ortası

Üstünzekâlı çocuklarla ilgili yapılmış en kapsamlı çalışma Kaliforniya’da yaşayan Lewis Terman isimli bir psikologun parlak fikriydi (doğal olarak). Eyalet genelindeki öğretmenlerin yardımıyla Terman yaklaşık yedi bin yetenekli çocuk seçmişti ve hepsi yaklaşık altmış yıl boyunca takip edilmişti. Bu çocukların hepsi dâhi değildi tabii kiIQ[lan 145 ila 190 arasındaydı, oysa Colinln IQsu kimi zaman 200un üstünde çıkıyorduama o neslin en iyi ve parlak çocuklarım temsil ediyorlardı.

Sonuçlar hayli sarsıcıydı: Araştırmadaki üstünzekâlı çocukların, alamnda öne çıkan entelektüel bireyler olma olasılığı normal çocuklardan yüksek değildi. Araştırmadaki çocukların çoğu başarılı bireyler olmuştubankacılar, doktorlar, avukatlar ve üniversite profesörleri gibiancak neredeyse hiçbiri gerçek dâhi değildi ve çok yüksek IQ_ile dünyaya önemli bir katkıda bulunabilmek arasındaki bağ zayıftı. Kısacası Termanın yetenekli çocuklarının çoğu başlangıçta vadettikleri gibi özel kişiler olmamıştı.

Mesela tuhaf bir örnek olarak Geoıge Hodel'i ele alabiliriz. Araştırmadaki en yüksek IQya sahip kişilerden biri olduğu için Hodel'in DNA'mn yapışım keşfetmesini filan bekliyorsunuz. Oysa o Kaliforniya'da sürdürdüğü başarılı doktorluk kariyerinin ardından Asya'da yaşamaya başlamış. Dâhi olmamış ancak kötü şöhrete sahip olmayı başarmış: Çok yüksek ihtimalle bir seri katilmiş.[55] Üstünzekâlı olmanın yararlan buraya kadardı demek

Colin'in babası sosyolog olduğundan insanları inceliyordu ve üstünzekâlı birini yetişkin bir dâhiye nasıl dönüştürebileceği hakkında bir teorisi vardı. Colin in gelişiminin, onun çalışma

55 Hodel, Kaliforniya tarihinin en ünlü ve uzun süre çözülememiş cinayet vakalarından biri olan ve 1947 yılında gerçekleşen "Siyah Yıldızçiçeği" cinayetinin zanlısıydı. (Üstünzekâlı birinden beklenebileceği üzere seri katillikte hayli başarılıydı, ne de olsa hiç yakalanmamıştı ancak Kalifomiyaüa cinayet masası dedektifi olarak çalışan oğlu olmasaydıbu yaşanmış bir hikâyemuhtemelen kimse Hodel ismini duymayacaktı ama bir dizi müthiş tesadüf ve hakikaten detaylı polis araştırmalarının sonucunda oğlu, babasının katil olduğuna emin olmuştu.)

eğilimi ile kendisinin “aktif, sonuç odaklı” diye adlandırdığı ebeveynlik yöntemi arasındaki hassas etkileşimi içermesi gerektiğine inanıyordu. Bu da temel olarak Colin’in çalışmasına ve “nişan” belirlemesine izin vermek anlamına geliyordu. Bu nişanlar aslında birer hedefti ama nişan olarak isimlendirilmişlerdi. Colin’in babası, doğduktan sonra doğru çevre koşullan ve eğitimle zekileşen türde bir üstünzekâlının hatın sayılır bir dâhi olabileceğine, sonsuza kadar hatırlanacağına inanıyordu. Colin eve somurtarak, Kanndeşen Jackmeceden yorgun düşmüş, sefil arkadaşsızlığından rahatsızlık duymuyormuş gibi rol yapmaktan bunalmış halde eve döndüğünde babası bunu ona söylüyordu.

“Ama kazanacaksın,” derdi. “Düşünsene Colin, günün birinde hepsi hayatlanna dönüp bakacak ve hepsi senin yerinde olmak isteyecek. Neticede herkesin isteyeceği şeye sahip olacaksın.”

Ama neticeye kadar gitmeye gerek kalmamıştı. *Genç Beyinler* yetmişti.

Lise üçe giderken Noel tatilinin sonunda Colin hayatında hiç duymadığı KreaTVity isimli bir kanaldan arandı. Çok televizyon seyretmiyordu ama önemli değildi çünkü zaten hiç kimse KreaTVity yi duymamıştı. Numarasını, üstünzekâlılarla ilgili akademik makaleler yazdığı için iletişime geçtikleri Çıllgın Keith’ten almışlardı. Colinl yanşma programına çıkarmak istiyorlardı. Annesiyle babası bunu onaylamıyordu ancak “aktif, sonuç odaklı” ebeveynlik demek Colirie kendi kararlarım

vermesi için bir miktar özgürlük tanımak demekti. Ve Colin yarışmaya katılmak istiyordu çünkü (a) on bin dolarlık ödül büyük paraydı ve (b) televizyona çıkmış olacaktı ve (c) on bin *hakikaten* büyük paraydı.

Colin kayda ilk gittiğinde onu havalı, küçümseyici, baş belası bir üstünzekâlıya dönüştürecek bir tarz yaratmışlardı. Dörtgen tel çerçeveli bir gözlük vermiş, saçına o kadar fazla bakım ürünü sürmüşlerdi ki saçları okuldaki havalı çocukların dalgalı, dağınık saçlarına benzemişti. Beş giysi temin etmişlerdi, aralarında poposunu ona muhtaç bir erkek arkadaş gibi sıkan bir tasarımcı kot pantolonu ile üstünde el yazısıyla AYLAK yazan bir tişört de vardı. Sonra yarışmanın altı eleme turunu aynı günde kaydetmiş, sadece üstünzekâlılara yeni giysiler giydirmek için ara vermişlerdi. Colin altı turu da kazanarak finale kalmıştı. Rakibi Karen Aronson, matematik doktorası için hazırlanan sırma saçlı, on iki yaşında bir kızdı. Karen yarışmanın sevimli tipi olarak seçilmişti. İlk kayıt ile sonuncusu arasındaki hafta boyunca Colin şık gömleğiyle tasarımcı kotunu okula da giymişti ve insanlar ona, *Gerçekten televizyona mı çıkacaksın?* diye sormuşlardı. Sonra Herbie isimli havalı bir çocuk[56] Hasana Marie Caravolli'nin Colin'den hoşlandığım söylemişti. Ve Colin hayli kısa süre önce XVIII. Katherine tarafından terk edildiğinden Marie'ye çıkma teklif etmişti çünkü Kalman

56 Herbie isimli birisi nasıl havalı olabiliyor? Herbie veya DiKvorth veya Vagina veya artık her neyse, bu tip isimli insanların, isimlerinin ağırlığını kolayca alt edip efsanevi bir statüye ulaşması ama Colinin ebediyen Kolon ismiyle özdeşleştirilmesi hayatın çözülemeyen gizemlerinden.

Okulu o tip etkinlikler düzenliyor olsaydı okulun mezuniyet balosu kraliçesi olacak, tüm yıl bronz gezen İtalyan çıtın Marie onun karşılaşıp karşılaşabileceği en seksi kızdı. Hatta çıkmak bir kenara konuşabileceği en seksi kızdı.

Katherine serisini tabii ki bozmak istemiyordu ancak Marie Caravolli serileri bozduracak türden bir kızdı.

Ve o sırada tuhaf bir olay oldu. Randevu günü okuldan dönüyordu, trenden inmişti ve her şey planladığı gibi gidiyordu. Eve kadar yürüyüp Cenaze Arabası'ndan tüm yemek artıklannı ve gazoz kutularını atacak, duş yapacak, markett ;n çiçek alıp Marie yi almaya gidecek kadar vakti vardı fakat evin sokağına saptığında I. Katherine'in evin merdiveninde oturduğunu görmüştü. Gözlerini kısıp Katherine'in dizlerini neredeyse çenesine kadar çekmesini izlerken onu Çıllgın Keith olmadan hiç görmediğini fark etmişti.

"İyi misin?" diye sordu Colin ona yaklaşırken.

"Aa evet," dedi Katherine. "Haber vermeden geldim, kusura bakma ama Fransızca sınavım var da..." dedi sanki soru soruyormuşçasına. "Yarın. Babam Fransızcamın ne kadar kötü olduğunu bilsin istemiyorum o yüzden şey diye düşündüm... Arardım ama bende numaran yok. O yüzden madem dünyaca ünlü bir televizyon yıldızı tanıyorum ondan ders alabilirim dedim." Gülümsedi.

"Şey," dedi Colin. Sonraki birkaç saniye boyunca Marie'yle çıkmanın nasıl olabileceğine dair tahmin yürütmeye çalıştı. Colin hep Hasan gibi, nasıl arkadaşlık kurulacağım bilen insanları

kıskanmıştı. Fakat düşünürken, birilerini kazanma riskinin yanlış insanları da seçme ihtimalinde yattığım fark etmişti.

En iyi durum senaryosunu düşündü: Marie beklenmedik bir şekilde gerçekten ondan hoşlanmaya başlıyor, bunun üstüne Colin ile Hasan sınıf atlayarak başka bir masada öğle yemeği yiyip partilere davet ediliyordu. Colin eziklerin,

havalı çocuk partilerine gittiği zaman neler olduğunu bilmesine yetecek kadar film izlemişti: Genellikle ezikler ya havuza atılıyor[57] ya da kendileri de sarhoş ve boş, havalı çocuklar haline geliyorlardı. İkisi de iyi seçenekler değildi. Ayrıca Colinin teknik olarak Marie'den *hoşlanmaması* gibi bir durum da söz konusuydu. Onu tanımıyordu bile.

"Bir saniye," dedi I. Katherinee. Sonra Marie'yi aradı. Ona numarasını tam da o gün, o ana kadarki ikinci konuşmaları[58] sırasında vermişti ki neredeyse on yıldır aynı okula gittikleri düşünülürse dikkate değer bir olaydı. "Çok özür dilerim," dedi. "Ama ailevi bir durum oldu... Ya yok, amcamı hastaneye kaldırmışlar da yanına gitmem lazım... Evet, ciddi bir durum değil... Tamam. Sağ ol. Kusura bakma tekrardan."

Böylece Colinin birisini terk etmeye en çok yaklaştığı tek sefer, Amerikan tarihinin en çekici inşam olduğunu herkesin kabul ettiği Marie Caravolli söz konusuyken gerçekleşti. Colin onun yerine I. Katherinee ders anlattı. Bu bir ders her hafta düzenli yapılmaya, sonra da haftada iki kez verilmeye baş

57 Gerçi ŞikagoMa pek fazla havuz yoktu.

58 İlki çıkma teklifi sırasında olmuştu.

landı ve ertesi ay Katherine eve Çdlgın Keith'le gelip Colinin ebeveynleri ve Hasan'la birlikte Colinin Sanjiv Reddy isimli bir zavallıyı *Genç Beyinlerim* ilk bölümünde mahvetmesini seyrettiler. O gece geç saatlerde Hasan eve gittikten sonra, Çıllgın Keith ile Colinin ebeveynleri kırmızı şarap içerken Colin ve Katherine Carter, Cafe Sel Marie'de kahve içmek için evden sıvıştılar.

(on iki)

Sonraki perşembe Colin horoz ötüşüne karışan Hasan'ın dua sesiyle uyandı. Yataktan yuvarlanarak kalkıp üstüne bir tişört geçirdi, işedi ve banyodan Hasan'ın odasına geçti. Hasan tekrar yatmıştı, gözleri kapalıydı.

"Daha az gürültülü dua etmen mümkün mü? Yani Tanrı seni fısıldasan bile duyabiliyor olmalı zaten."

"Hastalık izni alıyorum," dedi Hasan gözlerini bile açmadan. "Sanırım nezle oldum, hem zaten bir gün izne ihtiyacım var. Çalışmak iyi hoş da şortumla oturup *Yargıç Judy* seyretmem lazım. *Yargıç Judy yi* neredeyse on iki gündür filan izlemediğimin farkında mısın? Hayatının aşkından on iki gün ayrı kaldığını hayal etsene." Dudaklarını sıkan Colin sessizce gözlerini Hasana dikti. Hasan hızla gözlerini açtı. "Ah be. Doğru. Pardon."

"İzin filan alamazsın. Patronun burada çalışıyor. Evde. Hasta olmadığım anlar."

"Perşembeleri fabrikada oluyor ya, salak. Biraz daha dikkatli olman lazım. Hastalık izni için *mükemmel* bir gün. Ruhsal pillerimi şaıj etmem gerek."

"Bir yıldır pillerini şarj ediyorsun zaten! On iki aydır kılını kıpırdatmadın."

Hasan sırıttı. "Senin işe mişe gitmen gerekmiyor mu?"

"En azından anneni ara da Loyolaya teminat yollamasını söyle. Teminatın son teslim tarihi bir ay sonra. İnternetten senin için bakmıştım."

Hasan gözlerini açmadı. "Neydi şu kelime ya. Hay Allah, dilimin ucunda. Biii... Buuu... Boo. Hah tabii ya! Bok topakları, soktuğumun delisi. Bok. Topakları."

Colin aşağı kata inince Hollis’in çoktan kalktığınıbelki de gece hiç yatmamıştıve pembe bir pantolonlu takım giydiğini gördü.

“Dışarıda hava çok güzel,” dedi Hollis. “Sıcaklık en fazla 28 derece olacakmış. Ama perşembelerin haftada bir kez gelmesine inan seviniyorum.”

Colin yemek masasında yamna oturup, “Perşembeleri ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Sabahtan fabrikaya gidip işlerin nasıl gittiğine bakıyorum. Öğlen gibi arabayla Memphise geçip depoyu kontrol ediyorum.”

“Depo neden Gutshot’ta değil de Memphis’te?” diye sordu Colin.

“Yahu ne çok soru soruyorsun. Şimdi... Fabrikada çalışanların çoğuyla konuştunuz. O yüzden sizi Gutshot’tald diğer elemanlara yollayacağım, fabrikadan emekliye aynlanlara filan. Yine o dört soruyu soracaksınız ama biraz daha uzun kalın, kibarlıktan yani.”

Colin başıyla onayladı. Kısa süre sessizce oturduktan sonra, “Hasan hasta,” dedi. “Nezle olmuş.”

“Ah zavallım. Tamam, sen Lindsey yle çıkarsın. Bugün biraz araba kullanacaksınız. Kocamışlan ziyaret edeceksiniz.” “Kocamışlar mı?”

“Lindsey öyle diyor. Bradford’daki huzurevindekiler; çoğu Gutshot Tekstilden aldığı emekli maaşıyla geçiniyor. Lindsey eskiden onları sürekli ziyaret ederdi ama sonra şu,” iç geçirdi, “çocukla,” tekrar iç geçirdi, “çıkmaya başladı.” Hollis boynunu koridora doğru uzatıp bağırdı: “LINDSSSSEEEEY! ÇABBBUK KALDIR O KIÇINI!”

Ve Hollis’in gür sesi Lindsey’ye ulaşmak için koridorun sonuna kadar gidip kapak iki kapıyı aşmak zorunda kalmış

olsa da Lindsey bir saniye sonra bağırarak karşılık verdi: “SEN GİT DE O LANET KÜFÜR KAVANOZUNA BİR ÇEYREKLİK AT HOLLİS. DUŞA GİRİYORUM.”

Hollis ayağa kalkıp rafta duran kavanoza bir çeyreklik attı, Colinln yanına döndü, kabarık saçlarım karıştırdı ve “Geç kakyorum,” dedi. “Memphis’ten dönmek uzun sürüyor. Telefonum yanımda. DikkatU olun.”

Lindsey hâkî şortu, üstünde GUTSHOT! yazan dar siyah tişörtüyle aşağı indiğinde Hasan kanepeye kurulmuş, *Saturday Night Livem* tekrarım seyrediyordu.

“Bugünkü kurbanlar kimmiş?” diye sordu Lindsey. “Kocamışlar.”

“Aa ne güzel. Orası benim batakhane sayılır. Hadi kalk bakalım, Has.”

“Kusura bakma, Linds. Hastalık izni aldım.” *Ben ona hiç *Linds*” *demedim*, diye düşündü Colin. Hasan televizyondaki bir şeye gülüyordu. Lindsey yüzüne düşen saçım üfledi, Colim kolundan tuttuğu gibi Cenaze Arabası’na sürükledi.

“izin aldığına inanamıyorum,” dedi Colin bir yandan arabayı çalıştırırken. “Soktuğumun gecesinin bir yarısına kadar soktuğumun televizyonunun icadıyla[59] ilgili kitap okuyup yorgunluktan geberen benim, soktuğumun iznini koparan o, öyle mi?”

“Neden Hasanla soktuğumun deyip duruyorsunuz ki?” Colin yanaklarım şişirerek nefes verdi. “Norman Mailer’m *Çıplak ve* 0/«sünü okudun mu?”

“Onun kim olduğunu bile bilmiyorum ki.”

“Amerikalı bir yazar. 1923’te doğmuş. Hasanla tanıştığım sırada okuyordum. Sonra Hasan da okudu çünkü kitap

59 Televizyon bir çocuk tarafından icat edildi. 1920’de ismi hatırlanmaya değer Philo T. Farnsworth, tüm yirminci

yüzyd televizyonlarında kullanılan katot ışın tüpünü akıl etti. On dört yaşındaydı. Farnsvvorth ilkini sadece yirmi bir yaşındayken yapmıştı. (Bundan kısa süre sonra da uzun ve seçkin bir kronik alkolizm kariyeri edindi.)

savaşla ilgili, Hasan da aksiyonlumsu kitapları seviyor. Neyse işte, kitap 872 sayfa ve içinde *soktuğumun, sokarım* veya *sokuk* gibi kelimeler otuz yedi bin kez geçiyor. Aşağı yukarı her iki kelimeden biri sokmakla ilgili. Her neyse, bir kitabı okuduktan sonra hakkındaki edebî eleştirileri okumayı seviyorum.” “Aman ne şaşırdım.”

“Neyse işte, Mailer kitabı yazdığında ‘sokmak’ kelimesini kullanmamış. Ama yayımcıya kitabı gönderdiğinde elemanlar, ‘Gerçekten çok güzel yazmışsınız Bay Mailer elinize sağlık fakat 1948 senesinde bu savaş kitabım kimse almayacak çünkü içinde, atılan bombalardan çok küfür geçiyor,’tarzı şeyler söylemişler. O yüzden Norman Mailer yayımcıya ‘soktuğumun dercesine 872 sayfalık kitabında geçen tüm S’li küfürleri tek tek ‘sok’yapmış. Kitabı okurken Hasana bu hikâyeyi anlatmıştım, o da Mailer’a bir nevi saygı gösterisi olarak soktuğumun demeye başladı... Hem sınıfta başım derde sokmadan da söyleyebiliyorsun.”

“Güzel hikâyeymiş. Bak gördün mü? Hikâye anlatabiliyormuşsun,” dedi Lindsey yüzünde yıldızsız gecede padayan beyaz maytaplar gibi bir gülümsemeyle. “Alınacak bir ders yok, romantizm ve macera da içermiyor ama en azından düzgün bir öykü ve hidrasyona dair derin düşüncelerini paylaşmadın.” Colin göz ucuyla onun gülümsediğini görebiliyordu. “Sola dön. Sonsuza kadar bu soktuğumun yolundan gidip sonra... bir dakika bekle, yavaşla, şu Chase’in arabası.”

Karşı şeritten iki renkli bir Chevy Bronco yaklaşıyordu. Colin gönülsüzce Cenaze Arabası'm durdurdu. Diğer arabayı

ÖC kullanıyordu. Colin pencereyi açarken ÖC de aynısını yaptı. Lindsey erkek arkadaşına bakabilmek için Colinin üstünden eğildi. "Selam, Lassie," dedi ÖC.

"Hiç komik değil," dedi Lindsey, önde oturan Chase kahkahalara boğulurken.

"Chase'le birlikte bu akşam kampta Fulton'la buluşuyoruz. Sen de gelir misin?"

"Bu akşam evde oturacağım," dedi Lindsey ve Colin'e dönüp, "Gidelim," diye ekledi.

"Yapma, Linds. Takılıyordum sadece."

"Gidelim," dedi tekrar ve Colin gaza basıp uzaklaştı.

Colin neler olduğunu tam soracaktı İd Lindsey ona dönüp olanca sükûnetiyle konuştu: "Önemli bir şey değil... Aramızda bir şaka. Her neyse, defterdeldleri okudum. Hepsini anlamadım ama en azından her şeye *baktım*."

Colin ÖC'le yaşanan tuhaflığı anında unutup, "Ne düşünüyorsun peki?" diye sordu.

"Öncelikle, sen buraya ilk geldiğinde konuştuğumuz şeyleri düşündürdü. Hani sana önemli olmanın kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü söylediğim zamanı. Sanırım o lafimı geri alacağım çünkü notlarına bakarken Teoremini geliştirmenin bir yolunu bulmak istedim. Düzeltmeye ve ilişkilerin bir şablon olarak görülebileceğini sana kanıtlamayı fena kafayı taktım. Yani işe yaraması lazım, insanlar o kadar öngörülebilir ki. Sonra Teorem senin olur, bizim olur ve ben... evet, bu kulağa manyakça geliyor. Her neyse, sanırım azıcık da olsa önemli olmak istiyorum; Gutshot dışında da tanınmak Yoksa buna bu kadar kafa yormazdım. Belki burayı terk etmeden tanınmak istiyorumdur."

Colin bir dur tabelasına yaklaşırken yavaşladı ve ona baktı. “Üzüldüm,” dedi.

“Neye üzüldün?”

“Düzeltememiş olmana.”

“İyi de düzelttim ki.”

Colin tabelaya beş metre kala frenlere asılıp, “Emin misin?” dedi. Lindsey gülümsemeye devam ediyordu. “Eh, söylesene,” diye yalvardı Colin.

“Tamam, TAM anlamıyla düzeltmedim ama bir fikrim var. Matematiğim çok kötü... Yani gerçekten, gerçekten kötü o yüzden yanlışsam söyle ama sanki formülün göz önünde bulundurduğu tek etmen kişinin Terk Eden/Terk Edilen ölçeğinde nerede olduğu gibi görünüyor, değil mi?”

“Evet. Formül buna dayanıyor zaten. Terk edilmekle ilgili.” “Tamam da ilişkideki tek etmen bu olamaz ki. Mesela yaş meselesi. Dokuz yaşındayken yaşadığın ilişkiler, kırk bir yaşında yumurtaların kuruyup gitmeden önce ümitsizce evlenmek isterken yaşayacağın ilişkilerden daha kısa, daha az ciddi ve daha gelişigüzel olmalı, değil mi?”

Colin başını Lindsey’den, önünde kesişen ve tamamen metruk görünen yollara çevirdi. Bir süre düşündü. Artık o kadar bariz görünüyordu ki... Pek çok keşif gibi. “Daha fazla değişken,” dedi heyecanla.

“Aynen. Dediğim gibi, ilk başta yaş geliyor. Ama işin içine daha pek çok şey giriyor. Kusura bakma ama çekicilik önemli.

Mesela bir çocuk vardı, Donanmaya girdi ama geçen sene son sınıftaydı. Sanki mermerden oyulmuş gibi müthiş kaslı bir vücudu vardı, yani Colin’i seviyorum tamam ama o çocuk inanılmaz seksiydi, ayrıca hem çok tadıydı hem de modifiye bir Montero kullanıyordu.”

“O çocuktan nefret ediyorum,” dedi Colin.

Lindsey güldü. “Evet, görsen nefret ederdin sahiden. Her neyse, kendisi Terk Eden dediğin tipin vücut bulmuş haliydi. Kendini 4Y alanında uzman ilan etmişti: Yakala, Yokla, Yat, Yolla. Ancak Orta Tennessee’de kendisinden daha seksi olan tek kişiyle çıkma hatasına düştü: Katrina. Ve görüp görebileceğin en yapışkan, mı^htaç, sızlanıp duran köpek yavrusuna dönüşünce Katrina o^u ;Çerk etti.”

“Ama olay sadece fiziksel çekicilik değil,” dedi Colin cebinden kalemiyle defterini çıkarırken. “Birisini ne kadar çekici bulduğun ve onların seni ne kadar çekici bulduğu. Mesela çok hoş bir kız var diyelim ama hadi oldu da benim tuhaf bir fetişim var ve on üç ayak parmaklı kızlardan hoşlanıyorum. Kızın on parmağı varsa Terk Eden kişi ben olabilirim, tabii bir de cılız, kabarık saçlı ve gözlüklü erkeklerden hoşlanıyorsa.” “Ve gerçekten yeşil gözlü,” diye ekledi Lindsey lakayıt bir tavırla.

“Ne?”

“Sana iltifat ediyordum.”

“Hu. Benimkiler. Yeşil. Evet .*"Aferin, Singleton. Aferin.*

“Her neyse, bence çok daha karmaşık olması gerekiyor. O kadar karmaşık olacak ki benim gibi bir matematik özürlüsü *kesinlikle* anlayamayacak.”

Arkalarına yanaşan bir araç koma çalınca Colin araba kullanma işine geri döndü, huzurevinin mağaramsı otoparkına girdiklerinde beş değişken üstünde uzlaşmaya varmışlardı:

Yaş (A)[60]

Popülerlik Değişkeni (C)[61] Çekim Değişkeni (H)[62] Terk Eden/Terk Edilen Değişkeni (D)[63] İçedönüklük/Dışadönüklük Değişkeni (P)[64]

60 Bu değişkeni saptayabilmek için Colin iki insanın ortalama yadını alıp bundan beş çıkarıyordu. Bu arada bu sayfadaki tüm dipnotlar matematik içerdiğinden okumak *kesinlikle zorunlu değildir.*

61 Bunu saptamak için Colin A Kişisi ile B Kişisi arasındaki popülerlik farkını 1 ila 1.000 arasında değişen bir ölçekte (tahmin!) hesaplayıp 75'e bölüyordu. Kız daha popülerse pozitif sayı; erkek daha popülerse negatif sayı.

62 Kişilerin birbirine karşı hissettikleri çekim farkına dayanarak 0 ila 5 arasında bir sayı verilerek hesaplanıyordu. Erkek kain çekimine daha çok kapılmışsa pozitif; tam tersi geçerliyse negatif sayı.

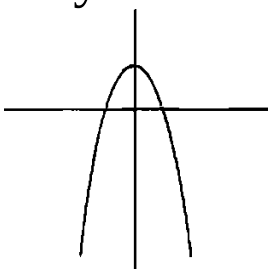
63 0 ila 1 arasında, Terk Eden/Terk Edilen aralığındaki iki insanın arasındaki göreli mesafe. Erkek daha çok Terk Eden tarafındaysa negatif; kız aynı du' romdaysa pozitif sayı.

64 Teorem bağlamında bu, O'dan 5 e kadar çıkan bir ölçekte iki insanın arasındaki girişkenlik farkını gösteriyordu. Eğer loz daha dışadönükse pozitif sayı; erkek öyleyse negatif sayı.

Camlan kapalı arabanın içinde oturdular, hava sıcak ve yapış yapıştı ama boğucu değildi. Colin olası yeni konsepderi not alıp matematiğini Lindsey'ye açıklarken o da öneri yapıyor ve çizimlerini izliyordu. Yarım saat içinde birkaç Katilerine hakkındaki "kız ondan ayrıldığı için suratı asık" grafiğini[65] kabaca halletmişti fakat zamanlamayı tutturamıyordu. Hayatından aylar götürmüş olan XVIII. Katilerine, V. Katherine'in kollarında geçirdiği 3,5 günden daha uzun vaktini almış veya ondan daha önemliymiş gibi görünmüyordu. Çok basit bir formül yaratmıştı. Ve hâlâ tam anlamıyla rastgele işliyordu. *Çekim değişkeninin karesini*

alsam ne olur? Şuraya bir sinüs dalgası veya kesir koysam nasıl olur? Formülü, nefret ettiği matematik gibi değil, çok sevdiği dil gibi görmesi gerekiyordu.

Bunun üstüne formülü bir iletişim çabası olarak düşünmeye başladı. Değişkenler içinde kesirler yaratmaya başladı, böylece grafiğini çıkarmak daha kolay olacaktı. Değişkenleri yerleştirmeden önce farklı formüllerin Katherine'leri nasıl resmedeceğini görmeye başlamıştı ve çalışmaya devam ederken formül gitgide karmaşıklaştı, ta ki neredeyseembesil gibi görünmeden bunu nasıl dile getirebilirdi kİ?*güzel* görünmeye

başlayana kadar. Park ettiği arabanın içinde geçen bir saatin sonunda formül şöyle görünüyordu:

"Snırım bu hayli yakın," dedi sonunda.

"Ve ne olduğunu zerre kadar anlamıyorum, yani bence gayet başardın!" Lindsey güldü. "Hadi, gidip kocamışlarla takılalım."

Colin huzurevine daha önce sadece bir kez gitmişti. On iki yaşındayken bir hafta sonu babasıyla birlikte Peoria, Illinois'ye gitmiş, komaya girdiği için pek hoşsohbet olmayan büyük büyük halası Esther'i ziyaret etmişti.

Bu yüzden Sunset Acres'ı görünce hayrete düştü. Dışarıdaki çimenliğin üstüne kurulu bir piknik masasında, hepsi geniş siperlikli hasır şapka takmış dört kadın kâğıt oynuyordu. Kadınlardan biri, "Şu Lindsey Lee Wells mi?" diye sorunca Lindsey'nin yüzü aydınlandı ve masaya seğirtti. Kadınlar Lindsey'ye sarılmak için kartlarım bırakıp onun

tombul yanaklarını sıktılar. Lindsey hepsini ismen tanıyorduJölene, Gladys, Karen ile Monave Colinl onlarla tanıştırınca Jölene şapkasını çıkanp yüzünü yellemeye başladı. “Aman aman [66]

66 Bu, matematik sayılmaz çünkü formülün güzel göründüğünü düşünmek için nasıl işlediğini veya ne anlama geldiğini bilmek gerekmiyor.

Lindsey, erkek arkadaşın sahiden de hoşmuş. Artık bizi neden ziyarete gelmediğin belli oldu,” dedi.

“Aa Jölene, o erkek arkadaşım değil. Artık eskisi kadar sık gelemiyorum, özür dilerim. Okulla ilgili yapacak çok işim vardı, hem Hollis beni markette köpek gibi çalıştırıyor.”

Bunun üstüne Hollis’ten bahsetmeye başladılar. Sormak için geldikleri dört soruyu sormaya başlayamadan önce on beş dakika geçmişti ama Colin önemsemiyordu çünkü ilk olarak Jölene onun “hoş” göründüğünü düşünüyordu, İkincisi de hayli rahat yaşlılardı. Mesela teninde kahverengi lekeler ve sol gözünde gazlı bezden göz bandı olan Mona, “Sizce Gutshot’ı özel kılan ne?” sorusuna, “Eh en başta bizim fabrikanın gayet güzel bir emeklilik planı var. Otuz yıldır emekliyim ve Hollis Wells hâlâ alt bezlerimin parasım veriyor. Evet doğru duydun, bez kullanıyorum! Güldüm mü altıma yapıyorum,” diye gülerek cevap verdikten sonra rahatsız edecek kadar fazla kahkaha atmıştı.

Ayrıca Colin, kocamışlann arasında Lindsey’nin bir çeşit *rock* yıldızı muamelesi gördüğünü fark etmişti. Geldiğinin haberi binaya yayıldıkça giderek daha fazla insan dışarıdaki piknik masalarına doluşup Lindsey’nin çevresinde dört dönüyordu. Colin birinden diğerine gidip sorulara verdikleri yanıtlan kaydediyordu. Sonunda oturup Lindsey’nin insanlan ona yollamasına izin verdi.

En çok Roy VValker'la yaptığı konuşma hoşuna gitmişti. "Yahu bir insan neden benimle ilgili bir şeyler duymak ister aldım almıyor ama seve seve konuşurum tabii," demişti Roy.

Tam da Colin'e Gutshot Tekstildeki gece vardiyası müdürü olduğu zamanlardan bahsetmek üzereydi ki bir anda durup başka konu açmıştı: "Bizim kızı ne çok seviyorlarrbaksana. Bizim elimizde büyüdü. Eskiden onu haftada en az bir kez görürdüm... Bebekliğini gördük, tıpatıp oğlan çocuğuna benzediği zamanlan gördük, mavi saçlı hallerini gördük... Bana her cumartesi bir tane Budvveiser aşınrdı, canım benim. Oğlum bak, sana tek bir şey söyleyeyim," dediğinde Colin yaşlıların hep tek bir şey söylemeye bayıldıklarını düşündü, "bu dünyada bazı insanları ne olursa olsun ebediyen sevebiliyorsun."

Colin bunun üstüne Roy'la Lindsey'nin yanma gitti. Lindsey rahat bir tavırla saçını parmağına doluyor ama bir yandan tüm dikkatiyle Jolene'e bakıyordu.

"Ne dedin Jölene?" *"

"Helen'a, annenin Bishops Tepesindeki sekiz yüz dönümlük araziyi benim oğlana satacağım söylüyordum."

"Hollis, Bishops Tepesi'ndeki araziyi mi satıyor?"

"Evet, Marcus'a. Galiba Marcus oraya ev yaptırmak istiyormuş, küçük bir... adına ne diyordu unuttum şimdi." Lindsey gözlerini kısıp iç geçirdi. "Uydu kent mi?" diye sordu.

"Hah öyle dedi. Uydu kent. Tepenin oraya yapacakmış, sanırım. Manzarası güzel en azından."

Lindsey o andan sonra pek konuşmadı, kocaman gözleriyle huzurevinin ardındaki araziye doğru bakıyordu. Colin oturup yaşlıların sohbederini dinliyordu, sonunda

Lindsey kolunu dirseğinin biraz üstünden tutup, “Artık gidelim,” dedi.

Cenaze Arabası’mn kapılarını kapadıkları anda Lindsey kendi kendine konuşur gibi, “Annem asla arazi satmaz. Asla. Niye böyle bir şey yapıyor ki?” diye mırıldandı. Colin o anda Lindsey’nin Hollis’e daha önce hiç anne demediğini fark etti. “O herife niye arazi satsın ki?”

“Belki paraya ihtiyacı vardır,” diye fikir yürüttü Colin.

“Benim kafamda deliğe ne kadar ihtiyacım varsa onun da paraya o kadar ihtiyacı var. O fabrikayı *yaptıran* benim büyük büyükbabam. Dr. Fred N. Dinzanfar. Paraya ihtiyacımız yok, inan bana.”

“Arap mıydı?”

“Ne?”

“Dinzanfar.”

“Hayır, Arap değildi. Alman mıymış neymiş. Her neyse, Almanca biliyordu... Hollis de biliyordu, ben de o yüzden öğrendim. Neden sürekli böyle saçma sapan sorular soruyorsun?”

“Aman be, özür dilerim.”

“Of her neyse, kafam karıştı o kadar. Hem bana ne. Diğer konuya geçiyorum. Bizim kocamışlarla takılmak eğlenceli, değil mi? Söyleseler inanmazsın ama gerçekten kafa dengiler. Eskıuen neredeyse her gün evlerine misafirliğe giderdim, çoğu huzurevinde değildi. Bir evden diğerine gidiyordum, tıka basa yemek yiyordum, sürekli bililerine sarılıyordum. O zamanlar arkadaşöncesi dönemlerimdi.”

“Sana bayıldıkları ortada,” dedi Colin.

“Bana mı? Hatunlar senin ne kadar yakışıklı olduğundan bahsedip durdular asıl. Seksen yaş üstü piyasasının peşinden

koşmayarak koskoca bir Katherine demografiğini elinden kaçırıyorsun.”

“Bizim çıktığımızı sanmaları komikti,” dedi Colin ona şöyle bir bakarak.

“Nesi komikti?” diye sordu Lindsey gözlerini ondan ayırmadan.

“Şey...” dedi Colin. Dikkatini yola veremediği için Lindsey’ nin eşsiz gülümsemesinin çok minik bir versiyonuyla ona baktığını görebilmişti.

(on üç)

O pazar Hasan, Lindsey, Katrina, ÖC, DKP ve TÇB yle “dolanmaya” gitti. Ertesi akşam tekrar dolanmaya gidip geceyarısını geçe döndüğünde Colini artık on dokuzun on yedisinde tutan Teoreminin üstünde çalışırken buldu. Colin hâlâ III. Katherine’i ama daha da önemlisi XIX. Katherine’i tutturamıyordu.

“Nabersin?” diye sordu Hasan.

“Nabersin bir kelime değil,” diye yanıdadı Colin kafasını kaldırmadan.

“Günüme güneş gibi doğuyorsun, SİngleTon. Kışın buzlarını eriten mayıs ayı gibisin.”

“Çalışıyorum,” dedi Colin. Hasanın gezegendeki diğer herkes gibi olmaya ne zaman başladığından tam emin ola

mıyordu fakat bunun gerçekleştiği açıkça ortadaydı ve açıkça sinir bozucuydu.

“Katrina’yı öptüm,” dedi Hasan. Ve Colin kalemini bırakıp sandalyesiyle dönüp konuştu: “Kimi naptın?”

“Naptın bir kelime değil,” diye taklit yaptı Hasan.

“Dudağından mı?”

“Hayır, gerizekâlı, göz büzgeninden. Herhalde dudağından.”

“Sebep?”

“Colin’in pikabının arkasında oturmuş, bira şişesi çeviriyorduk ama deli gibi sarsılıyorduk çünkü ormanda bir yere gitmeye çalışıyorduk. Binleri bira şişesini çevirince şişe manyak gibi bir yerlere savrulup yuvarlanıyordu filan, o yüzden de kimse kimseyi öpmüyordu. O yüzden dedim ki oynamaktan ne çıkar. Sonra şişeyi bir çevirdim ve sana yemin ederim hâlâ engebeli arazide gitmemize rağmen şişe minicik

bir alanda döndü, ki o şişe havaya firlamadıysa bu olsa olsaTanrı'nm işi olabilir, sonra Katrina'mn tam önünde durdu ve hatun, 'Gerçekten şanslıyım,' dedi ve şaka yapmıyordu, kâfir! Çok ciddiydi. Sonra bana doğru uzandığı sırada bir çukura mı ne girdik, o yüzden kucağıma düşer gibi oldu ve kestirmeden dudağıma uzandı ki sana yemin ederim diliyle harbiden *dişlerimi yaladı."* Colin gözlerini dikmiş, şüpheyle bakıyordu. Hasan'ın bunu uydurup uydurmadığım merak ediyordu. "Yani tuhaftı, ıslak ve pasaklı bir iş filan ama keyifli sayılır. En güzel kısmı elimi yüzüne koyup aşağı baktığımda gözleri kapalıykenki halini görmekti. Şişmanlardan filan mı hoşlanıyor, nedir? Her neyse, yarın akşam onu Taco Hell'e götürüyorum. Gelip beni alacak.

Benim de olayım bu işte." Sınttı. "Fıstıklar Babacık'a geliyor çünkü Babacık'ın arabası yok."

"Sen ciddisin," dedi Colin.

"Ben ciddiyim."

"Bir saniye, pikaptaki şişenin öylece durması olayının mucize olduğunu mu düşünüyorsun?" Hasan başıyla onayladı. Colin kurşun kaleminin silgisini masaya vurduktan sonra ayağa kalktı. "Ve kızla evlenmeyecek olsan Tanrı seni o kızla öpüştürmezdi,yani *Tanrı*, benim hemoroidiTourette sendromundan muzdarip bir Fransız olduğumu zannetmiş bir kızla evlenmeni istiyor, öyle mi?"

"Götlük yapma işte," dedi Hasan tehdit edercesine.

"Ay Çok Dini Bütün Bey'in, pikapların arkasında kızlarla fingirdemesine şaşırdım sadece, olay o. Muhtemelen üstünde pamuklu futbol kazağıyla boktan bira içiyordun."

"Neyin peşindesin? Bir kızla öpüştüm. Sonunda. Hem de *gerçekten seksi, gerçekten tatlı* bir kızla. Bok topakları işte. Zorlama artık."

Colin sebebini bilmese de zorlamaya devam etmek zorundaymış gibi hissediyordu. “Neyse ne. *Katrina’yh* yiyiştiğine inanamıyorum, o kadar. O günkü kadar enayi ve alık değil miydi?” *

Bunun üstüne Hasan uzanıp Colini kabarık saçlarından yakaladı. Onu olduğu gibi sürükleyip duvara yapıştırdı. Hasan, Colin in karın boşluğuna, tam da midesindeki deliğin bulunduğu yere bastırırken çenesi sımsıkıydı. “Bok topakları dedim mi, demedim mi, kâfir? Soktuğumun bok topaklarına riayet

edeceksin! Bana bak, kajrga filan çıkmadan önce gidip yatacağım. Neden seninle kavga etmek istemediğimi bilmek istiyor musun? Çünkü kavga çıkarsa kaybederim.” *Hâlâ dalga geçiyor,* diye düşündü Colin. *Sürekli dalga geçiyor, köpürdüğü zaman bile.* Hasan banyodan odasına geçerken ve Colin Teorem üstünde çalışmak için oturduğunda kıpkırmızı olmuş ıslak yüzünden hüsran dolu yaşlar akıyordu. “Nişanlarını” sonuçlandıramamaktan nefret ediyordu. Dört yaşından beri nefret etmişti; babası, Latince yirmi beş düzensiz fiilin çekimini öğrenmesini “günlük nişan” belirlemişti ancak günün sonunda Colin sadece yirmi üçünü ezberleyebilmişti. Babası onu azarlamamış olabilirdi fakat Colin başarısız olduğunu biliyordu. Artık nişanlar daha karmaşıktı belki ama hâlâ oldukça basitlerdi: Bir en iyi arkadaş, bir Katherine ve bir teorem istiyordu. Ve Gutshot’ta neredeyse üç haftanın sonunda, başladığı andakinden daha kötü bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

Hasan ile Colin ertesi sabah konuşmamayı başardılar... tek bir kez bile. Colin, Hasanın ona, en az onun Hasana sinirlendiği kadar sinirli olduğunu açıkça anlamıştı. Colin kenetlediği çenesiyle sessizlik içinde Hasanın önce

kahvaltısını öfkeyle bıçaklamasını, ardından yaşlı ama huzurevlik kadar yaşlı olmayan bir fabrika emeklisinin sehpasına kayıt cihazını çarparak koyuşunu seyretmişti. Hasan'ın kocamışa, o çocukken Gutshot'taki hayatın nasıl olduğunu husumet dolu, tekdüze bir tonla sorarken sesine yansıyan kızgınlığı duyabiliyordu. Artık en iyi hikâyecileri bitirmişler ve geriye Kuzey Carolina'daki

Ashevüle'i 1961 haziranında mı yoksa temmuzunda mı ziyaret ettiğine beş dakika boyunca karar veremeyenler kalmış gibi görünüyordu. Colin yine de dikkatini veriyordune de olsa bu onun hep yaptığı iştifakat bejin gücünün büyük kısmını bambaşka bir yere yönlendirmişti. Genel olarak Hasanın ona götlük yaptığı zamanları, onun alay konusu olduğu seferleri, kendisinin Katherinlemesiyle ilgili Hasanın ettiği tüm küçümseme dolu laflan katalogluyordu. Şimdi Hasan da Katrinlemeye başladığından etrafta dolanan, Colinl geride bırakan bir tip haline gelmişti.

Lindsey ÖC'le markette takılmak için o gün onlan ekmişti. O yüzden Colin, Hasan ve tüm günü tekeline alan tek bir kocamışla baş haşaydılar. Yaşlı adam yedi saattir neredeyse hiç durmadan konuşmasına rağmen Colinln dünyası tüyler ürpertecek kadar sessizdi, ta ki Lindsey yi almak için adamın evinden çıktıklarında pes edene kadar.

"Şimdi çok banal bir şey söylüyormuşum gibi olacak ama bence sen çok değiştin," dedi Colin, kocamışın garaj yolunda yürürlerken. "Ve benimle dalga geçerin diye seninle takılmaktan da yoruldum." Hasan karşılık vermek yerine yolcu koltuğuna geçip kapıyı çarparak kapadı. Colin de binip arabayı çalıştırdı ve Hasan *ondan sonra* patladı.

"Nankör göt, ben senin her ayrılığından sonra arkam toplarken, yatak odanda götünü yerden kazırken, seninle

muhatap olmayan her soktuğumun kızıyla ilgili bitmek tükenmek bilmez zırvalamalarını, atıp tutmalarım dinlerken, tüm bunları hayatındaki en son kıçına tekme yeme haberini öğrenmek için

yanıp tutuştuğumdan değil de tamamen senin için yaptığım hiç aklının ucundan geçmedi mi acaba? Sen benim hangi problemimi dinledin, sikkafa? Hayatında bir kere olsun benimle saatlerce oturup beni dinledin mi, en iyi arkadaşının yoluna ne zaman bir Katherine çıksa kendisine satış koyulan şişko bir herif olmamla alakalı sızlandığımı duydun mu? *Benim* hayatımın da en az seninki kadar kötü olabileceği, saniyenin binde birinde bile aidinin ufacık bir köşesinden hiç mi geçmedi? Dâhi filan olmadığım *ve* yapayalnız olduğunu, *bir de üstüne* kimsenin seni dinlemediğini düşün. Bir kızla öpüştüm işte. Ne olmuş yani? Öleyim mi? Eve sana bu hikâyeyi anlatmak için hevesle geldim çünkü dört sene boyunca seninkileri dinledikten sonra en nihayetinde benim de bir hikâyem olmuştu. Ve sen o kadar bencil bir yavşaksın ki tek bir saniyeliğine bile soktuğumun şu hayatının Colin Singleton gezegeninin etrafında dönmediğini fark edemiyorsun.” Hasan nefes almak için duraksadı ve Colin gün boyunca en çok canım sıkan şeyi dile getirdi.

“Ona Colin dedin,” dedi Colin.

“Asıl probleminin ne olduğunu ben sana söyleyeyim,” diye devam etti Hasan ona kulak asmadan. “Birilerinin seni terk edebileceği fikrine katlanamıyorsun. O yüzden herhangi normal bir insanın yapacağı gibi benim adıma *mutlu* olmak yerine sinirleniyorsun çünkü kafan, ‘ay olamaz Hasan artık beni sevmiyor’ modunda çalışıyor. *Sitzpinkler* herif! Birilerinin seni bırakıp gideceği fikriyle öyle dehşete kapılıyorsun ki tüm o soktuğumun hayatım geride

bırakılmamak üzerine kurmuşsun. Ama işe yaramayacak, kâfir. Yani bu... hani bu sadece aptalca

değil, faydasız da. Çünkü bu yüzden iyi bir arkadaş ya da iyi bir erkek arkadaş ya da artık her neyse o kişi olamıyorsun çünkü tek düşündüğün ‘ay beni sevmeyecekler ay beni sevmeyecekler’ ve ne var biliyor musun, sen öyle davrandığın zaman seni kimse sevmiyor. Al sana teorem!”

“Ona Colin dedin,” diye tekrar etti Colin, sesi titremişti. “Kime Colin dedim?”

“ÖC’e.”

“Hiç de bile.”

Colin başını aşağı yukarı salladı.

“Dedim mi?”

Başını tekrar salladı.

“Emin misin? Of tabii ki eminsindir. Eh. Özür dilerim. O konuda da ben götlük yapmışım.”

Colin marketin otoparkına saptıktan sonra arabayı durdurdu ama inmek için hamle yapmadı. “Haldi olduğunu biliyorum. Yani benim bencil bir yavşak olmamla ilgili filan.” “Yani her zaman değilsin. Ama olsun. Bırak, olma işte.” “Nasıl yapabileceğimi bilmiyorum ki,” dedi Colin. “Geride bırakılmaktan, sonsuza kadar tek başına kalmaktan ve dünyaya hiçbir şey ifade etmemekten korkmayı nasıl bırakırsın ki?” “Bayağı zekisin,” diye karşılık verdi Hasan. “Sen bir yolunu bulursun kesin.”

“Harika bence,” dedi Colin bir süre sonra. “Katrina olayı yani. Şaka maka bir kızla öpüştün. Bir *kızla*. Yani ben senin eşçinsel olabileceğini düşünüyordum,” dedi ciddi ciddi.

“En iyi arkadaşım daha yakışıklı olsaydı olabilirdim,” dedi Hasan.

“Ben de tüm o yağ katmanlarının altından penisini bulabilecek olsaydım olabilirdim.”

“Lan ben iki yüz kilo alsam bile Babafıngo’nun dizime kadar indiğini görebilirsin.”

Colin gülümsedi. “Kız şanslı.”

“Ne yazık ki evlenmediğimiz takdirde ne kadar şanslı olduğunu asla bilemeyecek.”

Sonra Colin tekrar konuya döndü. “Bazen bana pislik *yapıyorsun* ama. Benden sahiden nefret etmiyormuşsun gibi davransan daha iyi olurdu.”

“Dostum... Şimdi burada oturup sana benim en iyi arkadaşım olduğunu, seni sevdiğimi, müthiş bir dâhi olduğun için geceleri sana sarılıp yatmak istediğimi filan mı söyleyeyim istiyorsun? Çünkü öyle bir şey yapmayacağım. Siztpinklerimsi olur yoksa. Ama senin dâhi olduğunu düşünüyorum gerçekten. Çok ciddiyim. Bence hayatında her ne soktuğumun şeyini istiyorsan onu yapabilirsin ve bu fena güzel bir şey.”

“Teşekkürler,” dedi Colin, sonra arabadan indiler ve kaputun önünde karşı karşıya geldiler, Colin biraz kollarım uzatır gibi oldu, Hasan şakasına onu itti ve birlikte markete girdiler.

OC kurutulmuş et paketlerini düzeltirken Lindsey kasarım arkasındaki sandalyeye oturmuş, çıplak ayaklarım kasanın yanma dayamış, dergisini okuyordu.

“Pişt,” dedi ÖC. “Bu akşam biriyle çıkıyormuşsun diye duydum.”

“Aynen, tamamen senin müthiş sürücülüğün sayesinde. O çukura girmeseydin kucağıma düşmeyecekti.”

“Rica ederim. Seksi kız, değil mi?”

“Hey!” dedi Lindsey başım dergiden kaldırmadan. “Seksi olan benim!”

“Bebeğim, kızma,” dedi ÖC. “Colin,” diye devam etti, “Has senin dolanmayı sevmediğini söyledi ama önümüzdeki hafta sonu ava gelmen lazım.”

“Çağırdığın için teşekkürler,” dedi Colin ki bu gerçekten hoştu. Hiçbir savunma oyuncusu ya da oyun kumcu veya futbolla ilişiği olan herhangi bir insan onu herhangi bir şey yapmaya hiç çağırmamıştı. Ama Colin anında XIX. Katherine’i Marie Caravolli’ye tercih etmesinin sebebini düşündü. Bu dünyada kişinin kendi türüyle kalmasının en iyisi olduğuna inanıyordu. “Nasıl silah kullanılacağım bilmiyorum ne yazık ki.”

“Bence bir yaban domuzu paketlersin,” dedi ÖC. Colin, Hasana baktı, dostu gözlerini kocaman açmış başıyla hafifçe onaylıyordu. Colin bir saniyeliğine domuz avım pas geçecekti fakat bunu Hasan’a borçlu olduğunu tahmin ediyordu. Bencil bir yavşak olmamanın bir yolunun, istemese bile arkadaşıyla bir şeyler yapmaktan geçtiği kanısına varmıştı. Bu bir yaban domuzunun ölümüyle sonuçlanabilecek olsa bile. “Tamam,” dedi Colin ÖCe değil Has’a bakarak.

“Tamam o zaman. Siz market kapanana kadar buraya göz kulak olacağınıza göre ben çıkıyorum. Fabrikada çocuklarla buluşacağız. Bovlinge gidiyoruz.”

Bunun üstüne Lindsey dergiyi bıraktı. “Bovlingi seviyorum,” dedi.

“Erkek erkeğe takılacağız, bebeğim.”

Lindsey dudak büldiyormuş gibi yaptıktan sonra gülümsedi ve vedalaşmak için ayağa kalktı. ÖC tezgâhın üstünden uzanıp dudağına bir öpücük kondurdu, sonra da dışarı çıktı.

Hollis beş buçuktan önce işinin bölünmesini istememesine rağmen marketi erkenden kapayıp eve gittiler. Hollis salondaki kanepede oturmuş, “Burada yardımına ihtiyacımız var. Eğer fiyata bakarsan...” diyordu ki onların içeri girdiğini gördü ve “Seni sonra aranm,” deyip telefonu kapadı. “Size kaç kere dedim. .. Beş buçuğa kadar çalışıyorum ve bölünmemem lazım.” “Hollis, şu Marcus denilen adama niye arazi satıyorsun?” “Bu seni hiç ilgilendirmez ve konuyu değiştirmeye çalışmazsan çok iyi olur. Saat beş buçuğa kadar evden uzak duracaksınız. Size çalışın diye para veriyorum hatırlarsanız. Ve Lindsey Lee Wells, senin bugün Bay JafFrey’nin evinde olmadığım biliyorum. Bu tip şeyleri öğrenemeyeceğimi mi sanıyorsun?”

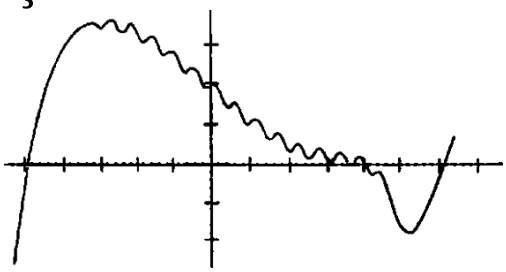
“Bu akşam biriyle randevum var o yüzden yemeğe kalamayacağım,” diye araya sıkıştırdı Hasan.

“Ben de Colinl yemeğe çıkaracağım,” dedi Lindsey. “Bu Colin’i,” diye konuyu netleştirdi onun kolunu parmağıyla dür

terek. Hollis’in yüzü ışıldadı; Colin eşit derecede şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla Lindsey’ye baktı.

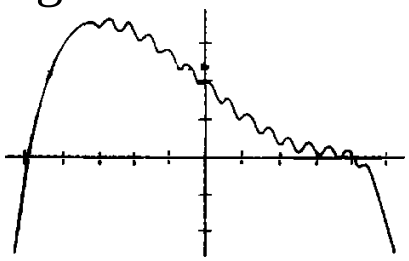
“Hepiniz dışarıdaysanız bu akşam biraz da olsa çalışabilirim o zaman,” dedi Hollis.

Colin “randevu” öncesinde kalan saaderini Teorem üstünde çalışarak geçirdi. Yarım saat içinde K19’u halletmişti. Problemin kötü matematikte değil, boş beklentide yattığı ortaya çıkmıştı: Colin Teorem’i eğe büke K19’un grafiğim şu hale getirmeye çalışmıştı:

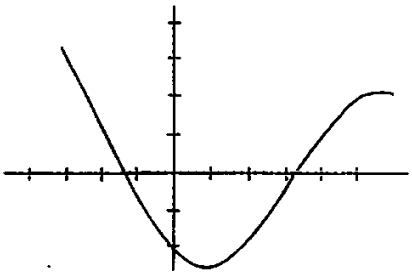

Kısacası yeniden bir araya geleceklerine güvenmişti. Teorem'in geleceği öngörebileceğini, K19\m ona ne zaman döneceğini tahmin edebileceğini sanmıştı. Ancak Teorem'in kendi etkisini . göz önünde bulundurmasının mümkün olmayacağına karar vermişti. Böylelikle daha önce arabada Lindsey yle çıkardığı formülle[67] XIX. Katherine'le o ana kadarki ilişkisini yansıtabilmeyi başarmıştı:

67 Tüm o harfleriyle güzel olan.

Saat beş olduğunda tehlikeli sayılacak kadar yakındı. Katilerine isimli hız trenini on sekiz kez yakalamıştı. Fakat yapamadığı şey hayli önemliydi: III. Katherine'i kâğıda dökememişti ve on dokuz Katherine'in sadece on sekizini kestirebilen bir denklemle Nobel Ödülü Komitesi'nin kapısını çalamazdı.[68] Sonraki iki saat boyunca III. Katherine'in (asıl ismi: Katilerine Mutsensberger) her yönünü, beynini o kadar sıradışı yapan hassasiyet ve berraklıkla inceledi. Ancak yine de III Anomalisi adım verdiği meseleyi çözümleyemiyordu. Diğer on sekizi doğru bir şekilde kestiren denklem bunda şöyle çıkıyordu:

68 Matematik dalında bir Nobel Ödülü olmayabilirdi belki ama Barış ödülünde ufak bir şansı olabilirdi.

Grafiğin güler yüzlülüğü Colinuı İÜ. tarafından terk edilmediği, onu terk ettiğine işaret ediyordu ki bu gülünçtü.

III. Katherine hakkında her şeyi hatırlayabiliyordu ve tabii diğerlerini de, ne de olsa her şey hakkında her şeyi hatırlıyordu fakat III. Katherine hakkında bir şeyi kaçırdığı ortadaydı.

Teorem üstünde çalışırken Colin o kadar odaklanıyordu ki defterinin dışındaki dünya âdeta yok oluyordu, o yüzden arkasından Lindsey'nin, "Hadi akşam yemeğine," dediğini duyunca şaşkınlıkla irkildi. Arkasına dönünce açık kapıdan kafasını uzattığını gördü. Ayağında Converse'ler, dar kot üstüne mavi bir atlet giymişti vesanki ne sevdiğini biliyormuş gibi— makyaj yapmamıştı. Hoş görünüyordu... gülümsemezken bile. Colin kendi kotuna ve *Genç Beyinler* tişörtüne baktı. "Benim yüzümden düzgün bir şey giymeye kalkma sakın," dedi Lindsey gülümseyerek. "Zaten gitmemiz lazım."

Tam aşağı kata indiklerinde sineklikli kapıdan, Hasan m Katrina'nın cipine bindiğini gördüler. Hasan malikânenin bahçesinden kopardığı boynu bükük bir pembe gülü ona uzattı. Katrina gülümsedi, sonra öpüştüler. *Tanrtm.* Colin kendi gözleriyle görmüştü: Hasan kesinkes Mezuniyet Balosu Kraliçesi olmuş bir kızla öpüşüyordu.

"Katrina Mezuniyet Balosu Kraliçesi miydi?"

"Hayır, bendim," diye yanıt verdi Lindsey amnda. "Gerçekten mi?"

Lindsey dudaklarını büzdü. "JHayuv değildim ama buna bu kadar şaşırmak zorunda değilsin! Gerçi Katrina adaylar

arasındaydı." Duraksadı ve mutfağa doğru bağırdı: "Hey, Hollis! Biz çıktık. Geç kalabiliriz. Seks filan işte!"

"İyi eğlenceler!" diye yanıt verdi Hollis. "On ikiyi geçerse arayın!"

Arabayla önce kasaba merkezindeki benzinlik/Taco Hell'e gidip arabaya servisten yemek sipariş ettiler. İkisi de sürgülü pencereden içeriyi görmeye çalışıyordu, yemek yiyen Hasan ile Katrina'yı görmek için Lindsey, Colin'in üstünden eğilmişti.

"Onu sahiden seviyor sanki," dedi. "Yani ben de onu seviyorum. Öyle demek istemedim. Ama şaşırdım. Yani Katrina genelde... aptal, seksi tiplere takılır."

"Yani senin gibi."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Akşam yemeğini ben ısmarlıyorum."

Tavuklu yumuşak /aralarını alıp yola çıktılar ve sonunda Colin neler döndüğünü sormaya karar verdi.

"Eee, neden birlikte akşam yemeği yiyoruz?"

"Uç sebebi var. Bir, çünkü Teoremimizi düşünüyordum ve bh «orum var. Eşcinselsen nasıl oluyor?"

"Nasıl yani?"

"Yani, grafik yukarı doğruysa erkek kızı terk ediyor, grafik aşağı doğruysa kız erkeği terk ediyor, değil mi? Peki ya ikisi de erkekse?"

"Önemli değil ki. Her bireye tek bir pozisyon belirliyorsun. Yani 'e've 'k' yerine, 'el' ve e2' diyebilirsin. Cebir böyle işler."

"Bu da aldığım C eksiyi açıklıyor. Peki. Gerçekten sevindim. Sadece eşcinsel olmayanların işine yarıyor diye gerilmiştim ben de, öyle teorem olmaz yani, ikinci sebep Hollis'in benden hoşlanmasını sağlamaya çalışıyorum, seni seviyor, yani seni seversem o da beni sever." Colin aklı karışmış bir şekilde ona bakıyordu. "Matematikten C eksi, havalı olma biliminden A artı. Popülerlik karışık iş, tamam mı? Hoşlanma konusunu uzun uzun düşünmen gerekiyor;

hoşlanılmaktan gerçekten hoşlanman gerekiyor, ayrıca hoşlanılmamaktan da biraz olsun hoşlanman gerekiyor.” Colin dikkatle dinlerken başparmağının içini kemiriyordu. Lindsey’nin popülerlikten bahsetmesini dinlemek ona az da olsa *mysterium tremendum* hissettiriyordu. “Her neyse,” diye devam etti, “şu sattığı arazi olayının ne olduğunu öğrenmem lazım. Şu Marcus denilen herif Bradford’ın güneyine aynı makastan çıkma evlerle dolu bir uydu kent yaptırdı. Görsen kusarsın. Hollis böyle boktan bir şeyi asla kabul etmezdi.”

“Hmm, peki,” dedi Colin kendisini piyon gibi hissederek.

“Üçüncü sebep,” dedi Lindsey, “küçük düşme diye sana atış yapmayı öğretmem lazım.”

“Silahla mı?”

“*Çifteyle*. Bu öğlen bagaja bir tane koymuştum.” Colin gergin bakışlarla arkaya baktı.“*Isırmaz*”dedi Lindsey.

“Silahı nereden buldun?”

“Nereden mi buldum? Gutshot,Tennessee’de silah bulmak hayat kadınından hastalık kapmaktan kolay, ukala.”

Yirmi dakika sonra Lindsey’nin, Hollis’e ait olduğunu fakat kısa süre içinde Marcus’a satılacağını söylediği sık ağaçlıklı ormanın kenarındaki çimenlikte oturuyorlardı. Kır çiçekleri ve ara sıra göze çarpan fidanlarıyla bakımsız tarla, eşit aralıklarla yerleştirilmiş kütüklerle çit içine alınmıştı.

“Neden çitle çevrili?”

“Eskiden burada otlayan Hobbit isimli bir atımız vardı ama öldü.”

“Senin atın mıydı?”

“Evet. Yani Hollis’indi de. Babam düğün hediyesi olarak ona vermiş ama ben doğuncaaltı ay sonraHollis bana armağan etmiş. Gerçekten çok yumuşakbaşlı bir attı Hobbit. Uç yaşında binmeye başlamıştım.”

“Annenle baban boşandı mı?”

“Resmî olarak boşanmadılar. Ama Gutshot’ta ne derler biliyor musun, nüfus ne artar ne azalır çünkü bir kadın ne zaman hamile kalsa bir erkek kasabadan ayrılır.” Colin güldü. “Ben bir yaşındayken gitmiş. Yılda birkaç kez anyor ama Hollis onunla konuşmama hiç izin vermiyor. Adamı tanımıyorum bile ve tanımak da istemiyorum. Ya seninkiler?”

“Benimkiler hâlâ evli. Kendilerini her gece aym saatte aramam gerekiyor... Hatta yarım saat içinde. Sanırım aşırı korumacılar ama normaller. Bayağı sıklayız.”

“Sen sıkıa değilsin. Bunu söylemekten vazgeç yoksa millet sana inanmaya başlar. Şimdi, silaha gelelim.” Liıdsey ayağa kalkıp araziyi koşarak geçti ve çitin üstünden adadı. Colin onu

daha sürdürülebilir bir hızla takip etti. Kaide olarak koşmaya inanmıyordu. “Bagajı aç,” diye bağırdı Lindsey.

Colin bagajı açtı ve oldukça uzun namlulu, ahşap kabzalı bir çifte gördü. Lindsey silahı alıp Colin’e uzattı ve “Gökyüzüne doğrult,” dedi. Kare bir karton kutu kaptı, yürüyüp tekrar çitin üstünden araziye girdi.

Tam bir usta edasıyla çifteyi kırdı, karton kutudan iki silindirik fişek çıkarıp namluya sürdü. “Bu alet doluyken bana doğrultmayacaksın, duydun mu?” Çifteyi namlunun altına vurarak kapadı, omzuna kaldırdı, sonra dikkatle Colin’e uzattı.

Arkasına geçip silahı omzuna dayaması için yardıma oldu. Colin onun göğüslerini kürek kemiklerinde, ayaklarım ayaklarının yanında, karnını belinde hissedebiliyordu. “Tam olarak omzuna daya,” dedi, Colin aynen yaptı. “Emniyet şurada,” dedi Lindsey uzanıp elini silahın yanındaki çelik mandala dokundurarak. Colin daha önce hiç silah tutmamıştı.

Aynı anda hem heyecan verici hem de iliğine kadar yanlışmış gibi geliyordu.

“Şimdi ateş ederken,” dedi nefesi ensesine değerken, “tetiği *çekmiyorsun.* Parmağım sokup *sıkıyorsun.* Yumuşak bir şekilde sık. Bir adım geri atacağım, sen de sadece sık, tamam mı?”

“Neye nişan alayım?”

“Istesen ahır duvarını bile tutturamazsın o yüzden sen ileri doğru nişan al yeter.” Colin sırtında Lindsey’nin yokluğunu hissediyordu, sonra müthiş bir yumuşaklıkla tetiği sıktı.

İnfilak kulaklarına ulaştığı anda sağ omzuna da çarpmıştı ve silahın kuvveti kolunu havaya kaldırıp ayaklarını yerden kesti

ve Colin kendini kır çiçeklerinin arasında kıç üstü oturmuş, silahı göğe kalkmış halde buldu. “Eh,” dedi. “Eğlenceliydi.” Lindsey kahkaha atıyordu. “Gördün mü, işte bu yüzden buradayız, sen Colin'ın, Chase’in filan önünde kıçının üstüne düşme diye. O tepmeye hazırlıklı olmayı öğrenmen lazım.” Sonraki bir saat boyunca Colin önündeki meşe ağaçlarının çok pis canına okurken sadece annesiyle babasını aramak ve silahı yeniden doldurmak için duraksamıştı. Ormana kırk dört fişek atmıştı ve sağ kolu uyuşmuş, madalyalı bir boksçu omzunu tekrar tekrar yumruklamış gibi hissederken, “Neden sen de denemiyorsun?” diye sordu. Lindsey başım iki yana sallayıp odarın üstüne oturdu. Colin de aynısını yaptı.

“Eh, ben silah kullanmıyorum. Korkuyorum.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Yoo. Hem o onluk fişek atıyor. Bin dolar versen gene onlukla atış yapmam. Lanet aletler eşek gibi tepikliyorlar.”

“İyi de o zaman niye...”

“Dedim ya, tırsak görünmeni istemedim.”

Colin sohbete devam etmek istiyordu ama tam olarak nasıl becereceğini bilemediğinden sırtüstü yatıp ağrıyan omzunu ovdu. Genel olarak Gutshot ona fiziksel açıdan kaba davranmıştı: Gözünün üstünde şişmiş bir yara, birbirinden ayrı tam kırk dört omuz çürüğü ve tabii ki midesindeki hâlâ acı veren açık delik. Fakat yine de burayı seviyordu nedense.

Lindsey’nİn kollan başının altında, yanında yattığım fark etti. Dikkatini çekmek için kaval kemiğine şakasına tekme attı. “Ne oldu?” diye sordu Colin.

“Şu çok sevdiğin kızı düşünüyordum,” dedi. “Ve çok sevdiğim burayı düşünüyordum. Bir de bunun nasıl mümkün olabildiğini. Nasd oluyor da kaptırıyoruz kendimizi? Hollis’in sattığı bu arazi, mesele şu... Yani kızgınım çünkü hem tepede Güzel Evler filan isimli boktan bir uydu kent baş göstersin istemiyorum hem de özel saklanma yerim orada.”

“Neyin?”

“Saklanma yerim. İnanılmaz derecede gizli, süper mahrem, dünyada kimsenin bilmediği bir yer.” Lindsey duraksayıp başım yıldızlı gökyüzünden Colirie çevirdi. “Görmek ister misin?”

Ortanın Sonu

“Kendimi pohpohlamak istemiyorum,” dedi I. Katherine, Cafe Sel Marie’de kahvesinden aldığı iki yudum arasında, “ama her şeyin benimle başlamış olması az da olsa özel hissettiriyor.”

“Aslında,” dedi içine bir gıdım kahve katılmış sütünden içen Colin, “konuya üç açıdan bakabilirsin. Ya (1) şimdiye dek hoşlandığım tüm kızların aynı dokuz harfi paylaşması devasa bir tesadüf, ya (2) bunun aşırı güzel bir isim olduğunu

düşünüyorum ya da (3) iki buçuk dakikalık ilişkimiz benim için çok özeldi.”

“O zamanlar çok sevimliydin,” dedi. Büzdüğü dudaklarıyla kahveye üfledi. “Öyle düşündüğümü hatırlıyorum. Sevimli şapşallar sevimli sayılmadan önce bile sevimliydin."

“Şu an üçüncü açıklamayı daha akla yatkın buluyorum.” Gülümsedi. Etraflarında çanak çömlek tıngırtıları vardı. Ortam

kalabalıktı. Colin garsonun uzun ince bir sigara içtiği mutfağı görebiliyordu.

“Bence bilerek tuhaf olmaya çalışıyorsun. Bence bu hoşuna gidiyor. Bence seni başkası değil de *sen* kılıyor.”

“Tam baban gibi konuşuyorsun.” Çıllgın Keith’ten bahsediyordu.

“Fransızca sınavı yüzünden elim ayağım birbirine karışmıştı ve seni o sırada gördüğümden bu yana deli gibi çekici buluyorum,” diye karşılık verdi I. Katilerine. Gözünü bile kırpmadı, bakışlarını bir an olsun onunkilerden ayırmadı. Uçsuz bucaksız gökyüzü kadar maviydi gözleri. Sonra gülümsedi. “Şimdi de babam gibi mi konuşuyorum?”

“Tuhaf ama evet. Onun da Fransızcası berbattır.” I. Katilerine güldü. Colin garsonun sigarasını söndürdüğünü gördü, sonra adam masalarına gelip başka bir şey isteyip istemediklerini sordu. I. Katilerine hayır dedi, ardından Colin’e dönüp, “Pisagor hakkında bir şey biliyor musun?” diye sordu.

Colin cevap verdi: “Teoremini biliyorum.”

“Hayır, adamın kendisinden bahsediyorum. Tuhaf biriymiş. Her şeyin sayılarla ifade edilebileceğini

düşünüyormuş, yani mesela matematiğin dünyayı çözümleyebileceğini filan. Yani, *her şeyi"*

“Nasıl yani, sevgiyi bile mi?” diye sordu Colin, kendi bilmediği bir şeyi onun bilmesinden duyduğu hafif rahatsızlıkla.

“Özellikle sevgiyi,” dedi I. Katherine. “Ve bana yeterince Fransızca öğrettiğin için şunu söyleyebilirim: 105 boşluk 16514195 boşluk 17215 boşluk 105 boşluk 2019135.”

Nutku tutulan Colin ona uzunca bir süre baktı. Kodu hayli hızlı çözmüştü ama sessizce oturmuş, onun bunu ne zaman bulduğunu, ne zaman ezberlediğini anlamaya çalışıyordu. Fransızca harfleri Arap rakamlarına kendisi bile o kadar çabuk çeviremezdi. *Je pense que je t’aime,* demişti sayılarla. “Sanırım senden hoşlanıyorum.” Veya, “Sanırım seni seviyorum.” Fransızca *aimer* fiili iki anlama geliyordu. Ve işte Colin bu yüzden ondan hoşlamyor ve onu seviyordu. Katherine onunla, ne kadar çok incelenirse incelensin tamamen anlaşılamayacak bir dille konuşmuştu.

Etraflıca düşünülmüş, onun ilgisini tam doyurmadan canlı tutacak bir karşılık bulana kadar sessiz kaldı. Colin Singleton, bir ilişkinin son raundunu hayatı pahasına bile kazanamıyordu belki ama ilk darbeyi esaslı vuruyordu. Bu da böyle biline.

“Bunu söylemenin tek sebebi bir televizyon programına çıkmış olmam, kimse izlemese de.”

“Olabilir.”

“Belki de,” dedi, “böyle söylemenin sebebi gururunun okşanmasıdır, ne de olsa hayatımın sekiz senesini, isminin dokuz harfinin peşinde koşarak geçirdim.”

“Olabilir,” diye kabullendi Katherine. Ve Colimn telefonu çaldı. Annesi. Evden sıvıştıkları keşfedilmişti. Ama artık çok geçti. Zihninde I. Katherine çoktan XIX. Katherinee

dönüşmeye başlamıştı. Kısa süre içinde, başından beri zaten ona ait olan tahta tekrar oturacaktı.

(on dört)

Senin hikâyelerinin olayı,” diyordu Lindsey karanlıkta, önlerindeki ormana yaklaşırlarken, “hâlâ bir ders vermiyor olmaları; ayrıca kız sesini iyi taklit edemiyorsun ve başka insanlardan yeterince bahsetmiyorsun... Hikâye tamamen seninle alakalı oluyor. Her neyse, şu Katherinel artık az da olsa gözümde canlandırabiliyorum. Zeki bir kız. Ve sana biraz kötü davranıyor. Sanırım bu hoşuna gidiyor. Çoğu erkeğin gider. Colinl de öyle tavladım aslında. Katrina daha seksiydi ve onu daha çok istiyordu. Colin onunla çıkarken bana âşık oldu. Ama Katrina çok basit bir kızdır. Yani tamam arkadaşım olabilir, hatta muhtemelen Hasanın da kız arkadaşı falan artık neyse ama Katrina dört parçalı yapbozlardan bile basittir.”

Colin güldü, Lindsey devam ediyordu. “İnsanların seni sevmesini sağlamak o kadar kolay ki. Daha fazla insan neden yapmıyor hayret.”

“Benim için o kadar basit değil.”

“Neyse ne, ben seni seviyorum ki ben hiç kimseyi sevmem. Hasan seni seviyor ki onun da kimseyi sevmediğini tahmin ediyorum. İnsanları sevmeyen daha fazla insana ihtiyacın var o kadar.”

“Kimseyi sevmiyor musun?”

Ormana girmişlerdi, dar ve sürekli kaybolan bir patikayı takip ediyorlardı. Lindsey ağaçları gösterdi. “Ormanın canına okumuşsun, ukala. Şimdi gidip bir de domuz vururmuşsun.” “*Gerçekten* domuzöldürmek istemiyorum,” diye altım çizdi Colin. *Örümcek Ağını** okumuştu bir kere. Sonra söylediğini tekrar etti. “Kimseyi sevmiyor musun?”

“Yani abartıyorum diyebilirim,” diye yanıdadı Lindsey. “Sadece, bir süre önce insanların seni sevmesini sağlamanın en iyi yolunun onları çok sevmemek olduğunu öğrendim o kadar.” “İyi de bir sürü insanla ilgileniyorsun. Kocamışlara ne demeli?” diye hatırlattı Colin.

“Eh onlar farklı,” dedi Lindsey ve durup, peşinden tepeye tırmanırken çoktan nefes nefese kalmış Colin’e döndü. “Kocamışların olayı benimle uğraşmamaları sanırım, o yüzden

* Orijinal adı *Charlotte's Web* olan çocuk romanı. Wilbur isimli bir domuz ile örümcek arkadaşı Charlotie arasındaki fedakâr ve duygu yüklü dostluğu konu alır. (ç.n.)

onları kafaya takmıyorum. Ama evet kocamışlar ve bebekler istisna diyebiliriz.” *k*

Sık çalılıklardan ta tepelerine kadar yükselen cılız ağaçların arasında uzun süre yürüdüler. Giderek dikleşen patika tepeye kadar zikzak çiziyordu, sonunda aşağı yukarı beş metrelik bir kayalığa gelince Lindsey Lee Wells bilgi verdi: “Şimdi de kaya tırmanışı kısmına geldik.”

Colin başım kaldırıp sarp kayalığa baktı. *Bu kayalara büyük bir başarıyla tırmanacak insanlar illa ki vardır*, diye düşündü, *ama ben onlardan biri değilim.* “Mümkün değil,” dedi. Lindsey kızarmış ve terle parlayan yanaklarla ona döndü. “Şaka yapıyorum.” Islak ve yosunlu bir taşm üstüne zıpladı, Colin de takip etti. Hemen ardından örümcek ağı kaplamış, göğüs yüksekliğinde bir çatlak gördü. “Bak, seni buraya getirmemin yegâne sebebi tanıdığım yeterince sıska tek kişi olman. Sıkışarak geçeceksin,” dedi.

Colin örümcek ağım kenara itti... Charlotte kusura bakmazdı herhalde. Yan dönüp çömeldi ve dışarıda solan ışıktan santim santim uzaklaştı. Kısa süre sonra tamamen kör

olmuştu, dizleri ve sırtı ve kafası tamamen taşa değiyordu ve bir an paniğe kapıldı, Lindsey'nin onu kandırdığım, onu orada sıkışıp kalmış vaziyette bıraktığını düşündü. Fakat ayaklarını kaydırmaya devam etti. Sırtına bir şey sürtündü. Çığlık attı.

"Sakin ol. Benim," dedi Lindsey. El yordamıyla omuzlarım buldu. "Bir adım daha at." Ve Colin artık üstüne abanan kayaları hissetmiyordu. Lindsey ileriye bakması için onu döndürdü. "Yürümeye devam et," dedi. "Artık ayakta durabilirsin." Sonra

elleri kayboldu ve Colin onun yeri yokladığını duydu, o sırada Lindsey konuştu. "Burada bir fener vardı ama şu an b... hah buldum." Eline feneri tutuşturdu, Colin biraz kurcaladıktan sonra dünya aydınlandı.

"Vay be," dedi Colin. Aşağı yukarı kare şeklindeki mağaranın tek odası her yöne doğru rahatça uzanılabilecek kadar genişti ancak grimsi kahverengi tavan arkada aşağı doğru indiğinden çoğu yerde ayakta durmak zordu, içeride bir yorgan, uyku tulumu, birkaç eski yastık ve içinde bir tür sıvı olan bir kavanoz vardı. Ayağıyla dürttü, "içki," diye açıkladı Lindsey.

"Nereden buldun?"

"Danville'de kaçak mısır viskisi yapan bir adam var. Harbiden. On doların varsa ve yürüyebilecek yaştaysan satın alabiliyorsun. Bana da Colin verdi. Ona içtim dedim ama buraya getirdim çünkü ortama ambiyans katıyor." Colin feneri yavaş hareketlerle mağara duvarlarına tuttu. "Otursana," dedi Lindsey. "Feneri de kapa."

Sonra ortam gözlerin asla alışmadığı türde bir karardığa gömüldü.

"Burayı nasd buldun?"

“Yürüyüş yapıyordum. Ufakken annemin arazilerinde kocamışlarla yürüyüş yapmaya bayılıyordum. Ortaokul zamanlarında tek başıma yürümeye başladım, sekizinci sınıfta da öyle denk geldim. Bu kayanın önünden hiçbir şey fark etmeden yüz kez geçmişimdir. Seninle konuşmak tuhaf; hiç görmüyorum.”

“Ben de seni görmüyorum.”

“Görünmez olduk. Buraya kimseyi getirmemiştim. Birisiyle *birlikte* görünmez olmak tuhaf.”

“Beki burada ne yapıyorsun İd?”

“Nasıl yani?”

“Yâni kitap okunmayacak kadar karanlık. Yani fenerli lamba filan getirebilirsin belki ama onun dışında...”

“Burada sadece oturuyorum. Asosyal olduğum zamanlarda kimsenin beni bulamayacağı bir yerde olmak için gelirdim. Şimdiyse... Bilmiyorum, sanırım sebep hâlâ aynı.”

“İçmek ister misin? Kaçak içkiden yani.”

“Daha önce hiç içmedim.”

“Ay ne şaşırdım.”

“Ayrıca kaçak alkol yüzünden kör olabilirsin ve körlükle alakalı gördüklerim beni pek etkilemedi.”

“Evet, artık kitap okuyamıyor olsan senin için harbiden korkunç olurdu. Ama öte yandan kendini başka ne zaman kaçak alkolle bir mağarada bulacaksın İd? Hayatım yaşa biraz.” “Bunu diyen de doğduğu köyden asla çıkmak istemeyen bir kız.”

“Off lafi çok pis koydu. Tamam şişeyi buldum. Benimle konuş, ben de sesine geleyim.”

“Ee, selam benim adım Colin Singleton ve burası çok karanlık o yüzden benim sesime doğru gelmen lazım fakat buranın akustiği o kadar f... ah o benim. Dizim o.”

“Selam.”

“Selam.”

“Önden bayanlar.”

“Peki... Off bu ne be, yarım litre çakmak gazıyla darı yutuyormuşsun gibi bir tadı var.”

“Kör oldun mu?”

“Hakikaten hiçbir fikrim yok Tamam. Sıra sende.”

“... AkhhhEhhhAhhh. Kahhh. Ehhhhh. Of. Of. Uf Bir ejderhayla öpüşmek böyle bir şey herhalde.”

“Şimdiye kadar söylediğin en komik şey buydu, Colin Singleton.”

“Eskiden daha komiktim. Kendime güvenimi kaybettim gibi bir şey.”

“Sana bir hikâye anlatayım.”

“Uuu, Lindsey Lee Wells hikâyesi. Başrolünü bir arşidük mü oynuyor?”

“Hayır, Lindsey oynuyor ama birinci sınıf bir hikâyede bulunması gereken tüm özelliklere sahip. Neredesin? Hah, buradasın. Selam. Selam, diz. Selam bacak. Tamam. Hepimiz ilkokulu Danville’de okuduk, aşağı yukarı tüm Gutshot’lı çocuklar birbiriyle takılıyordu çünkü diğerleri bizim pis, fakir, bitli filan olduğumuzu düşünüyorlardı. Ama üçüncü sınıftadediğim gibi çirkindimColin ile tüm arkadaşları bana köpek demeye başladılar.”

“Tam nefretlik. Böyle soktuğumun çocuklarından o kadar nefret ediyorum ki.”

“Bir Numaralı Kural. Bölmek yok. Her neyse, bana Lassie diye seslenmeye başladılar.”

“Aa geçen gün kocamışların oraya giderken şey sana öyle seslenmişti!”

“Evet, farkındayım. Ayrıca kendimi tekrar ediyorum: Bir. Numaralı. Kural. Neyse, dördüncü sınıfa geçtik, tamam mı? Sevgililer Günü geldi. Binlerinden Sevgililer Günü kartı almayı o kadar çok istiyordum ki Hollis’e ne yapmam gerektiğini sordum. O da sınıftaki herkese kart yazarsam insanların karşılık vereceğini söyledi. Bunun üstüne bir sürü Charlie Brown’lı kutlama kartı aldı, ben de el yazım çok iyi olmamasınâtağmen sınıftaki her çocuk için kart yazdım ve harbiden çok uzun zamanımı aldı. Sonra tahmin edebileceğin üzere kimseden kart alamadım.

“Bunun üstüne eve gittim, canım çok sıktandı ama Hollis’e olayı anlatmak istemediğim için odamdaki pencerenin kenarındaki sandalyeye çöktüm ve canım o kadar... çok korkunçtu işte, hatırlamak bile istemiyorum. Neyse, sonra Colinuı küçük bir karton kutuyla bizim eve doğru koştuğunu gördüm. Okuldaki en sevimli çocuk oydu, aynca Gutshot’lı tek popüler insandı. Kutuyu evin giriş merdivenine koydu, kapıyı çaldı ve koşarak uzaklaştı, ben de kalbim güm güm atarken aşağı koştum, bana gizliden gizliye âşık olduğuna öyle fena inanıyordum ki, aşağı indim ve bir baktım lü kapının önünde böyle inanılmaz detaylı süslenmiş, üstüne kırmızı kalpler yapıştırılmış bir karton kutu

var... Tanrım, bana Lassie dedi diye... bunu o kadar uzun zamandır düşünmemiştim ki.”

“Bir saniye, kutuda ne vardı?”

“Köpek maması. Bir kutu köpek maması. Ama sonunda benim oldu; artık o köpekle çıkıyor.”

“Vay canına. Tanrım, inanamıyorum.”

“Ne?”

“Hiç. Yani ne bileyim, ben de *benim* romantik ilişkilerim bok gibi sanıyordum.”

“Her neyse işte, onu tavlamak hayatımın amacı olmuştu. Onu öpmek. Onunla evlenmek. Nedenini açıklayamam ama öyleydi.”

“Ve başardın.”

“Başardım. Ama artık değişti. Yani o zamanlar sekiz yaşındaydık. Küçücük çocuklardık. Artık tatlı bir insan. Çok korumacı filan.”

“İnsanlar içini görebilselerdi seni daha mı az severlerdi yoksa daha mı çok, bunu hiç merak ettin mi? Yani ben hep Kathenne’lerin beni, içimin nasıl olduğu görmeye başladıkları zaman terk ettiklerini hissettim... Şey K19 dışında tabii. Ama hep bunu düşünmüşümdür. İnsanlar beni kendimi gördüğüm şekilde görebilseydibenim hatıralarımda yaşayabilselerdiherhangi bir insan, *bir kişi bile*, beni sever miydi?”

“Eh, o da beni artık sevmiyor. İki yıldır çıkıyoruz ama bir kez bile söylemedi. Ama içimi görse beni *gerçekten* sevmezdi.

Çünkü her şey konusunda çok gerçekçi. Yani Colin hakkında istediğini söyleyebilirsin ama tamamen olduğu gibi biri. Hayatı boyunca o fabrikada çalışacak, hep aynı arkadaşlarıyla birlikte olacak ki bundan gayet memnun ve bunun önemli olduğunu düşünüyor. Ama bilse...”

“Neyi? Cümleni tamamlasana.”

“Ben saçma sapan bir insanım. Kendim gibi değilim. Kocamışların yanında Güneyli aksanıyla konuşuyorum; senin yanında grafiklere ve derin düşüncelere takmış bir inek gibi takılıyorum; Colin’in yamnda Sevimli Neşeli Prenses oluyorum. Hiçbir şey değilim ben. Hayatım bukalemun gibi idame ettirmeye çalıştığın zaman her şeyin gerçekliğini

yitirdiği bir noktaya geliyorsun. Senin problemin, o kullandığın kelime neydi, *mühim* olamamak mı?”

“Önemsizim. Önem teşkil etmiyorum.”

“Hah evet, önem. Ama en azından sen hayatında *senin* önemli olmadığın noktaya gelebiliyorsun. Seninle, Colin’Ie, Hasan ve Katrina’yla ilgili olan şeyler ya gerçek ya da değil. Katrina gerçekten neşeli. Hasan gerçekten komik. Ama ben öyle değilim. Göz önünde olmadan hayatta kalabilmek için her an olmam gereken şey oluyorum. ‘Ben kelimesiyle başlayan kendim için geçerli tek cümle, *ben saçma sapan bir insanım.”*

“Bence iyi bir insansın. Ve benim yanımda bukalemun gibi takılmıyorsun. Bunu yeni fark ettim. Yani mesela benim önümde başparmağım kemiriyorsun ki bu özel alışkanlıklarından ama benim önümde yapıyorsun çünkü ben herkesten sayılmıyorum. Senin özel saklanma yerindeyim. İçini az da olsa görmemi sorun etmiyorsun.”

“Az da olsa, evet.”

“Çünkü senin için tehdit oluşturmuyorum. Şapşalım.” “Hayır, değilsin. Bu...”

“Hayır öyleyim. O yüzden bu haldeyiz.”

“Olabilir. Daha önce düşünmemiştim.” “Yargılıyormuşum gibi düşünme, sadece ilginç bir durum, o kadar. Ben de seni tehdit olarak algılamıyorum çünkü daha önce popüler insanları hiç sevmememe rağmen sen onlar gibi değilsin. Onların havalı tavırlarım gaspetmenin bir yolunu bulmuşsun gibi daha çok Ve bu...”

“Selam.”

“Selam.”

“Yapmamamız lazım.”

“İyi de sen başlattın.”

“Evet ama gerçekten dramatik bir sesle ‘yapmamamız lazım’ diyebilmek için başlattım.”

“Hımm.”

“Alınlarımız yapışık ve burunlarımız birbirine değerken bir de elim kolundayken bırakmamız lazım ve yapmamamız lazım.”

“Nefesin içki kokuyor.” . u

“Senin nefesin de bir ejderhayla yiyişmişsin gibi kokuyor.” “Hey o benim esprimdi.”

“Kusura bakma. Gerilimi azaltmam lazımdı.”

“Ne yapıyorsun?”

“Lanet başparmağımı kemiriyorum. Özel alışkanlığım.”

Sonunda hava karardıktan hayli sonra mağaradan çıktılar ama ay ışığı o kadar parlaktı ki Colin gözlerini kıstığını fark etti. Tepeden arabaya yürüyüşleri genel olarak tuhaf bir gerginlik ve sessizlik içinde geçti. Oradan Pembe Malikâne ye döndüler. Tam garaj yoluna çekmişlerdi ki Lindsey,“Yani iyi bir insansın ve gerçekten hoşsun ama... yani oluru yok gerçekten,” dedi ve Colin başıyla onayladı çünkü Teorem’i bitmeden bir kız arkadaşı da olamazdı. Hem zaten adı Lindsey’ydi.

Hollis’in işini/alışveriş kanalı izlemesini bölmemek için kapıyı sessizce açtılar. Colin kapıyı kapadığı anda telefon çaldı.

“Efendim,” dedi Hollis mutfakta. Lindsey görünmeden dinleyebilmek için o anda Colin’i yakalayıp duvara yapıştırdı.

“O zaman dışarı koyun da çöpçüler toplasın,” dedi Hollis. “Böyle boktan iş olmaz... *Çöp* toplamak için sizden para alamazlar; vergi niye veriyoruz o zaman?.. Özür dilerim Roy ama böyle bok gibi şey duymadım ben... Hayır, paramız *kesinlikle* yetmez, inan bana... Hayır. Kesinlikle olmaz... Of,

bilemiyorum, Roy... Hayır, meseleyi anlıyorum... Bir saniye, düşünüyorum. Tanrım, kızım birazdan eve gelecek... Peki ya arka taraftaki arazi? O arazi hâlâ bizim, değil mi?... Evet, aynen... Bir tane buldozer bir de forklift lazım sadece... Eh, benim de hoşuma gitmiyor ama başka bir fikrin yoksa... İyi. Perşembe görüşürüz.” Ahize tangırdayarak yerine oturdu.

“Hollis,” diye fısıldadı Lindsey, “küfür kavanozuna çok fena para borçlu.” Sonra Colinl koridordan geçirip oyun odasına soktu. “Camdan çık,” diye fısıldadı. Colin olabildiğince sessiz bir şekilde ön bahçeye bakan ince camı yukarı kaldırdı, sonra da sinekliği işaret etti. Sineklik hakkında bir şey söyleyebilirdi belki fakat fısıldayamadığını biliyordu.

“Of Tanrım, gören bakan da sanki daha önce hiç evden sıvışmamışsın sanır,” diye fısıldadı Lindsey. Sinekliğin kenarlarına bastırdı ve kaldırdı. Başı önde dışarı eğildi, ön bahçeye doğru inerken cılız bacakları havaya kalkmıştı. Colin bir çeşit limbo stratejisi deneyip önden ayaklarını uzatarak takip etti fakat çok tuhaf görünüyordu.

Evden gizlice sıvışmayı başardıktan sonra üstlerini başlarını silkeleyip rahat adımlarla ön kapıya gittiler ve içeri girdiler.

“Hollis,” diye seslendi Lindsey, “biz geldik!” Hollis kucağında bir yığın kâğıtla kanepeye geçmişti. Onlara dönüp gülümsedi.

“Selam,” dedi, sesindeki tüm öfke uçmuştu. “Eğlendiniz mi bari?”

Lindsey Hollise değil, Colin’e baktı. “Hayatımda hiç bu kadar çok eğlenmemiştim.”

“Ne güzel,” dedi Hollis, dinliyormuş gibi görünmüyordu.

“Depodan bahsediyordu.” Colin merdivenlerden çıkarken yumuşak bir sesle komplo kurarcasına konuşuyordu. “Perşembeleri depoya gidiyor.”

Lindsey yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Evet, biliyorum. Sen üç haftadır buradasın; ben on yedi yıldır onunla yaşıyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama deminki olay, arazi satması ve eve ne zaman gelsek onu öfkeyle telefonda konuşurken yakalamamız filan söz konusuyken bence bir yolculuğa çıkmamız gerekiyor.”

“Şu yolculuklar şaşırtıcı sayıda probleme deva olabiliyor,” diye kabullendi Colin.

“Yolculuk mu? Biri yolculuk mu dedi?” Hasan merdivenin tepesinde dikiliyordu. “Çünkü ben çok fena varım. Katrina da Öyle. Kendisi üniversiteliymiş. Üniversiteli bir kızla çıkıyorum.”

“Yardıma hemşirelik lisansını almak için Danville Meslek Yüksek Okulu’nda okuyor,” dedi Lindsey umursamaz bir tavırla.

“O da üniversite sayılır bir kere! Düşünsene Singleton, bir de bana üniversiteye gitmeden üniversiteli bir kızla çıkamayacağımı söylüyordun.”

“Nasıl geçti?” diye sordu Colin.

“Kusura bakma, kardeşim. Konuşmam mümkün değil. O kadar çok öpüştük ki dudaklarım uyuştu. Ruhunu emmek istiyormuş gibi öpüşüyor yemin ederim.”

Lindsey alt kata yatmaya gittikten hemen sonra Colin sessizce Hasanın odasına girdi ve Hasanın durumunu (tişört üstünden ellemece) konuştular, ardından Colin ona Lindsey’yi anlattı

fakat gizli saklanma yerinden bahsetmedi çünkü o özel gibi gelmişti.

“Yani,” dedi Colin, “karanlıktı ve dudaklarımız dışında tüm yüzümüz birbirine değiyordu. Bir anda başım benimkine yapıştırdı.”

“Eee, ondan hoşlanıyor musun peki?”

“Hımm, bilmiyorum. O anda hoşlamr gibiydim.” “Dostum, bir düşünsene. Teorem’in işe yararsa ilişkinin nasıl gideceğini öngörebilirsin.” Colin düşününce gülümsedi. “Asıl şimdi o işi halletmen lazım.”

(on beş)

Sonraki birkaç gün Lindsey yle işler hafiften tuhaf gitti.

Colin'le dostane takılıyorlardı fakat her şey o kadar yüzeyseldi ki Colin önemli olmaktan ve sevgiden ve büyük harfle yazılacak türden Gerçeklik'ten ve köpek mamasından bahsetmeleri gerekiyormuş gibi hissediyordu ancak tek konuştukları şey sılaa sözlü tarihleri kaydetme işiydi. Muzip şakalar bitmişti; Hasan sürekli olarak "bir anda ailenin tüm komiklik yükünü ben omuzlanmaya başladım" diye söylenip duruyordu. Fakat işler yavaş yavaş her zamanki haline geri döndü: Lindsey'nin bir erkek arkadaşı vardı ve Colinuı de bir adet kırık kalbi ve bir adet bitirmesi gereken teoremi. Ayrıca Hasanın da kız arkadaşı vardı ve hepsi domuz avına hazırlanıyorlardı... yani aslında düşününce işler *tamamen* normal değildi.

Yaban Domuzu Avı'ndan önceki gün Colin Singleton, Colin Singleton'ın yapabileceği tek şekilde hazırlandı: Okuyarak. Yaban domuzlanmn abşkanlıklan ve doğalanyla ilgili bilgi bulabilmek için *Foxfire* ın on cildini de inceledi. Sonra Google'da "yaban domuzu" diye arattı ve hayvanların genel olarak hiç sevilmediğini, bu yüzden Tennessee eyaletinde insanın önüne çıkan domuzu vurmasının yasal olarak serbest bırakıldığım öğrendi. Yaban domuzu "zararlı" kabul ediliyordu ve bu sebeple, örneğin bir geyiğe veya insana tanınan korumalara tabi değildi.

Fakat yaban domuzuna dair en betimleyid paragraf Hollism *Güneyimizin Dağlık Arazileri* isimli kitabındaydı: "Kendisi[69] kökleri deşmiyor veya uyumuyorsa kesin kurnazlık peşindedir. İnsan lisanını, özellikle de küfürlü lisanı müthiş derecede algılayabilmekte, hatta esrarengiz bir

yetenekle insan düşüncelerini okuyabilmektedirler, hele de bu düşünceler domuzluk müessesesinin sükûneti ve itibarına aykırıysa.” Demek ki bu, hafife alınacak bir düşman değildi.

Ki zaten Colin domuzluk müessesesinin sükûneti ile itibarına karşı bir eyleme geçmeye niyetli değildi. Uç derecede imkânsızdı fakat olur da bir domuzla karşılaşırsa kendisinin huzur içinde kurnazlık peşine düşmesine izin vereceğini tahmin ediyordu. Gecelik telefon konuşmaları sırasında annesiyle babasına domuz avından bahsetmemesini de kendince bu şekilde aklamıştı. Zaten *ava* çıkmıyordu. Ormanda dolaşmaya çıkıyordu. Tüfekle.

69 Domuz yani.

Av sabahı saat dört buçukta alarm sesine uyandı. Gutshot’a geldiğinden bu yana ilk kez uyanma konusunda horozu alt etmişti. Uyandığı gibi yatak odasının penceresini açtı, yüzünü sinekliğe yapıştırıp bağırmaya başladı: “ÜÜRUUUUU! DİĞER TARAFTAN DUYUNCA NASIL OLUYORMUŞ SOKTUĞUMUN HAYVANI?”

Dişlerini fırçalayıp duşa girdi. Uyanabilmek için suyu çok ısıtmadı. Hasan dişlerini fırçalamak için içeri girdiğinde su sesini bastırarak bağırmaya başladı. “Kâfir, şuna çok eminim: Bugün tek bir domuz bile ölmeyecek. Zaten soktuğumun hayvanlarını yememe izin bile yok;[70] tabii ki de gidip tekini *öldürmeyeceğim*.”

“Amin,” diye karşılık verdi Colin.

Cenaze Arabası’na Lindsey ve arka koltuktaki Prenses’le saat beşte binmişlerdi.

“Köpek ne alaka?” diye sordu Hasan.

“Chase ve Fulton ava çıktıklarında onu kullanmayı seviyorlar. Zerre kadar işe yaramıyor, zavallı Prenses domuz

peşine düşmektense tüylerine kafayı takıyor ama onların hoşuna gidiyor işte.”

Marketi geçtikten sonra birkaç kilometre daha geriler ve sık ağaçların olduğu küçük tepeye tırmanan çakıllı bir yola

70 Domuz yemek nasıl lslamda haramsa Yahudilikte de yasaktır fakat (a) Colin

sadece yarıYahudi’ydi ve (b) dindar değilde

saptılar. “Hollis *bu* araziyi satmadı,” diye söylendi Lindsey, “çünkü burayı *herkes* seviyor.”

Yol tek katlı ince uzun bir ahşap binayla sona erdi. Kır evinin önüne DKP’nin Blazer ı ile iki pikap çoktan park edilmişti. OC ve kot pantolonu yine dar olan DKP pikaplardan birinin bagajına oturup ayaklarım aşağı sallandırmışlardı. Karşılarında ilkokul sınıfından çalınmış gibi görünen bir plastik sandalyeye oturmuş orta yaşlı bir adam vardı, çiftesinin namlusunu inceliyordu. Hepsi kamuflaj pantolonu, uzun kollu kamuflaj gömlekleri ve fosforlu turuncu yelekler giymişti.

Adam onlarla konuşmak için dönünce Colin onun fabrikada konuştukları elemanlardan Tovvnsend Lyford olduğunu hatırladı. “Nasılsınız?” diye sordu onlar arabadan inerlerken.

V

Colin ile Hasan ın elini sıktı, sonra Lindsey ye sarıldı. “Domuz avlamak için çok iyi bir gün,” dedi Bay Lyford.

“Biraz erken,” dedi Colin ama o sırada ışıklar çoktan tepeyi aydınlatmaya başlamıştı. Gökyüzü açıktı ve güzel bir gün olacakmış gibi görünüyordu... tabii bir de sıcak.

Katrina kır evinin kapısından başım uzattı. “Kahvaltı hazır! Aa, selam yakışıklı.” Hasan kıza göz kırptı.

“Aslanım benim,” dedi Colin gülümserken.

Colin ile Hasan kır evine girdiklerinde TÇB hepsine kamuflaj giysileriyle gülünç duran fosforlu turuncu yelekleri uzattı. “Gidip banyoda üstünüzü değiştirirsiniz,” dedi.

Ve TÇB nin “banyo” dediği şeyin “bahçe tuvaleti” olduğu ortaya çıktı. İyi yanı, bahçe tuvaletindeki pis kokunun, kamufkjlann kokusunu bastumasıydı ki bu Colin’e Kalman Okulu’ndaki spor salonunun tüm o korkunç kısımlarım hatırlatmıştı. Her şeye rağmen şortunu çıkarıp pantolonu, gömleği ve fosforlu turuncu trafik işaretçisi yeleğini üstüne geçirdi. Tuvaletten çıkmadan önce Colin ceplerini doldurdu. Neyse ki kamuflaj pantolonunun devasa cepleri vardı; cüzdanı, araba anahtarları ve her yere götürmeye alıştığı kayıt cihazım koyabilmişti.

Hasan da üstünü değiştirince herkes el yapımı sıraların üstüne yerleşti ve Bay Lyford ayağa kalktı. Ağır aksarda ve yetkiyle konuşuyordu. Bay Lyford sözlerine *vurgu* yapmaktan *biraz* hoşlanıyor gibi görünüyordu.

“Yaban domuzu *aşırı* tehlikeli bir yaratıktır. Kendisine çakma *bozayı* demeleri boşa *değil.* Ben yanıma köpek *almadan* avlanıyorum, yerliler gibi avın peşine *sincice düşmeyi* tercih ediyorum. Ama Chase ve Fulton köpekli avcılardandır, o da iyi hoş. Her ne şekilde avlanırsak avlanalım bunun tehlikeli bir spor olduğunu *unutmayalım* .” *Ne demezsin*, diye düşündü Colin. *Bizim elimizde tüfekler var, domuzların da burunları. Aman ne tehlikeli.* “Bu domuzlar *zararlı*, hükümet bile öyle diyor, yani *yok edilmeleri* gerek. Şimdi normalde olsa *gün içinde* yaban domuzu bulmanız zor derdim ama buralarda avlanmayalı epey oldu, o yüzden bence şansımız *yüksek.* Ben yanıma *Colin* ve *Hasan t* alacağım,” ismini HASSin gibi okumuştu, “ve aşağı doğru inip bir iz bulup bulamayacağımıza bakacağız. Siz istediğiniz gibi

ayrılabilirsiniz. Kendinize *dikkat* edin ve *yaban* domuzunun *tehlikelerini* hafife almayın.”

“Hayalarından vurabilir miyiz?” diye sordu DKP.

“Hayır, vuramazsınız. Yaban domuzu testisinden vurulursa saldırır,” diye karşılık verdi Bay Lyford.

“Tanrım of, dalga geçiyordu baba. Nasıl avlanılır biliyoruz herhalde,” dedi ÖC. O ana kadar Colin, ÖC ile Bay Lyford’ın akraba olduğunu fark etmemişti.

“Eh oğlum, seni bu *hırbolarla* yalnız başına gönderiyorum diye endişeleniyorum herhalde.”

Sonra silahlarla ilgili sıkıcı şeyler anlattı, hangi tüfekle hangi saçma kullanılır ve her iki namluyu da doldurmak gerekir gibi şeyler. Lindsey ile ÖC’ün yemlenmiş arazi yakınlarındaki bir ağaç tablasma gidecekleri ortaya çıktı, artık o ne demekse. Ve DKP ile TÇB tapılacak kadar tehditkâr olmayan labrador kırmasıyla başka bir yöne gidecekti. Katrina kampta kalacaktı; ahlaki açıdan avlanmayı reddediyordu. Kahvaltı yaparlarken Coline vejetaryen olduğunu söyledi. “Bence canilik,” dedi domuz avlamaktan bahsederek. “Gerçi o domuzlar çok korkunçlar.” “Ben de vejetaryen mi olsam diye düşünüyordum,” dedi Hasan kolu kızın belindeyken.

“Sıska olma yeter,” diye karşılık verdi Katrina, sonra Colinln hemen önünde öpüştüler ki kendisi tüm bu olan bitene hâlâ anlam veremiyordu.

“Tamam, çocuklar,” dedi Bay Lyford, Colin’in omzuna biraz fazla kuvvetli vurarak. “*İlk* avınıza hazır mısınız?”

Colin biraz tereddütle başını salladı, Lindsey’ye ve diğerlerine el salladı ve fosforlu turuncu yeleği yeterince büyük olmadığı için göğsünü tam sarmayan Hasan la yola çıktı.

Tepeden aşağı bir patika takip ederek değil, çalıları yararak inmeye başladılar. “*Eşelemeleri* arayarak işe başlayacağız,” diye açıkladı Bay Lyford.“*Domuzun* uzun *burnuyla* toprağı eşelediği yerleri.” Sanki dokuz yaşındaymışlar gibi konuşuyordu ve Colin tam Bay Lyford’ın aslında onları olduklarından daha küçük zannedip zannetmediğini merak etmeye başlamıştı ki adam dönüp çiğneme tütünü uzattı. Colin ile Hasan kibarca reddettiler.

Sonraki bir saat boyunca neredeyse hiç konuşmadılar çünkü “'*Yaban* domuzu *insan* sesinden kaçabiliyor,” demişti Bay Lyford sanki yaban domuzu diğer seslerden, mesela Marslıların sesinden kaçmıyormuş gibi. Konuşmak yerine ağaçların arasından yavaş adımlarla, eşelenmiş yerleri bulmak için toprağı inceleyerek ve silahlan yere dönük, bir elleri kundakta bir elleri namlunun üstünde terleyerek yürüdüler. Sonunda Hasan bir şey gördü.

“Ee, Bay Lyford,” diye fısıldadı. Rastgele deşilmiş bir toprak parçası gibi duran bir yeri gösteriyordu. Bay Lyford eğilip yalandan inceledi. Havayı koldadı. Parmaklarım toprağa soktu. “*Bu,*” diye fısıldadı Bay Lyford, “eşelenmiş bir alan. HASSin, sen de bize *taze* eşilmişinden buldun. Kısa süre önce buradan bir domuz geçmiş. Şimdi biz de *peşine* düşeceğiz.”

Bay Lyford hızlanınca Hasan takip etmekte zorlanmaya başladı. Bay Lyford önce bir tane, sonra bir tane daha eşelenmiş alan keşfedince izi bulduğuna emin oldu ve bir sancak muhafızı gibi silahım sallaya sallaya, bir çeşit maraton hızı tutturup yola ^ koyuldu. Bu şekilde beş dakika gittikten sonra Hasan, Colirie yanaşıp, “Dayanamıyorum artık, artık koşmayalım,” dedi ve

Colin de “Aynı fikirdeyim,” dedikten sonra aynı anda, “Bay Lyford?”*diye seslendiler.

Adam dönüp birkaç adımda yanlarına geldi. “*Ne* oldu, çocuklar? İz üstündeyiz burada. Domuzu *neredeyse* göreceğiz, hissedebiliyorum.”

“Biraz yavaşlayabilir miyiz?” diye sordu Hasan. “Ya da mola verebilir miyiz? Ya da önce mola verip sonra yavaşlayabilir miyiz?”

Bay Lyford iç geçirdi. “Çocuklar, eğer *yaban* domuzunu yakalamak konusunda *ciddi* değilseniz ben sizi burada *bırakayım*. Domuz izi sürüyoruz burada,” diye fısıldadı aceleyle. “Aylaklık etmenin veya oyalanmanın yeri değil.”

“Öyleyse,” dedi Colin, “belki de bizi burada bıraksanız daha iyi olur. *Yaban* domuzu aynı yoldan geri dönerse bu kanadı korumuş oluruz hem.”

Bay Lyford gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Dudaklarını büzdü ve yaban domuzu ararken vücutlarım sınıra kadar zorlamak istemeyen zavallılara acırmışçasına başım iki yana salladı. “Öyle olsun, çocuklar. Ben dönüp sizi alırım. Geldiğimde *müthiş* bir domuzu taşımama yardım edin diye gelmiş olacağım.” Yürümeye başladı, sonra duraksayıp çiğneme tütününü çıkardı. “Al,” diye fısıldadı Coline uzatırken. “*Yaban* domuzu benim Amlemyeşilin kokusunu alabilir.”

’ “Ee, teşekkürler,” dedi Colin ve Bay Lyford daha fazla taze eşelenmiş toprak bulmak için ormana doğru yola çıktı.

“Peki,” dedi Hasan çürümekte olan devrilmiş bir ağacın üstüne otururken. “Eğlenceliymiş. Tanrım, avlanmak için bu kadar çok *yürümek* gerekeceğini bilmiyordum. Lindsey’nin yaptığı, keka iş bize kalmalıydı, ağaçta oturup sevişeceksin, bir yandan da yanından domuz geçmesini bekleyeceksin.”

“Evet,” dedi Colin dalgın dalgın.

“Kayıt cihazını getirdin mi?” diye sordu Hasan.

“Evet, neden?”

“Versene.” Colin cebinden çıkarıp uzattı.

Hasan kayıt düğmesine bastıktan sonra en iyi *Uzay Yolu* sesiyle konuşmaya başladı. “Kaptanın seyir defteri. Yıldız tarihi 9326.5. Domuz avı son derece sıkıcı. Gidip kestireceğim, o sırada zeki Vulcanlı arkadaşımın olur da *son derece* tehlikeli *yaban* domuzları yanımızdan geçerse bana haber vereceğine güveniyorum.” Hasan kayıt cihazım geri verip devrilmiş ağacın yamna uzanmak için kaydı. Hasan gözlerini kaparken Colin de onu seyrediyordu. “İşte *avlanmak* dediğin,” dedi Hasan, *ᵘaynen* böyle olur.”

Colin bir süre oturdu ve tepelerinden bulutlar geçerken rüzgârın ağaçları hışırdatmasını dinleyip düşüncelere daldı. Aldı tahmin edilebilir bir yere gitti ve onu özledi. Hâlâ kampta olmalıydı ve telefonunu kullanmasına izin vermiyorlardı, en azından geçen sene vermemişlerdi fakat emin olabilmek için kamuflaj pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Telefon inanılmaz bir şekilde çekiyordu fakat cevapsız arama yoktu. Aramayı düşündü ama yapmamaya karar verdi.

Teoremi bitirdiğinde arayacaktı İd bu da onu of konuya ve inatçı III. Anomalisi’ne getirdi. On dokuz Kâthirîfte’in on sekizi sorunsuzdu fakat Katherine radarındaki bu müthiş derecede önemsiz benek heyecan dolu bir gülen surat gibi, her seferinde karşısına dikiliyordu. Onu tekrar düşündü, hesaplamalarında karakterinin bir yönünü hesaba katmamış olma ihtimalini değerlendirdi. İşin aslı onunla sadece on iki gün takılmıştı ancak bu teoremin tüm mantığı, işe yaraması için kişiyi yalandan tanımaya gerek olmamasında yatıyordu.

III. Katherine. III. Katherine. Onun için önemsizler sıralamasında birinciliğe talip bu kızın Teorem'i başarısızlığa sürükleyeceğini kim tahmin ederdi ki?

Colin sonraki doksan dakikayı aralıksız olarak, iki haftadan az gördüğü bir kızı düşünerek geçirdi. Fakat sonunda o bile yoruldu. Vakit geçirebilmek için dallı budaklı isminden anagram yaptı: Katherine Motsenzberger. Daha önce isminden hiç anagram yapmamıştı ve içinde "on sekiz" sayısını bulunca büyülendi. "Her on sekiz gram ten beter; on sekiz tane, beher gramer". En hoşuna giden: "On sekiz gam, her tren beter." Ama bu pek bir anlam teşkil etmiyordu çünkü hem her ilişki trenine beter demesi zordu hem de Colinin gamlanmasına sebep olan kişi sayısı on sekiz değil, on dokuzdu.

Hasan burnunu çekti, gözleri hızla açıldı ve etrafına baktı. ".. hâlâ avlanıyor muyuz? Babacık öğlen yemeği istiyor." Ayağa kalkıp elini pantolonunun cebine soktu ve naylona sardı, fena halde ezilmiş iki sandviç çıkardı. "Kusura bakma, kardeşim. Öğlen yemeğinin üstünde uyuyakalmışım." Colin kemer tokasına asılı matarayı açtı ve hindili sandviç ile suyun başına çöktüler. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Yaklaşık iki saattir," dedi Colin iki lokma arasında.

"Bu sırada sen ne yaptın?"

"Kitap getirsem iyiymiş. Teoıem'i bitirmeye çalıştım.Tek problem III. Katherine."

"O kümmüş?" diye sordu Hasan ağzı fazla mayonezli sandviçle doluyken.

"Dördüncü sınıf bitimindeki yaz. Şikagoluydu ama evde eğitim görüyordu. Katherine Motsen2berger. Bir erkek kardeşi vardı. Lawrence'ın hemen aşağısında, Lincoln Meydam'mn oradaki Leavitt Sokağı'nda oturuyordu ama

evine hiç gitmedim çünkü Michigaridaki zeki çocuk kampı bitmeden üç gün önce beni terk etti. Küllü sarı, hafif kıvırcık saçları vardı, tırnaklarını yerdi, on yaşındayken en sevdiği şarkı Huey Levvis and the Nevvs'tan *Stuck with Youy&u* ve annesi Modem Sanat Müzesi'nin küratörüydü ve büyüdüğünde veteriner olmak istiyordu."

"Onunla ne kadar çıktınız?" diye sordu Hasan. Sandviçi henüz bitmişti, kalıntılarını pantolonuna sildi.

"On iki gün."

"Hımm. Sana çok komik bir şey söyleyeyim mi? Ben o kızı tanıyorum."

"Ne?"

"Evet. Motsenzberger. Birlikte bir sürü sıkıcı ötesi evde eğitim etkinliğine giderdik. Evde eğitim gören çocuğunu parka götür ki nasıl daha az embesil olur öğrensin filan. Veya evde eğitim gören çocuğunu evde eğitim pikniğine götür ki Müslüman çocuğu tüm Hristiyanlar eşek sudan gelene kadar dövsün gibilerinden şeyler işte."

"Bir saniye, kızı tanıyor musun?"

"Yani hâlâ görüşmüyoruz tabii ki. Ama kim olduğunu biliyorum. Yani önümde bilileriyle birlikte sıraya dizilse tanırım." "Bayağı içe kapanık, biraz alık ve sekiz yaşındayken onu terk eden bir erkek arkadaşı olan bir kız mıydı?"

"Aynen," dedi Hasan. "Gerçi erkek arkadaş kısmım bilmiyorum. Öir kardeşi vardı ama. Nevi şahsına münhasır delilerdendi hatta. Heceleme yarışmalarına takıktı. Milli elemelere filan gitti sanırım."

"Çok tuhaf. Formül onda işe yaramıyor."

"Belki de hakkında bir şeyleri unutmuşsundur. Şikago'da kırk tane Motsenzberger yoktur herhalde. Neden arayıp sormuyorsun ki?" Ve bu sorunun cevabı"çünkü arayıp sormak

aklımın ucundan bile geçmedi”çileden çıkartacak kadar aptalca olduğundan Colin başka tek kelime etmeden telefonu eline alıp bilinmeyen numaraları aradı.

“Hangi şehir[1]”

“Şikago,” dedi.

“Soyadı?”

“Motsenzberger. MOTSENZBERGER.” “Bekleyin lütfen.”

Kayıtlı ses numarayı okumaya başladı ve Colin le basıp otomatik olarak numarayı çevirtti; üçüncü çalışta bir kız açtı. “Efendim,” dedi.

“Merhaba. Ben Colin Singleton. Ben... Katherine’le mi görüşüyorum?”

“Benim buyurun. İsminizi alamadım?”

“Colin Singleton.”

“Ee tam çıkaramadım,” dedi kız. “Tanışıyor muyuz?” “Sen dördüncü sınıftayken yetenekli çocuklar için açılan yaz kamplarından birinde iki hafta boyunca seninle çıkmış olabilirim.”

“Colin Singleton! Şimdi hatırladım! Hiç beklemiyordum...” “Şey, biraz tuhaf bir şey soracağım ama dördüncü sınıfta ne kadar popülerdin acaba? Bir ila beş arasında bir sayı vermen gerekse mesela.”

“Ney?”

“Ayrıca heceleme yarışmalarına katılan bir erkek kardeşin var mı?”

“Şey, evet, var. Ben kiminle görüşüyorum?” diye sordu bir anda terslenerek.

“Colin ben, yemin ederim. Acayip geldiğini biliyorum.” “Ben, tam bilemiyorum. Yani birkaç arkadaşım vardı. Biraz inektik sanırım.”

“Tamamdır. Teşekkürler, Katherine.”

“Kitap filan mı yazıyorsun?”

“Hayır, iki insandan hangisinin romantik bir ilişkiyi ne zaman bitireceğini öngören bir matematik formülü yazıyorum.” “Şey,” diye karşılık verdi. “Nerelerdesin peki? Nerelere kayboldun?”

“Ben de aynı şeyi öğrenmek istiyorum,” diye yanıt veren Colin telefonu kapadı.

“Hımm,” dedi Hasan. “Senin TAM TEŞEKKÜLLÜ KAÇIĞIN TEKİ olduğunu sanmıyorsa ne olayım!”

Ama Colin düşüncelere dalmıştı. Eğer III. Katherine gerçekten söylediği insansa ve onu tanıdığı gibiyse o zaman... O zaman ya formül... doğruysa? Onu tekrar aradı.

“Katherine Motsenzberger’le mi görüşüyorum?”

“Evet?”

“Colin Singleton ben yine.”

“Aa. Şey, merhaba.”

“Sana son kez kaçıkça görünen bir soru soracağım ama benim seni terk etmiş olmam ihtimal dâhilinde mi acaba?” “Şey, evet.”

“Ben mi terk ettim?”

“Evet. Kamp ateşi başında şarkı söylüyorduk ve sen tüm arkadaşlarımın önünde yanıma gelip bunu daha önce hiç yapmadığını ama benimle ayrılmak zorunda olduğunu çünkü ilişkinin uzun vadede yürüyeceğini düşünmediğini söyledin. Dediğin buydu. Uzun vadede dedin. Tanrım, çok fena olmuştum. Sana o zamanlar hayrandım oysa.”

“Çok özür dilerim. Senden ayrıldığım için kusura bakma,” dedi Colin.

Katherine güldü. “Altı üstü on yaşındaydık. Çoktan aştım.” “Ama olsun yine de. Seni üzdüysem özür dilerim.”

“Teşekkür ederim, Colin Singleton.”

“Ne demek.”

“Başka bir şey var mıydı?” diye sordu.

“Sanırım bu kadar.”

“Tamam o zaman, kendine dikkat et,” dedi tıpkı şizofren bir evsize bir iki dolar uzatırken söyleyeceği şekilde.

“Sen de, Katherine Motsenzberger.”

Hasan, Colin’e gözlerini kırpmadan bakıyordu. “Colin tek bir kızı terk ederse, altına etekleri çekip okulun bahçesinde kankan dansı yapacaksın deseler gözümü kırpmadan kabul ederdim. Ama sen sahiden de birini terk etmişsin be!”

Colin devrik ağaca sırtını verdi, buludu göğü görene kadar başım kaldırdı. Yere göğe sığdınlamayan hafızası ona ihanet etmişti! Gerçekten de her trenin beter olduğu on sekiz gamlı ilişki yaşamıştı fakat on dokuzuncusu öyle çıkmamıştı işte. Onun hakkında her şeyi hatırlayıp onu *kendisinin* terk ettiğini nasıl hatırlamazdı? Aynı zamanda nasıl Katherine Motsenzberger gibi son derece hoş bir kızı terk edecek kadar göt olabiliyordu? “Hayatta sadece iki şey olmuşum gibi hissediyordum,” dedi kısık sesle. “Üstünzekâlı bir çocuk ve Katherine’ler tarafından terk edilen bir insan. Ama artık..

“İkisi de değilsin,” dedi Hasan. “Minnettar olman lazım. Terk Eden oldun ve ben de artık saçma denecek kadar seksi bir kızla takılıyorum. Dünya tersine döndü. Müthiş bir şey. Sanki bir kar küresinin içindeyiz de Tanrı tipi yaratmaya karar verdi diye hepimizi çalkalıyor.”

Tıpkı Lindsey’nin *ben* sözcüğüyle başlayan hiçbir doğru cümle dile getiremediği gibi Colin de kendisi hakkında doğru olduğunu düşündüğü şeylerin, tüm *ben* cümlelerinin yitip gi

dişini seyrediyordu. Bir anda sadece bir tane eksik parça değil, binlercesi ortaya çıkmıştı.

Colimn, beyninde neyin yanlış gittiğini keşfedip düzeltmesi gerekiyordu. Asıl soruya geri döndü: Onu terk ettiğini nasıl tamamen unutmuş olabilirdi? Ya da neredeyse tamamen. Çünkü Katherine, Colirnn, tüm arkadaşları önünde onu terk ettiğini anlatırken Colin hayal meyal o anı hatırlar gibi olmuştu, sanki kelime dilinin ucundaymış da sonra birisi söyleyivermiş hissine kapılmıştı.

Tepesindeki çapraşık dallar gökyüzünü milyonlarca minik parçaya bölüyordu. Başı dönüyormuş gibi hissetti. Her zaman güvendiği tek varlığı hafızası sahtekâr çıkmıştı. Ve bu konuyu daha saatlerce veya en azından Bay Lyford geri dönene kadar düşünebilirdi ancak tuhaf bir homurtu sesi duyduğu anda Hasan'ın dizini dürtüklediğini hissetti.

"Kardeşim," dedi Hasan yumuşacık bir sesle. *"Khanzir."*[71]

Colin anında dikeldi. Yaklaşık elli metre ötede grimsi kahverengi bir yaratık burnunu toprağa sürtüp duruyor, bir yandan da çok fena bir burun enfeksiyonu varmış gibi horulduyordu. Vampir bir domuz ile siyah bir ayının çifdeşmesiyle ortaya çıkmış gibi görünüyordu; kalın keçe gibi kürkü, ağzından aşağıya uzanan dişleriyle gerçekten devasa bir hayvandı.

[u]*Maza, alkhanazir layetekelamun arabi*?[72] diye sordu Colin.

71 Arapça: "Domuz."

72 Arapça: "Ne yani, domuzlar Arapça anlamıyor mu?"

"Bu domuz filan olamaz," dedi Hasan, İngilizce. "Bundan olsa olsa canavar olur." Domuz toprağı eşelemeyi bırakıp onlara baktı. "Yani mesela Miss Piggy desen o domuz. *WinniethePooti**daki Piglet domuz. Ama bu soktuğumun

yaratığını bildiğin iblis doğurmuş.” Artık domuzun onları fark ettiği ortadaydı. Colin gözlerindeki karanlığı görebiliyordu.

“Küfretme. Yaban domuzu insan lisanını, özellikle de küfürlü lisanı algılayabilir,” diye mırıldandı okuduğu kitaptan alıntı yaparak.

Hasan, “Hadi be oradan,” dediği anda domuz onlara doğru langır lungur iki adım atınca çark etti: “Tamam be, öyledir. İyi. Küfretmiyorum. Bana bak, Şeytan Domuz. Sıkıntı yok. Seni vurmak istemiyoruz. Silahlan da zaten laf olsun diye getirmiştik, kardeşim.”

“Ayağa kalk da ondan daha büyük olduğumuzu anlasın,” dedi Colin.

“Bunu da o kitapta mı okudun?” diye sordu Hasan ayağa kalkarken.

“Hayır, bunu boz ayılarla ilgili bir kitapta okudum.”

“Soktuğumun yaban domuzu bizi deşerek gebertecek ve senin yürütebildiğin en iyi strateji ona boz ayı muamelesi yapmak mı?”

Domuza karşı en fazla koruma kalkanı görevi görebilecek şey olan devrilmiş ağacın arkasına geçmek için bacaklarını iyice açarak, aynı anda dikkatlice bir adım geri attılar. Fakat Şeytan Domuz stratejilerini pek başarılı bulmamış olacak ki tam o

anda koşarak üstlerine doğru gelmeye başladı. Güdük bacaklı, en az iki yüz kiloluk bir hayvana göre öyle bir koşuyordu ki...

“Vur şunu,” dedi Colin hayli sakin bir ses tonuyla.

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum ki,” dedi Hasan.

“Sokiyim,” dedi Colin. Tıifeği kaldırıp incinmiş omzuna dayadı, güvenliği açtı ve koşan domuza doğru nişan aldı. Yaklaşık 15 metre ötedeydi. Derin bir nefes aldı, sonra verdi.

Ardından tüfeği biraz yukarı ve sağa doğru kaldırdı çünkü domuza ateş edebileceğini hiç zannetmiyordu. Sakince tetiği sıktı, tıpkı Lindsey'nin ona öğrettiği gibi. Tüfeğin tepmesiyle zaten yaralanmış omzu o kadar çok acıdı ki gözleri doldu ve acının yarattığı şok sırasında ilk başta tam neler döndüğünü anlayamadı. Fakat şaşırtıcı bir şekilde domuz olduğu yerde donakalmış, sonra doksan derece dönüp kaçmıştı.

"Şu gri şeyin canına okudun harbiden," dedi Hasan.

"Hangi gri şeyin?" diye sordu Colin. Hasan parmağıyla gösterince Colin, parmağının işaret ettiği hattı yaklaşık beş metre ötedeki bir meşe ağacına doğru takip etti. Gövde ile dallardan biri arasına sokuşturulmuş, üstünde yaklaşık iki santimlik bir delik olan, kabank siklon şekilli bir tür gri kâğıda benziyordu.

"O ne ki?" diye sordu Hasan.

"içinden bir şey çıkıyor," dedi Colin.

Bir düşüncenin beyinden ses tellerine ve ağza ulaşması çok uzun zaman almaz ama kısa da olsa bir an alır. Ve o an içinde, yani Colimn *Eşek anları!* diye düşünmesi ile "Eşek anları!" diyeceği an arasında geçen zamanda, boynunda acı verici bir sokma hissi duydu. "Ah, SOKİYİM!" diye haykırdı, o sırada Hasan da, "AAHH! AH! AH! SOK... AYAĞIMSİKTİRELİM!" diyordu. Eline koluna hâkim olamayan bir çift manyak maratoncu gibi koşmaya başladılar. Colin her adımda bacaklarını yana doğru savuruyor, kana susamış eşek anlarını bacaklarına saldırmaktan uzak tutmaya çalışıyordu. Bu esnada yüzüne de vurup duruyordu ki bunun tek yararı eşek anlarına sadece kafasını ve boynunu değil, aynı zamanda ellerini de sokabileceklerini belirtmek olmuştu. Ellerini delicesine kafasının etrafında sallayan Hasan, Colin'in mümkün olabileceğini asla tahmin etmediği bir hız

ve kıvraklıkla koşuyor, beyhude bir çabayla ağaçların etrafından dolamp çalıları aşarak eşek arılarını yıldırmaya çalışıyordu. En basiti tepeden aşağı koşmak olduğundan aşağı doğru koşuyorlardı fakat eşek arıları peşlerinden ayrılmıyordu ve Colin vızıltılarını duyabiliyordu. Rastgele yönlere doğru koşarlarken vızıltı da devam etti; Colin, Hasanın peşinden katiyetle ayrılmıyordu çünkü Tennessee'nin güneylerinde, aileniz domuz avına çıktığınızı bile bilmezken sokularak ölmekten daha kötü olan tek şey *yalnız* başına ölmekti.

"KÂFİR (nefes) BEN (nefes) BİTTİM."

"HÂLÂ ÜSTÜMDELER. KOŞ KOŞ KOŞ KOŞ KOŞ KOŞ KOŞ KOŞ," diye karşılık verdi Colin. Fakat hemen ardından vızıltı sona erdi. Onları neredeyse on dakika boyunca kovaladıktan sonra eşek arıları mahvolmuş kovanlarına doğru döne dolana yola çıkıyordu.

Hasan dikenli bir çalının üstüne yüzüstü yıkılıp yavaşça toprağa doğru yuvarlandı. Colin elleri dizlerinde, soluk soluğa iki büklüm olmuştu. Hasan hızlı hızlı nefes alıyordu. "Bu sefer (nefes) gerçek (nefes) şişman çocuk (nefes) astım (nefes) krizi," dedi sonunda.

Colin yorgunluğunu bir anda unutup en yakın arkadaşının yanma koştu. "Hayır. Hayır. Bana arılara alerjin olduğunu sakın söyleme. Of, siktir." Colin telefonunu çıkardı. Çekiyordu fakat ambulans çağırıp ne diyecekti? "Ormanlık bir yerdeyim. Arkadaşımın soluk borusu tıkanmak üzere. Acil trakeotomi uygulamamı sağlayacak bir bıçağım bile yok çünkü aptal Bay *Lyfordhnzt* bir domuzun peşinden ormana daldı ki aynı hayvan yüzünden bu haldeyiz zaten." Yana yakıla Lindsey'nin yanlarında olmasını diliyordu; o bunun altından kalkardı. Yanında ilkyardım çantası olurdu. Fakat bu düşüncelerin sonuçlarını bile algılayamadan Hasan konuştu.

“Ben anlara alerjik (nefes) değilim, *sitzpinkler.* Sadece (nefes) nefesim (nefes) kesildi.”

“Ohhhhh.Tanrıya şükür.”

“Sen Tanrı ya inanmıyorsun.”

“Şansa ve DNA’ya şükür,” diye lafını geri aldı Colin ve ancak ondan sonra, Hasanın ölmemesiyle filan, sokulan yerleri hissetmeye başladı. Toplamda sekiz yerinden sokulmuştu ve her biri tam derisinin içinde küçük birer ateş yanıyormuş gibi hissettiriyordu. Dört tane boynunda, üç tane ellerinde ve bir tane de sol kulak memesinde. “Sende kaç tane var?” diye sordu Hasan a.

Hasan dikilip üstünü*yokladı. Elleri dikenli çalıya düştüğü için delik deşik olmuştu. Tüm sokulan yerlerine tek tek dokundu. “Uç tane,” dedi.

“Üç mü?! Senin arkanda durduğum için büyük fedakârlık yapmış oldum.”

“Bana aziz rolü oynama sakın,” dedi Hasan. “An kovanını sen vurdun.”

“Eşek arısı kovam,” diye düzeltti Colin. “Arı değil, eşek arılarıydı. Üniversitede böyle şeyler öğreniyorsun işte.”

“Bok topaklan. Ayrıca hiç ilginç değil.”[73] Hasan bir an duraksayıp devam etti. “Of bu sokulan yerler ÇOK FENA. Neyden nefret ediyorum biliyor musun? Dış mekânlardan. Yani genel olarak. Dışarıyı sevmiyorum. İç mekân insanıyım. Klimatize ortamlar, bina içi sıhhi tesisat ve *Yargıç Judy* gibi şeylerle gel bana.”

Colin sol cebine uzanırken gülüyordu. Bay Lyford’ın çiğneme tütünü kutusunu çıkardı. Bir tutam tütün alıp kulak memesine bastı. Azıcık bile olsa anında daha iyi hissettirmişti. “İşe yarıyor,” dedi şaşkınlıkla. “Hatırlasana, Mae Goodey’yle konuşurken söylemişti.” Hasan, “Ciddi

misin?” dedi, Colin başıyla onayladı ve Hasan tütün kutusunu eline aldı. Kısa süre içinde sokulan yerleri, üstünden kahverengi, herdemyeşil aromalı su akan, ıslak tütün öbekleriyle kaplanmıştı.

73 Fakat önemli bir fark vardı ve bu önemli fark Colin’in zonklayan yaralarında kendini belli ediyordu. Anlar insanlan tek bir sefer soktuktan sonra ölürler. Oysa ki eşek anları tekrar tekrar sokabilirler. Aynca eşek anlan, en azından Colin’in keşfettiği üzere daha kötücüldür. Anlar sadece bal yapmanın peşindedir. Eşek arılarıysa sizi öldürmeye ant içmiştir.

“Bak işte bu ilginç,” dedi Hasan. “1936 yılında Kanada’nın başbakanının kim olduğuna[74] değil de hayatımı daha iyi yapacak bu tip şeylere odaklanman lazım.”

Planlan tepeden aşağı yürümekti. Kampın yukanda olduğunu biliyorlardı fakat Colin hangi yöne doğru koştuklarına dikkat etmemişti ve bulutlu hava uzun kollu gömlekler ve turuncu yelekle dolanmayı katlanılır kılsa da güneşe göre yönünü bulmasını engelliyordu. Bu yüzden yokuş aşağı yürüdüler çünkü (a) daha kolaydı ve (b) çakıllı yolun aşağıda bir yerde olduğunu biliyorlardı ki kamptan daha uzun olduğu için bulma şanslarının daha büyük olduğunu tahmin ediyorlardı.

Yolu bulma ihtimalleri kır evini bulma ihtimallerinden yüksek olabilirdi fakat onu da bulamadılar. Bunun yerine uçsuz bucaksız görünen ormanda yürüdüler ve sarmaşıkların arasından geçmek, ağaçların etrafından dolanmak ve ara sıra önlerine çıkan cılız derelerin üstünden zıplamak zorunda kaldıklarından çok yavaş ilerliyorlardı. “Eğer hep aynı yöne gidersek,” dedi Colin, “medeniyete ulaşırız.” Bu esnada

Hasan bir şarkı mırıldanıyordu: “İz Üstündeyiz / Gözyaşından bir İz / Çenemde Tütün Var / Bir de Burada Öleceğiz.”

Akşam altıyı biraz geçe bitkin, sokulmuş, terlemiş ve genel olarak kötü bir ruh halinde olan Colin sol tarafta kısa bir yürüyüşle ulaşabilecekleri bir ev gördü. “Şu evi biliyorum,” dedi. “Nasıl yani, birileriyle konuşmak için mi gelmiştik?”

74 Wüliam Lyon Mackenzie King; iki insana (veya dört Madonnaya) yetecek kadar çok isme sahipti fakat altı üstü tek bir erkekti.

“Hayır, Arşidük’ün mezarına yürürken görünen evlerden biri,” dedi Colin büyük bir özgüvenle. Son kalan enerjisini toplayıp eve doğru bir koşu tutturdu. Binada pencere yoktu, bakımsız, kendi haline terk edilmiş bir yerdi. Fakat evin önünden Colin gayet de uzaktaki mezarlığı görebiliyordu. Hatta mezarlıkta bir hareketlilik göze çarpıyordu.

Hasan arkasından gelip ıslık çaldı. “Vallahi kâfir, kaybolmadığımız için şanslısın çünkü on dakika daha sürse seni öldürüp yiyecektim.”

Hafif meyilli tepeden aşağı inip hızlı adımlarla markete doğru yürüdüler, mezarlığı es geçeceklerdi. Fakat tam o anda Colin mezarlıkta tekrar bir hareket görünce başını çevirdi ve donakaldı. Hasan da aynı anda fark etmiş gibi görünüyordu.

“Colin,” dedi Hasan.

“Evet,” diye karşılık verdi Colin sükûnetle.

“Yanılıyorsam düzelt ama mezarlıktaki şu kız benim kız arkadaşım mı?”

“Yanılmıyorsun.”

“Ve bir erkeğin üstüne binmiş vaziyette.”

“O da doğru,” dedi Colin.

Hasan dudaklarım büzüp başıyla onayladı. “Ve sırf yanlış anlaşılma olmasın diye dile getirmek istiyorum, kendisi çıplak.”

“Aynen öyle.”

(on altı)

Onlara arkası dönüktü, sırtı yay gibi gerilmiş, poposu görüntüye bir girip bir çıkıyordu. Colin daha önce gerçek insanların gerçek seks yaptığım hiç görmemişti. Baktığı açıdan biraz saçma görünüyordu fakat erkeğin pozisyonunda olsa farklı olabileceğinden de şüphelenmiyor değildi.

Hasan kısık sesle güldü, bu duruma o kadar eğleniyormuş gibi görünüyordu İd Colin de gülmenin yanlış olmayacağına kanaat getirdi. “Bu soktuğumun günü harbiden kar küresi gibi bir gün oldu,” dedi Hasan. Sonra yaklaşık on adım koşup sesi daha fazla duyulsun diye elleriyle dudaklarım çevreledi ve bağırdı: “SENİ TERK EDİYORUM!” Fakat yüzünde hâlâ o şapşal gülümseme vardı. *Hasarı hiçbir konuyu ciddiye almıyor*, diye düşündü Colin. Katrina yüzünde şok ve korku dolu bir

ifadeyle onlara dönerken kollarıyla göğsünü kapadı ve Hasan da arkasını döndü.

Sonra Coline baktı, kendisi ancak onun üzerine bu tartışılmaz derecede çekici çıplak kızdan bakışlarını ayırabildi. “Kızın mahremiyetini ihlal etme,” dedi. Sonra tekrar güldü. Bu sefer Colin ona katılmadı. “Olayın komik yanını da görmek lazım. Böcekler ısırdı, eşek arıları soktu, dikenler deşti, ıslak tütüne battım ve üstümde kamuflaj var. Bir yaban domuzu, eşek anlan ve bir üstünzekâlı beni ormandan geçirdi ki hayatımda ilk öptüğüm kızın bir Avusturya-Macaristan arşidükünün mezannın yanında ÖC un

üstüne safkan at gibi bindiğini görebileyim. Bence bu," dedi Hasan Coline, "komik."

"Nasıl yani? ÖC mü?" Colin, Arşidükün dikilitaşına baktı ve ÖC'ün ta kendisinin kamuflaj pantolonunu giymeye çalıştığım gördü. "İçten pazarlıklı göt." Anlayamadığı sebeplerle Colin içini kavuran bir öfkeye kapılmıştı ve mezarlığa doğru koşmaya başladı. Diz hizasındaki taş duvara varana ve ÖC'ün gözlerinin içine bakana kadar durmadı. Sonraysa ne yapacağım kestiremedi.

__bam yanınızda mı?" diye sordu ÖC rahat bir tavırla. Colin başım sallayınca ÖC iç geçirdi. "Neyse ki," dedi. "Yoksa beni götümden şişlerdi. Otursana." Colin duvarın üstünden geçip oturdu. Katrina artık giyinmiş, dikilitaşa yaslanmıştı, sigara içerken elleri hafifçe titriyordu. ÖC konuşmaya başladı. "Tek kelime dahi etmeyeceksin. Çünkü bu seni hiç ilgilendirmez. Şu sevimli Arap arkadaşın Kat'le konuşabilir istiyorsa ama olayı

aralarında çözecekler. Ama Lindsey'nin bir şey Öğrenmesini isteyeceğini sanmıyorum."

Colin, Arşidük un dikilitaşına döndü. Yorgundu, susuzdu ve biraz da işemesi gerekiyordu. "Sanırım ona söylemem lazım," dedi sesinde hafif bir felsefi tonla. "Ne de olsa arkadaşım. Ve ben onun yerinde olsam onun bana söylemesini beklerdim. Altın Kural gibi bir şey bu."

ÖC ayağa kalkıp Colinln yanına geldi. Varlığı hayli hissedilirdi. "Bakın ikinize de söylüyorum," o sırada Colin, Hasanın yanında durduğunu fark etti, "tek laf etmeyeceksiniz yoksa sizi öyle bir döverim ki cehennemde topallayarak yürüyen bir siz olursunuz."

Hasan, "*Saji*/,"[75] diye mırıldandı. Colin, sessizce pantolon cebine uzanıp bir anlığına cihazı kurcaladı, sonra

şüpheli görünmesin diye elini cebinden çıkarmadı. “Tek bilmek istediğim,” dedi Hasan, Katrina’ya, “bunun ne zamandır devam ettiği.” Katrina sigarasını Arşidükün dikilitaşı üstünde söndürüp ayağa kalktı, sonra ÖC’ün yanında durdu. “Uzun zamandır,” dedi. “Yani lise ikide çıktık, o zamandan beri de ara sıra takılıyoruz. Ama buraya geldik ve ben bitirmeyi kafama koymuştum. Gerçekten diyorum. Ve özür dilerim çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum ki Colinden beri kimseden hoşlanmamıştım,” ÖC’e baktı, “ve bu sefer de yapmazdım fakat bilmiyorum. Veda gibi bir şeydi işte. Gerçekten özür dilerim.”

75 Arapça: “Kayıt.”

Hasan başıyla onayladı. “Arkadaş kalabiliriz,” dedi ki Colin ilk kez bu sözlerin içten bir şekilde söylendiğini duyuyordu. “Çok önemli değil yani.” Hasan bunun üstüne ÖC’e baktı. “Ne de olsa başkalarıyla görüşmemeye söz verenler *biz* değiliz.” OC hemen saldırıya geçti. “Bana bak, kız sana bitti dedi, tamam mı? Bitti yani. Aramızda bir şey kalmadı. Ben kimseyi aldatmıyorum.”

“İyi de,” diye araya girdi Colin, “beş dakika önce aldatıyordun. Bu aldatma kavramı için çok dar bir betimleme.” “Ben dişlerini dökmeden sus istersen,” dedi OC öfkeyle. Colin çamurlu ayakkabılarına baktı. “Bana bakın,” diye devam etti, “kısa süre sonra hepsi Bradford’dan buraya gelecek. Biz de geldiklerinde çok mudu insanlar gibi bir arada oturuyor olacağız, sen ele embesil şakalar yapıp gödek gödek takılacaksın. Aynı şey senin için de geçerli, Has.”

Takip eden uzun sessizlikte Colin şunu düşündü: *Kendi* bilmek ister miydi? Eğer XIX. Katherine’le çıkıyor *obaydı* ve *o* kendisini aldatmış olsaydı ve *Lindsey* bunu bilseydi ve bilgi paylaşımı yüzünden fiziksel olarak yaralanacak olsaydı. O

zaman hayır, bilmek istemezdi. Yani belki de Altın Kural susmasını gerektiriyordu ve Altın Kural, Colin in tek kuralıydı. Bu Altın Kural sebebiyle III. Katherine konusunda kendisinden nefret etmişti: Katherine'lerin ona, kendisinin asla yapmayacağı şeyler yaptıklarına inanmıştı.

Fakat Altın Kural dışında düşünmesi gereken şeyler de vardı: Lindsey'yi sevmek gibi ufak bir mesele gibi. Elbette bu bir etik kararda rol oynamamalıydı. Ama oynuyordu.

Lindsey, TÇB ve DKP peşinde, her iki elinde altılı bira kutularıyla geldiği sırada Colin henüz karar verememişti. "Buraya ne zaman geldin?" diye sordu Lindsey, ÖC'e.

"Bir dakika önce. Kat yürürken beni aldı, sonra da onlarla karşılaştık," dedi ÖC taş duvarın üstünde oturan Colin ve Hasanı işaret ederek.

"Ölmüş olabileceğine dair endişe duyulmadı değil," dedi Lindsey, Hasan'a ciddi bir sesle.

"İnan bana," diye karşılık verdi Hasan, "tek endişe duyan sen değildin." Sonra Lindsey, Colin'e doğru eğildi ve bir an Colin onu yanağından öpeceğini sandı fakat o, "Şu tütün mü?" diye sordu.

Colin kulağına dokundu. "Öyle," diye kabullendi.

Lindsey güldü. "Kulağına koymayacaksın onu, Colin."

"Eşek ansı soktu," dedi Colin suratsızca. Lindsey neşeliydi, gülümsüyordu, erkek arkadaşına getirdiği biralar elindeydi; onun adına kendini çok kötü hissediyordu. Onu mağaraya götürüp ona orada açıklamak istiyordu, böylece tüm bunlara aydınlıkta katlanmak zorunda kalmazdı.

"Bu arada yaban domuzu öldüren oldu mu?" diye sordu Hasan.

"Hayır. Tabii sen vurmadıysan," dedi TÇB. Sonra kahkaha attı. "Biz Chase'le sincap vurduk gerçi. Geri zekâlıyı

paramparça ettik. Prenses bizim için bir ağaca kadar kovaladı.”

“*Biz* vurmadık,” diye uyardı DKP. “Ben vurdum.”

“Her neyse işte. İlk ben görmüştüm.”

“Yaşlı evli çiftler gibiler,” diye açıklamaya başladı Lindsey. “Fakat birbirlerine âşık olmak yerine ikisi de Coline âşık.” ÖC içten bir kahkaha attığı sırada diğer iki oğlan heteroseksüelliklerinin altını çizip duruyorlardı.

Bir süre içki içliler. Colin bile bir biranın büyük kısmım mideye indirdi. Sadece Hasan elini sürmedi. “Ben yine yoluma döndüm,” demişti. Güneş hızla ufka yanaşmaya başlamış, sivrisinekler meydana çıkmıştı. Zaten terli ve kardı olan Colin en sevdikleri hedef gibi görünüyordu. Lindsey, ÖC e sokulmuş, başım göğsü ile omzu arasına dayamıştı, ÖC’ün de kolu belindeydi. Hasan, Katrina’nın yanına oturmuştu, fisddaşıyor fakat birbirlerine dokunmuyorlardı. Colin hâlâ düşünüyordu.

“Bugün pek konuşkan değilsin,” dedi sonunda Lindsey Colin’e. “Sokulan yerlerin mi acıyor?”

“On bin güneşin aleviyle yanıyorlar,” dedi Colin ruhsuzca. “Bebecik,” dedi ÖC zarafeti ile belagat yeteneğini ortaya koyarak.

Belki haklı sebepleri vardı, belki de yoktu. Fakat o anda Colin cebinden kayıt cihazım çıkarıp kaydı geri sardı. Lindsey ye, “Çok çok üzgünüm,” deyip *playt* bastı.

“*...lise ikide çıktık, o zamandan beri de ara sıra takılıyoruz. Ama buraya geldik ve ben bitirmeyi kafama koymuştum*.”

Lindsey anında dikelip giderek artan bir nefretle Katrina’ya bakmaya başladı. ÖC’se tuhaftır ama donakalmıştı. Colin Singleton gibi adı çıkmış bir *sitzpinkler'm*

tek kelime etmesini beklemiyordu. Colin ileri sarıp tekrar *playt* bastı.

. .kız sana bitti dedi, tamam mı? Bitti yani. Aramızda bir şey kalmadı. Ben kimseyi aldatmıyorum.”

Lindsey birayı kafasına dikti, sonra kutuyu sıkarak buruşturdu ve yere attı. Ayağa kalktı, hâlâ sakin görünerek dikilitaşa dayanmakta olan ÖC un önünde durdu. “Bebeğim,” dedi ÖC, “anlamıyorsun. Aldatmıyorum dedim ve aldatmıyorum.” “Götüme anlat,” diyen Lindsey arkasını dönüp yürümeye başladı. OC onun arkasından yanaşıp kollarını yakalayınca Lindsey kurtulmak için debelendi. “Bırak beni,” diye bağırdı fakat ÖC sıkıca tutmaya devam ediyordu, bunun üstüne sesini panik bürüyen Lindsey bağırmaya başladı. “BIRAK BENİ! ALIN ŞUNU BAŞIMDAN.”

“Bırak kızı,” dedi Colin yumuşak bir ses tonuyla. Sonra arkasından DKP’nin, “Evet, Colin, bıraksana,” dediğini duydu. Colin arkasını dönünce DKP’nin ÖC un yanma doğru yürüdüğünü, sonra yakasına yapıştığını gördü. “Kendine gel be,” dedi DKP ve ÖC, Lindsey’yi yere fırlattı. DKP’nin suratına bir sağ kroşe geçirdiğindeyse DKP ölü gibi yere yığıldı. DKP yerde hareketsiz bir biçimde yatarken Colin *DKP'nin*, ÖC un üstüne yürümüş olmasına hayret etmekle meşguldü; onu hafife almıştı. ÖC hızla dönüp Lindsey’yi bileğinden yakaladı. “Bırak onu,”dedi Colin, artık ayaktaydı. “Rezil *paardenlul.”*[76] Lindsey pençelerinden kurtulmaya çalışıyordu fakat ÖC onu daha da sıkı tutmuş, “Bebeğim, dur. Anlamıyorsun,” diyordu.

76 Hollandaca. Birebir anlamı, “at penisi.”

Hasan, Colin’e baktı. Birlikte ÖC’e doğru koştular, Hasan vücudunun orta kısmına bindirmeyi, Colinse kafasına okkalı

bir darbe geçirmeyi planlamıştı. Son anda OC bir elini uzatıp Colinin çenesine öyle sert vurdu İd eşek anlarının soktuğu yerler artık acımıyordu. Sonra bacağım savuran OC, Hasanın ayaklarım yerden kesti. Yardıma muhtaç kadınlan kurtarma konusunda işe yarayacak gibi değillerdi.

Öte yandan Lindsey de yardıma muhtaç bir kadın olmak konusunda başarılı değildi. Colin yere düştükten sonra gözlerini açınca, Lindsey'nin uzamp ÖC'ün hayalannı avuçladığım, sonra sıkıp çevirdiğini gördü. ÖC iki büklüm halde dizlerinin üstüne çöktü ve Lindsey'yi bıraktı.

Başı allak bullak olmuş Colin, dünyada o anda dönmeyen tek coğrafi konum olan Arşidük'ün dikilitaşına doğru emekledi. İki eliyle dikilitaşı yakalayıp tutundu. Gözlerini açınca DKP'nin hâlâ yüzüstü yattığını gördü. Lindsey ile Katrina üstüne eğilmişlerdi.

Sonra Colin meleklerin onu koltuk altlarından tutup semadaki huzur dolu evlerine doğru çektiklerini hissetti, hafiflemişti ve özgürdü. Soluna dönünce Hasan'ı gördü. Sağına bakınca TÇB'yle karşılaştı.

"Pişt," dedi TÇB, "iyi misin?"

"Evet," dedi Colin. "Arkadaşının öyle, eee, darbe yemesi büyük incelikti."

"İyi çocuktur. Durum çok boktan, abicim. İki yıldır bu Colin ve Kat olayıyla uğraşıyoruz. Colirii seviyorum da bu iş de saçma sapan yani. Lindsey iyi kızdır."

ÖC araya girdi. Kendine gelmiş gibiydi. "O kevaşeyle konuşmasana!"

"Yapma, abicim. Bu işi sen boka sardın, o değil."

"Hepiniz götleksiniz be!" diye bağırdı ÖC, sonra Hasan, "Üçe karşı bir!" diye bağırarak ÖC un üstüne atıldı.

Gerçekten de üçe karşı birdi. Fakat ne birdi ama! Hasanın koşusu, âdeta çizgi filmlere yaraşır bir yumruğun, karnının ta içine kadar gömülmesiyle sonlandı. Hasan düşmeye başladı ancak başaramadı çünkü ÖC eliyle boğazına sarılmıştı. Colin yukarıdan vurmak için elini kaldırarak yanlarında bitti. Yumruğu indirdi indirmesine fakat (1) elini yumruk yapmayı unutmuştu yani bu yüzden vurmak yerine tokat atıyordu ve (2) ÖCe tokat atmak yerine elini olanca gücüyle Hasan'm yanağına indirdi ki Hasan ancak bu şekilde düşmeyi başardı.

Tam o anda TÇB, ÖC'ün sırtına atladı ve kısa bir an da olsa kavga başa baş gidiyormuş gibi göründü. Sonra ÖC, TÇB'yi tek kolundan tuttuğu gibi mezarlığa doğru fırlatınca TÇB neredeyse Colin'in üstüne çıkıyordu.

Colin "yel değirmeni" adını verdiği ve yeni icat ettiği bir strateji benimsedi ki bu, saldırganı uzak tutmak için kollarını çevirip durmayı içeriyordu. Strateji harika bir şekilde işledi, ta ki sekiz saniye sonra ÖC kollarım yakalayana kadar... Sonra ÖC un kıpkırmızı kare suratı, Colininkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Bunu yapmak istemezdim," diye açıklama yaptı ÖC müthiş bir sükûnetle. "Ama beni buna sen zorladın."

"Teknik olarak," diye geveledi Colin, "sözümü tuttum. Ağzımı açıp da bir.. ."Ancak akıl dolu açıklaması, hızla gelen

bir tekmeyle bölündü. Darbeden bir an önce Colin kasıklarında hayalet acıyı hissetmişti zaten fakat sonra OC'ün dizi kasıklarına öyle sert girdi ki Colin kısa süreliğine yerden yükseldi. *Uçuyorum,* diye düşündü. *Bir dizin kanatlarında.* Sonra, daha düşemeden, kustu.

Ki bunun hayli iyi bir fikir olduğu ortaya çıktı çünkü ÖC üstüne gitmekten vazgeçti. Colin inleyerek yere düştü, orta yerinden acı dalgaları yayılıyordu. Sanki midesindeki Franz Ferdinandımsı delik parçalanmış ve acı bir kurşun deliğinden

vadiye dönüşüp Colin'in kendisi delik halini alıncaya kadar büyümüştü. Dipsiz sonsuz bir acı boşluğuna dönüşmüştü.

"Off," dedi sonunda. "Tanrım, hayalarım."

Colin yanlış söylemişti. Daha iyi bir halde olsaydı acıyanın *hayaları* değil, beyni olduğunu fark ederdi. Sinir sinyalleri testislerinden beynine iletiliyor, burada beynin acı reseptörleri tetikleniyor ve beyin Coline, hayalarında acı hissetmesini söylüyordu ki Colin de hissediyordu çünkü vücut her zaman beyni dinlerdi. Hayalar, kollar, mideler... acıyan onlar değildi. Tüm acı, beyin acısıydı.

Acı yüzünden başı döndü, bayılacak gibi olunca gözleri kapalı bir şekilde yan yatıp cenin pozisyonu aldı. Midesini bulandıran ağrıyla başı dönüyordu ve bir anlığına uyuyakaldı. Fakat kalkması gerekiyordu çünkü Hasanın darbe ardına darbe aldığı sırada hırıldadığını duyabiliyordu, böylece Colin dikilitaşa doğru emekleyip elleri Arşidükün mezarında yollarım bulurken kenefini yavaşça ayağa kaldırdı.

"Ben hâlâ buradayım," dedi takatsizce; dengesini sağlamak için dikilitaşa tutunurken gözleri kapalıydı. "Gelsene hadi." Fakat gözlerini açtığında ÖC ortada yoktu. Colin ağustos böceklerinin tüm kuvvetleriyle carladığını duyabiliyordu; hâlâ zonklayan hayalarıyla aynı ritimde bağırıyorlardı. Grimsi alacakaranlıkta Lindsey Lee Wells'in kırmızı haçlı ilkyardım çantasıyla, kamuflaj gömleği ve turuncu yeleği kan içinde kalmış Hasan'la ilgilendiğini gördü. TÇB ve DKP yan yana oturmuş bir sigarayı aralarında döndürüyorlardı. DKP'nin gözünün tam üstünde sanki alnı tavuk yumurtası yumurdayacakmış gibi görünen bir yumru vardı. Colin'in başı dönünce tekrar dönüp dikilitaşa sarıldı. Gözlerini tekrar açınca gözlüğünün ortalıkta olmadığını fark etti ve baş dönmesi ile astigmatı arasında, önündeki harfler

gözlerinin önünde dans etmeye başladı. Arşidük *Franz Ferdinand.* Açıp köreltmek için anagram yaptı. “Hadi be,” dedi bir saniye sonra. “Bu kadar tesadüf de olmaz.”

“Kâfir uyanmış,” dedi Hasan. Lindsey hızla Colinln yanma gidip kulak memesinde kalmış son tütünleri sildi ve kulağına fısıldadı. “*Mein heldj*[1] onurumu savunduğun için teşekkürler. Neren acıyor?”

“Beynim,” dedi Colin bu sefer doğru tutturarak. [77]

77 Almanca: Kahramanım.

(on yedi)

Ertesi sabah, pazartesiye denk geliyordu ve Gutshot'ta ge

çirdikleri yirmi ikinci sabah olmasının yanında kuşkusuz ki en kötüsüydü. Hayalarında hissettiği hassasiyetin yanı sıra Colinln tüm vücudu yürüyerek, koşarak, vurarak ve darbe alarak geçirdiği koca bir günden sonra acıyordu. Ayrıca başı ağrıyordu; gözlerini ne zaman açsa alev alev yakan şeytani ışınlar beynini eritiyordu. Önceki gece Paramedik (Adayı) Lindsey Lee Wells tıbbi internet sitelerinde kapsamlı bir araştırma yaptıktan sonra ona hafif berelenme ve "haya burkulması" teşhisi koymuştu. ÖC'ün ise "götleğin tekiyim ve Lindsey benimle bir daha asla konuşmayacakjit" hastalığı kaptığım açıklamıştı.

Gözlerini olabildiğince kapalı tutan Colin o sabah büyük zorluklarla banyoya girince Hasanın aynada kendisine baktığım gördü. Alt dudağı çok pis patlamıştıbir tomar tütün çiğniyormuş gibi duruyorduve sağ gözü şişmekten kapanmak üzereydi.

"Nasılsın?" diye sordu Colin. Hasan soruya cevap verircesine dönüp Colin'e, fena benzetilmiş suratım sundu.

"Tamam, olabilir," dedi Colin duş musluğunu açmak için uzanırken. "Ama sen bir de diğer elemam gör."

Hasan hafifçe gülümsemeyi başardı. "Bu olayları sil baştan yaşayabilecek olsaydım," dedi devasa alt dudağı yüzünden yavaş ve boğuk konuşarak, "bırakırdım Şeytan Domuz beni ezerek öldürürdü."

Colin kahvaltı için aşağı inerken Lindsey nin meşe masada oturmuş, bir portakal suyu şişesi çevirdiğini gördü. "Gerçekten konuşmak istemiyorum," dedi Lindsey önlemini alarak. "Ama umarım hayaların yerli yerindedir."

“Umarım,” dedi Colin. Duş yaparken şöyle bir kontrol etmişti. Eline aynı gelmişlerdi, tabii biraz daha hassastılar.

Hollis’in not olarak bıraktığı o günkü görevleri, Mabel Bartrand isimli bir kadınla konuşmaktı. “Of, olamaz,” dedi Lindsey, Colin ismi okuyunca. “O diğer bakım evinde, *gerçekten* yaşlandığında gittiğin evde yani. Bunu bugün kaldıramam. Yapamam... Tanrım. Boş verelim. Gidip yatalım hadi.”

“Ben varım,” diye mırıldandı Hasan etli dudaklarıyla. “Muhtemelen sohbet edecek birileri olması kadının hoşuna gider,” dedi Colin yalnızlığa dair deneyimlerini iyilik uğruna kullanmaya çalışarak.

İlk Aşk

“Of Tanrım, insana kendini nasıl suçlu hissettireceğini çok iyi biliyorsun,” dedi Lindsey. “Hadi gidelim.”

Mabel Bartrand, Hardee’s’ten bir sonraki sapaktan dönünce gidilebilen, Gutshot’tan yaklaşık yirmi beş kilometre uzaktaki bir destekli yaşam tesisinde kalıyordu. Lindsey yolu bildiğinden Cenaze Arabasını o sürdü. Yol boyunca kimse konuşmadı. Konuşulacak çok bir şey yoktu. Hem zaten Colin kendini saf, su katılmamış bok gibi hissediyordu. Ancak hayatı, III. Katherine’e dair tedirgin edici somya ve hafızasının noksanlığına dönebileceği kadar sakinleşmişti sonunda. Fakat başı tüm bunlara bir anlam veremeyeceği kadar çok ağrıyordu.

Resepsiyonda onları bir erkek hemşire karşılayıp Mabel’ın odasına kadar götürdü. Burası Sunset Acres’tan katbekat hüzünlüydü. Tek ses makinelerin vınlamasından geliyordu ve koridorlarda neredeyse hiç itimse yoktu. Ortak salondaki televizyonda bangır bangır bağıran hava durumu kanalını İtimse seyretmiyordu; kapıların çoğu kapalıydı; ortak

salonda oturan birkaç kişi de ya şaşkın ya boş ya daen fenasıkorkmuş gibi bakıyordu.

“Bayan Mabel” dedi hemşire sanki çocukla konuşurmuş gibi. “Ziyaretçileriniz var.” Colin kayıt cihazım çıkardı. Önceki gün yaptığı ÖC itirafı kaydının üstüne kaydediyordu.

“Merhaba,” dedi Mabel. Çift kişilik yatak, bir sandalye, bakımsız bir ahşap masa ve mini buzdolabımn olduğu yatakhaneye benzer bir odada, deri bir koltukta oturuyordu.

Seyrelmiş kıvırcık beyaz saçları bir tür yaşlı kadın modeli verilerek kesilmişti. İki büklüm duruyordu ve yaşlı kokuyordu, neredeyse formaldehit gibi. Lindsey uzanıp kollarım Bayan Mabel’a dolayıp onu yanaklarından öptü. Colin ile Hasan kendilerini tanıttılar, Bayan Mabel gülümsedi ama konuşmadı.

Biraz gecikmeli olarak, “Gelen Lindsey Lee Wells mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Lindsey yanına oturup.

“Lindsey, canım benim, seni ne zamandır görmedim. *Seneler* oldu, değil mi? Ah, ne güzel oldu seni gördüğüm.”

“Ah Mabel teyze, seni de.”

“Çok zamandır aklimdasın, hep gelmeni istedim ama sen hiç gelmedin. Ne de güzel olmuşsun, nasıl da büyümüşsün. Saçların mavi değil bakıyorum artık. Nasılsın, canım?” “İyiyim, Mabel teyze. Sen nasılsın?”

“Doksan dört yaşındayım! Sence nasılım?” Mabel güldü, Colin de onunla birlikte. “İsminiz nedir?” diye sordu Coline, o da cevap verdi.

“Hollis,” dedi Lindsey’ye. “Dr. Dinzanfar’ın damadı mı bu?” Bayan Mabel öne eğilmiş, düzgün bir hat izlemeyen parmağıyla Hasan’ı işaret ediyordu.

“Hayır, Mabel teyze. Ben Hollis’in kızıyım; Lindsey. Dr. Dinzanfar’ın kızı olan Grace benim anneannemdi ve dedem de Corville VVells’ti. Bu Hasan, Gutshot’taki eski günler hakkında seninle konuşmak istiyor.”

“Ah, tabii tabii,” dedi Bayan Mabel. “Ara sıra aklım karışıyor.”

“Hiç sorun değil,” dedi Lindsey. “Seni gördüğüme o kadar sevindim ki anlatamam.”

“Ben de, Lindsey. Ne kadar güzelleşmişsin öyle. Yüz hatların oturmuş, bir hoş olmuşsun.” Lindsey gülümsedi; gözlerinde yaşlar olduğunu Colin ancak fark edebilmişti.

Lindsey, “Bize Gutshot’taki eski günlerle ilgili bir şeyler anlat,” deyince Colin bunun, Hollis’in dört sorusunu sormak için uygun bir durum olmadığını fark etti.

“Dr. Dinzanfar’ı düşünüyordum. O fabrikayı kurmadan önce market onundu. Daha küçüktüm o zamanlar, av köpeklerinin dizine geliyordum. Onun da tek gözü vardır, bu arada. Savaşa gitmiş. Bir gün marketteyim, babam bana bir peni verdi, ben de koşa koşa tezgâha gittim ve dedim ki ‘Doktor Dinzanfar, bir penilik şekerlerden var mı?’ O da başını eğip bana baktı, dedi ki, ‘Kusura bakma, Mabel. Gutshot’ta bir peniye şekerimiz yok. Bizdeld şekerlerin hepsi *bedava* şeker.”’ Onlar hikâyenin etkisindeyken Mabel gözlerini kapadı. Uyuyormuş gibi görünüyordu, yavaş ve ritmik nefesler alıp verdi ama sonra gözlerini açıp konuşmaya devam etti. “Lindsey, seni çok özlemişim. Bu eli tutmayı özlemişim.”

Bunun üstüne Lindsey açık açık ağlamaya başladı ve “Mabel teyze, gitmemiz lazım ama bu hafta tekrar yanına geleceğim, söz veriyorum. Seni... seni bunca zamandır ziyaret etmediğim için özür dilerim,” dedi.

“Önemli değil, canımın içi. Böyle şeylerle canım sıkma sen. Bir dahaki sefere geldiğinde on iki buçukla bir arasında gel ki sana jölemden vereyim. Şekersiz ama fena değil.” Mabel

sonunda Lindsey’nin elini bıraktı ve Lindsey öpücük yollayıp dışarı çıktı.

Colin ve Hasan içeride kalıp veda ettiler ve Lindsey’yi ortak salonda, can çekişen bir hayvan gibi haykırarak ağlarken buldular. Lindsey banyoya girip gözden kayboldu, Colin de Hasan’ı çıkış kapısına doğru takip etti. Hasan kaldırıma oturdu. “Burası bana fada geldi,” dedi. “Bir daha içeri asla girmiyoruz.”

“Nesi var?”

“Üzücü bir yer, komik tek bir yanı yok,” dedi Hasan. “Soktuğumun yerinin komik hiçbir tarafı yok. Ve çok pis içime dokunuyor.”

“Neden senin için her şey komik olmak zorunda?” diye sordu Colin. “Hiçbir şeyi ciddi anlamda umursamak zorunda kalmamak için mi?”

“Bok topaldan, Dr. Freud. Bir bok topağı yorganı dikmek ve beni psikanalize sokmaya çalıştığın her seferde üstüme örtmek istiyorum inan.”

“Öyle olsun, soytan efendi.”

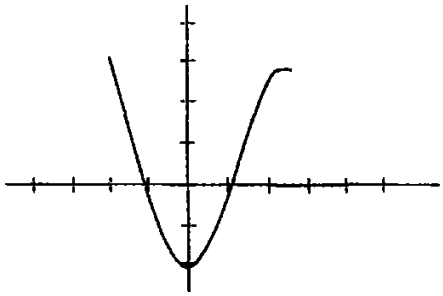
Lindsey o sırada dışan çıktı, kendine gelmiş gibi görünüyordu. “İyiyim ve konuşmak istemiyorum,” dedi kimse ağzını açmadan.

O akşam Colin, Teorem’i bitirdi. Aslında hayli basit olmuştu çünkü birkaç gündür ilk kez aldım dağıtacak hiçbir şey yoktu. Lindsey odasına kapanmıştı. Hollis aşağı katta iş/televizyona kendini öyle bir kaptırmıştı ki Hasanın siyahımsı mor gözü

veya Colinln çenesindeki yumruk şekilli bereye dair tek bir laf bile etmemişti. Pembe Malikânede pek çok insan kendini kaybedebilirdi ve o gece pek çok insan aynen bunu yaptı.

Bitirmek âdeta haksızlık denilecek kadar basit olmuştu; artık dünyada Terk Eden olarak geçirdiği bir dönem olduğunu bildiğinden elindeki haliyle formül doğru olmaya çok yakındı. Sadece son halini verebilmek için azıcık üstünde oynaması gerekiyordu.

Herkes doğru çıkmıştı, yani Katherine Motsenzberger şöyle görünüyordu:

Dördüncü sınıfta yaşanmış bir aşk hikâyesi için mükemmel bir grafik.

Kalemini bırakıp yumruklarını sıkarak kollarını havaya

♦♦

kaldırdı. Tıpkı yarış kazanmış bir maratoncu gibi. Geriden gelip tüm hikâyeyi kaplumbağa için mahveden tavşan gibi.

Lindsey ve Hasarii aramaya çıktı ve onları sonunda oyun odasında buldu. “Bizim Teorem’i bitirdim,” dedi bilardo masasının pembe çuhası üstünde oturan, gözleri hâlâ şiş Lindsey ye. Hasan yeşil deri koltuğa gömülmüştü.

“Gerçekten mi?” diye sordu Lindsey.

“Evet. Sekiz saniye falan sürdü. İki hafta önce neredeyse bitirmişim aslında ama işe yaradığım fark etmemişim.”

“Kâfir,” dedi Hasan, “bu o kadar iyi bir haber ki neredeyse elini sıkmak için koltuktan kalkacağım. Ama o

kadar rahat ki anlatamam. Yani şimdi bunu her şey için kullanabiliyor musun? Herhangi İki insan için yani.”

“Evet, sanırım.”

“Geleceği görmek için mi kullanacaksın?”

“Neden olmasın?” dedi Colin. “Kiminle çıkmayı düşünüyorsun?”

“Yo yo yo. Çıkmak olsun, kızlar olsun, öpüşmek olsun, trajedi olsun, senin yolundan gittim ve hiç beğenmedim, kardeşim. Ayrıca en yakın arkadaşım, romantik ilişkiler evlilik içermediğinde başına neler gelebileceğine dair ayaldi bir kıssa gibi. Tıpkı senin hep dediğin gibi, kâfir, her şey ya ayrılmayla ya boşanmayla ya da ölümle sonlanıyor. Sefillik seçeneklerimi boşanma veya ölüme indirgemek istiyorum, mümkünse orada

kalsın. Ama hani şimdi onu boş ver de, Lindsey Lohart’la beni yapsana. Onu Müslümanlığa döndürebilirdim gayet.”

Colin güldü ama eleştiriyi umursamadı.

“Benimle Colin’i yap,” dedi Lindsey kısık sesle, gözlerini çıplak dizlerine dikmişti. “Öteki Colin’i yani,” diye ekledi.

Colin de yaptı. Oturup dizlerinin üstüne bir kitap yerleştirdi, sonra defteriyle kalemini çıkardı. Değişkenleri yerlerine koyarken açıklama yaptı. “Yalnız şöyle bir şey var, aldatılmak, terk edilmek sayılır. Kızmanı istemiyorum; sadece Teorem bu şekilde işliyor.”

“İyi,” dedi Lindsey kısaca. Colin Teoremle o kadar çok uğraşmıştı ki sayılardan nasıl bir şey çıkacağını biliyordu fakat yine de her noktayı tek tek yerleştirdi.

Sonra ona gösterdiğinde Lindsey, “Bu ne ki?” diye sordu. “ÖC un seni terk edişi,” diye yanıtladı Colin.

“Yani işe yarıyor,” dedi duygusuz bir sesle. “Çok tuhaf... Üzülüyorum ama onun yüzünden değil. Ayrılmakla ilgili

hissettiğim tek şey... rahatlık.”

“Rahatlık Terk Edenlere has bir histir,” dedi Colin hafiften endişeyle.

Lindsey bilardo masasından aşağı atlayıp Colirun yanına çöktü. “Galiba çekici bile bulmadığım götleğin tekiyle çıkmak istemediğimi yeni fark ettim de ondan, iki ayrı konu açığa çıkıyor Güdeklerle çıkmak istemiyorum ve kocaman kask tipleri çekici bulmuyorum. Gerçi bakımevinde bebek gibi ağladım, , o yüzden hissettiğim rahatlık geçici de olabilir.”

Hasan, Colin’den defteri aldı. “Gerçekten de soktuğumun şeyi işe yarıyor yani.”

“Evet, aynen öyle.”

“Gerçi seni bozmak istemem ama zaten bildiğim şeyleri kanıtlamış oldun sadece; futbolcular kafalarına göre gönül eğlendirirler ve Katherine’ler Colin’leri tıpkı Hasan’ların Hayvani Doygunburger’leri yuttuktan gibi terk ederler: doymak bilmeden, tutkuyla ve sık sık.”

“En büyük sorun bir ilişkinin çizdiği yayı öngörüp öngöremeyeceği,” diye açıklama yaptı Colin.

“Aa baksana,” dedi Lindsey aklına bir şey gelmiş gibi. “Hasaria sen oyun odasına gelmeden yaklaşık yirmi dakika önce ne yaptığım sorsana.”

“Ben oyun odasına gelmeden yirmi dakika önce ne...” “Of, söylediği her şeyi kelimesi kelimesine algılamasan olmaz sanki,” dedi Hasan. “İnternetteydim.”

“Neden internetteydin?”

Hasan patlak dudağıyla gülümseyerek ayağa kalktı. Yarımdan geçerken Colin’in kabarık saçlarını karıştırdı, sonra eşikte

duraksayıp, “Ben Babafingomu da alıp üniversiteye gitmeye karar verdim,” dedi Hasan ve Colin konuşmak için ağzım açtı fakat Hasan konuşmayı sürdürdü: “Sonbaharda iki ders alacağım sadece, o yüzden hemen parti yapmaya başlama. Yavaş yavaş alışmam lazım. Ne kadar mutlu olduğunu da sakın söylemeye kalkma. Biliyorum.”[78]

78 Ki gerçekten de o eylülün dokuzunda, sabah saat onda Hasan, İngilizce Kompozisyon isimli bir derse girecekti, hem de sevgili dostu, yoldaşı, muhtemel fantezi sevgilisi *Yargıç Judy* yle aynı saate düşse bile.

(on sekiz)

Colin o perşembe sabahı horozun ötüşüne uyanmamasına rağmen Lindsey'nin, yatağına adayıp, "Uyan, Memphis e gidiyoruz," deyişine uyandı.

Zarifçe adayıp yatağa oturmuş ve şada söylemeye başlamıştı. "Memphis. Memphis. İşi asıp Memphise gidiyoruz. Hollis'i gözedeyip küfür kavanozunu neden doldurduğunu bulmaya." "Hmm,"diye mırıldandı Colin sanki uykuluymuş gibi ama değildi. Lindsey'nin varlığı sertçe uyanmasına sebep olmuştu.

Colin aşağı indiğinde Hasan kalkmış, giyinmiş ve beslenmişti. Birkaç gündür nekahet döneminden sonra yüzü olabildiğince normale dönmüştü. Kâğıt destelerinin içinde bir şey arıyordu. "Kâfir," dedi yüksek sesle, "deponun adresini bulmama yardım et. Hesap tabloları okyanusunda kayboldum."

Colin, Memphis'teki deponun adresini otuz saniyede buldu. Gutshot Tekstille gönderilmiş bir mektubun üstündeydi.

Hasan, "Navigasyona 2246 Trial Bulvarı, Memphis,Tennessee 37501, yaz," diye haykırdı, Lindsey de aynen karşılık verdi. "Çok iyi! Hasan, tebrik ederim!"

"Teknik olarak benim haşarımdı," diye altını çizdi Colin. "Bırak da övgüyü ben alayım. Zor bir hafta geçirdim," dedi Hasan dramatik bir hareketle kanepeye çökerken. "Singleton, olaya bak. Evdeki, son dönemde terk edilmeyen kişi sensin." Bu doğruydu. Fakat Hasan, Katrina'yı hızla adatmış gibiydi ve Lindsey şarkı söyleyerek odasına dalmıştı yani o yüzden Colin hâlâ Hanenin En Perişan Terk Edileni sıfatım elinde tuttuğuna inanıyordu, hem de K19'u artık geri kazanmak

istemediğini itiraf etmesine rağmen. Onun aramasını istiyordu, onun özlemesini istiyordu; ama onun dışında duruma bakılırsa gayet iyiydi. Bekarlık hayatım bu kadar ilginç bulabileceği aklına bile gelmezdi.

Hasan direksiyonu kaptı, Lindsey de yanım, yani araba onun olmasına rağmen Colin arka koltuğa yollandı ve pencereye sokulup J. D. Salinger'ın *Seymour: Bir Giriş* öyküsünü okudu. Tam bitirdiği sırada Memphis silüeti görünmeye başlamıştı. Bir Şikago değildi fakat Colin gökdelenleri özlemişti.

Şehir merkezinden geçip eyaletler arası yoldan, çok az penceresi ve ziyaretçiler için daha da az betimleyici tabelası olan, alçak bina dolu bir bölgeye saptılar. Sapaktan birkaç

sokak ötede Lindsey bunlardan birini işaret edince Hasan dört arabalık boş otoparka çekti.

"Burası olduğuna emin misin?"

"Bulduğun adres buydu," diye yamdadı Lindsey.

Girdikleri büro resepsiyonlu ama resepsiyoncusuzdu, bu yüzden çıkıp deponun yanından diğer tarafa yürümeye başladılar.

Sıcak bir gündü fakat ıbk hissettirecek kadar rüzgârlıydı. Colin bir gümbürdeme duyunca başım kaldırdı ve deponun arkasındaki toprak arazide bir buldozer gördü. Görünürdeki iki eleman sadece buldozeri kullanan ve arkasındaki forklifti kontrol eden bir başkasıydı. Forkliftte üç tane devasa karton koli vardı. Colin kaşlarını çattı.

"Hollis görünürlerde mi?" diye fısıldadı Lindsey.

"Hayır."

"Gutshot Tekstil'i duymuşlar mı diye şu elemanlara sorsanıza," dedi Lindsey. Colin forklift kullanan yabancılarla

konuşmaktan özel olarak hazzetmiyordu ancak araziye doğru sessizce yürümeye koyuldu.

Buldozer son kez yerden toprak kepçeleyip forklifte yer açtı. Ve forklift çukura yanaşırken Colin de onlara yanaşıyordu. Deliğe tükürülecek bir mesafedeyken[79] forklift durdu, adam çıkıp uzandı ve ilk kutuyu yere attı. Kutu pat diye yere indi. Colin yürümeye devam etti.

79 Karpuz çekirdeği tükürme dünya rekoru 1978 senesinde 21 metreyle Jim

Dietz tarafından kırıldı. Colin çukura bundan daha yakındı.

“Merhaba,” dedi adam; kısa boylu, şakaklarındaki saçları ağarmış bir zendydi.

“Merhaba,” dedi Colin. “Gutshot Tekstilde mi çalışıyorsunuz?”

“Evet.”

“Çukura ne atıyorsunuz?”

“Çukur senin olmadığı için seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum.”

Colin’in buna verecek karşılığı yoktu; onun çukuru değildi. Tam o anda rüzgâr hızlandı ve yerden kalkan toz üstlerinden bulut gibi geçti. Colin sırtım toza vermek için 180 derece döndü fakat o sırada hjasan ile Lindsey’nin hızla onlara doğru geldiğini gördü. Colin bir başka kutunun düştüğünü duydu fakat arkasını dönmedi. Gözüne toz kaçsın istemiyordu.

Ancak yine de döndü çünkü uçuşan sadece toz değildi ikinci kutu parçalanıp açılmış ve binlerce ince ince örülmüş tampon ipi yanından, Hasan ile Lindsey’nin etrafından sürüklenerek, onlara ve çevrelerindeki diğer her şeye sürünerek geçiyordu. Zarganalara veya müthiş bir şekilde

dalgalanan incecik beyaz hüzmelere benziyorlardı. Colin, Einsteinı düşündü. Asla üstünzekâlı bir çocuk olmamış hakiki bir dâhi olan Einstein paradoksal bir durum olmasına rağmen ışığın hem parçacık hem de dalga gibi davranabildiğim keşfetmişti. Colin bunu daha önce hiç anlamamıştı fakat şimdi etrafında uçuşan binlerce ip vardı ve hepsi aynı anda hem kınlan minik ışık büzmeleri hem de sonu gelmeyen dalgalardı.

Birini tutabilmek için elini uzattı ve birkaç tanesini yakaladı, üstüne gelmeye devam ediyor, çevresinde dans ediyorlardı. Tampon ipleri hiç bu kadar güzel görünmemişti; rüzgârla bir ileri bir geri savruluyor, yere konup tekrar havalanıyor, aşağı doğru süzülüp tekrar şahlanıyor, iniyor ve kalkıyordu.

“Lanet olsun,” dedi adam. “Gerçi çok güzel görünüyorlar, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Lindsey, bir anda Colin’in yanma gelmişti, elinin tersi, onunkine değiyordu. Kutudan hâlâ birkaç avare ip sarkıyordu fakat zincirlerinden boşanan tampon ipi ordusu yavaş yavaş uzaklaşmıştı.

“Tıpkı annene benziyorsun,” dedi adam Lindsey’ye.

“Keşke böyle demeseniz,” dedi Lindsey. “Sizi çıkaramadım bu arada.”

“Ben Roy,”dedi adam. “Gutshot TekstiTin operasyon müdürüyüm. Annen birazdan gelir. O sana anlatsın, daha iyi. Siz de benimle gelin de bir şeyler ikram edeyim.” Hollis’i *gizlice* gözetlemek istemişlerdi, depoya ondan önce varmak değil fakat Colin zaten gizlilik seçeneğinin çoktan yok olduğunu tahmin ediyordu.

Roy son kutuyu da çukura itti ve bu seferki dayandı. Sonra ağzına işaret ve başparmağını sokup ıslık çalarak

buldozeri çağırdı; buldozer titreyerek canlandı.

Klimasız depoya geri gittiler. Roy onlara orada beklemelerini söyledi, sonra araziye geri döndü.

“Delirmiş,” dedi Lindsey. “Operasyon Müdürü’hiç tanımadığım bir herif ve Hollis bizim ürettiğimiz ürünleri deponun

arkasına gömdürüyor! Kafayı yemiş. Ne yapmaya çalışıyor ki? Tum kasabayı yerle bir etmek mi amacı?”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Colin. “Yani delirdiğini sanmıyorum. Ama kasabayı yerle bir etmek i...”

“Bebeğim,” kelimesini duydu Colin arkadan ve dönünce Hollis Wells’in alameti farikası perşembe günü pembe takım elbisesiyle geldiğini gördü. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu, pek de kızgın değildi.

“Sen ne yaptığım zannediyorsun, Hollis? Kafayı mı yedin? Roy kim? Ayrıca niye her şeyi *gömüyorsun?”*

“Lindsey, tatlım, şirketin durumu iyi değil.”

“Tanrım, Hollis, her gece sabaha kadar hayatımı nasıl mahvedeceğini mi düşünüyorsun? Arazi sat, fabrikayı batır, kasaba ölsün o zaman kesin ben de giderim, değil mi?” Hollis yüzünü buruşturdu. “Ne? Lindsey Lee Wells, kesinlikle böyle bir durum yok! Asla! *Alacak* kimse yok, Lindsey. Tek müşterimiz var, o da StaSure ve ürettiğimizin sadece dörtte birini alıyorlar. Diğer her şeyi denizaşırı şirkedere kaptırdık. Her şeyi.”

“Nasıl yani?” diye sordu Lindsey sessizce fakat Colin onun anladığım tahmin ediyordu.

“Mallar depoda birikti. Yığıldıkça yığılıyorlar. İş gittikçe beter bir hal aldı ve bu noktaya vardı.”

Ve Lindsey o anda anladı. “Kimseyi işten çıkarmak istemiyorsun.”

“Aynen öyle, tadım. Eğer üretimi, sadece satışımızı karşılayacak kadar kısarsak insanların çoğunu çıkartmamız gerekir. Gutshot da ölür.”

“Bir saniye o zaman, neden *onları* uydurmaca bir iş için tuttun o zaman?” diye sordu Lindsey, Colin ile Hasanı göstererek. “Madem o kadar parasız kaldık yani.”

“Uydurmaca değil ki. Bundan bir nesil sonra bir fabrika olmayabilir ve ben de senin çocuklarının, çocuklarının çocuklarının bizim nasıl olduğumuzu, nasıl bir dönem yaşadığımızı bilmesini istiyorum. Ayrıca onlan sevdim de ondan. Sana iyi gelirler diye düşündüm. Dünya hayal ettiğin gibi kalmayacak, cammın içi.”

Lindsey annesine doğru bir adım attı. “Artık neden evden çalıştığını biliyorum,” dedi. “Böylece kimse neler olduğunu öğrenemiyor. Kimse bilmiyor mu sahiden?”

“Sadece Roy biliyor,” dedi Hollis. “Sen de kimseye söyleyemezsin. Bu şekilde en az beş sene daha devam edebiliriz, biz de öyle yapacağız. Ayrıca şimdiki zaman dilimi ile o zaman arasında para kazanabilmenin başka yollarım bulmak için deli gibi çalışacağım.”

Lindsey annesinin beline sarılıp yüzünü göğsüne yasladı. “Beş yıl çok uzun bir zaman, anne,” dedi.

“Hem öyle hem değil,” diye karşılık verdi Hollis, Lindsey nin saçım okşayarak. “Hem öyle hem değil. Ama bu senin savaşın değil, benim savaşım. Özür dilerim, bebeğim. Bir anne olarak seninle olması gerektiği kadar ilgilenemedim.”

Ve bu, ÖC un aldatmasından farklı olarak, söylenmemesi gereken bir sır, diye düşündü Colin. insanlar tampon iplerinin dörtte üçünün gömüldüğünü veya maaşlarının şirketin kârlılığından değil, salıibinin şefkatinden geldiğini öğrenmeyi tercih etmezlerdi.

Hollis ile Lindsey eve birlikte döndükleri için Colin ile Hasan Cenaze Arabasında baş başa kalmıştı. Memphis'ten henüz beş altı kilometre uzaklaşmışlardı ki Hasan, "Ben, şey, şu beyaz ışıklı ruhani aydınlanmalardan yaşadım sanırım."

Colin ona baktı. "Ne?"

"Sen yola bak, kâfir. Aslına bakarsan birkaç gece önce başlayan bir şeydi, o yüzden pek dramatik bir olay sayılmaz. Yaşlıların bakımevinde bana soytarı dedin ya, incinmekten kaçınmak istediğim için öyleymişim ya."

"Kesinlikle öyle," dedi Colin.

"Hah işte, bence o harbiden saçmalık ve ben de saçma olduğunu biliyordum ama tam olarak neden soytarılık yaptığımı merak etmeye başladım ve doğru dürüst bir yanıt bulamadım. Ama biraz önce, depoda, Hollis'in yaptığı şeyi düşündüm. Yani tüm vaktini ve parasını harcıyor ki insanlar çalışmaya devam edebilsinler. *Bir şeyler* yapıyor."

"Peki..."dedi Colin, anlamayarak.

"Ben de yapmayıcıyım. Yani tembelim ama aynı zamanda yapmamam gereken şeyleri yapmamakta da iyiyim. Hiç alkol almadım, uyuşturucu kullanmadım, kızlarla düşüp kalkmadım, insanları dövmedim, hırsızlık yapmadım filan falan. Bu ko

nuda her zaman iyiydim, bu yaz hariç. Ama tüm o ıvır zıvırı yapmak tuhaf ve yanlışmış gibi geldi, o yüzden şimdi de mutlu mesut yapmayıcıhğıma döndüm. Ama hiçbir zaman *yapıcı* olmadım. Hiçbir zaman bililerine yardıma olacak bir şe*yyapmadım.* Hatta dinin bir şeyler yapmayı gerektiren kısımlarım da yapmıyorum. Zekat vermiyorum. Oruç tutmuyorum. Tam bir yapmaylayım. Dünyadan yemek, su ve para emiyorum ve geri verdiğim tek şey, 'Bakın, ne kadar

güzel de yapmıyorum. Yapmadığım tüm şu kötü şeylere bakın! Şimdi de size biraz şaka yapayım!”’

Colin göz ucuyla bakınca Hasanın gazoz içtiğini gördü. Bir şey söylemesi gerektiğini hissederek, “Gayet güzel bir ruhani aydınlanmaymış,” dedi.

“Sokiyim, daha bitirmedim. Gazoz içiyordum. Her neyse işte, komik olmak bir çeşit yapmayıcıhk. Olduğun yerde otur, şaka yap, soytarılık yap ve diğer herkesin bir şeyler yapma girişimleriyle dalga geç. Ayağa kalkıp bir başka Katherine daha sevmeye çalıştığında seninle dalga geçiyorum. Ya da Hollis her gece işe boğulmuş halde uyuyakaldı diye dalga geçiyorum. Ya da ben ateş bile etmemişken senin eşek ansı kovanını tutturmanı yüzüne vuruyorum. Yani olay bu. Bir şeyler yapmaya başlayacağım.” Hasan gazozu bitirip kutusunu buruşturdu ve ayaklannın dibine attı. “Bak, bir şey yaptım. Normalde,” dedi, “soktuğumun kutusunu arka koltuğa, görmeyeceğim bir yere atardım, sen de bir sonraki Katherine’le çıkacağın zaman onu çöpe, atmak zorunda kalırdın. Ama kutuyu burada bırakacağım, böylece

Pembe Malikâneye geldiğimizde atmayı hatırlayacağım. Ya Rabbim, birisi bana Yapıcılık Şeref Madalyası filan vermeli.” Colin güldü. “Hâlâ komiksin,” dedi. “Ayrıca bir şeyler yapıyorsun. Üniversiteye kaydoldun.”

“Evet, yavaş yavaş. Gerçi esaslı bir yapıcı olacaksam,” dedi Hasan sahte bir suratsızlıkla, “muhtemelen *üç* ders almalıyım. Hayat çok zor, kâfir.”

(on dokuz)

Lindsey ve Hollis onlardan önce eve varmıştı çünkü Colin ile Hasan Hardee’s’ten Hayvani Doygunburger almak için durmak zorunda kalmışlardı. Pembe Malikâne’nin salonunda Hollis onlara, “Lindsey arkadaşı Janet’ın evinde kalmaya gitti. Eve dönüş yolunda canı çok sıkkındı. Çocuk yüzünden sanırım,” dedi.

Hasan başını salladı ve onunla birlikte kanepeye oturdu. Colin İn beyni çalışmaya başlamıştı. Olabildiğince kısa sürede Pembe Malikâneden sıvışmanın şüphe çekmeyecek bir yolunu bulması gerektiğini fark etmişti.

Hasan, “Sana yardım edebileceğim bir konu var mı?” diye sorunca Hollis’in yüzü aydınlandı: “Tabii ki. Benimle oturup fikir yürütmeme yardımcı olabilirsin... vaktin varsa tüm akşam.” Hasan da, “Olur,” dedi.

Galin yan öksürürcesine bir ses çıkarıp hızla konuşmaya başladı. “Ben biraz dışarı çıkacağım. Kamp yapayım diyorum. Muhtemelen sitzpinklerlik yapıp arabada uyuyacağım ama neyse ne... Deneyeceğim işte.”

“Ney?” diye sordu Hasan kuşkulanarak.

“Kamp diyorum,” dedi Colin.

“Domuzlarla, eşek arılanyla, ÖC’lerle filan mı yani?” “Evet,bildiğin kamp,”dedi Colin sonra Hasana aşın derecede anlamlı bir bakış atmaya çalıştı.

Bir an sorgulayarak bakan Hasanın gözleri kocaman açıldı ve karşılık verdi. “Eh, ben seninle gelmeyeceğim. Daha önce öğrendiğimiz üzere iç mekân insanıyım.”

“Telefonun açık olsun,” dedi Hollis. “Çadınn var mı?” “Yok ama dışarıda hava gayet güzel, o yüzden sorun olmazsa sadece uyku tulumu alacağım.”

Sonra Hollis herhangi bir itirazda bulunamadan ikişer ikişer basamaklardan çıktı, eşyalannı topladı ve kendini dışan attı.

Akşamın erken saatleriydi; ufka doğru uzanan araziler, yavaş yavaş pembemsi bir görünmezlik perdesinin ardına saklanıyordu. Colin kalbinin gümbür gümbür attığım hissetti. Kızın onu görmek isteyeceğinden bile emin değildi. “Janet’ın evinde kalmak” sözünü ipucu addetmişti ama belki de değildi. Belki gerçekten de Janet’ın evinde kalıyordu, artık o her kimse... ki bu da onca yürüyüşü boşuna yapacağı anlamına gelirdi.

Beş dakika boyunca arabayla gittikten sonra, zamanında Hobbite yuva olmuş, çitle çevrili araziye geldi. Uç kütüğün üst

üste çakıldığı çitten atlayıp arazide bir koşu tutturdu. Colin tabii ki yürüyüş yeterli olduğu zamanlarda koşmaya inanmıyordu ancak orada ve o anda yürüyüş yeterli olmayacaktı. Fakat tepeye tırmanırken yavaşladı. Feneri, giderek kararan manzaraya karşı titrek ve cılız bir san ışık düşürüyordu. Işığı tam önünde tutarken çalıların, sarmaşıkların ve ağaçların arasından geçti, ormanın çürüyen doğal zemini ayaklarının altında çıtırdayıp ona hepimizin gittiği yeri hatırlatıyordu: Toprağa, tamamen dibe. Ve o anda bile anagram yapmaktân kendini alamadı. Tamamen dibe / Mideme batan. Ve “tamamen dibe” sözünün “mideme batan” haline gelebilmesinin büyüsü, yeni yeni hissetmeye başladığı ve ne zaman olduğunu bilmese de midesindeki eksik parçanın midesine batan bir şeyle dolduğu hissiyle harmanlandığından hızlı yol alıyordu. Karanlık müthiş bir muazzamlıkla etrafına çöküp de ağaçlar ile kayalar, nesneler değil gölgeler haline geldiğinde dahi tırmandı ve en sonunda kayalığa ulaştı.

Kayalık boyunca yürüdü, feneriyle yüzeyini tarıyordu İd sonunda çatlağı gördü. Başını uzatıp, “Lindsey?” diye seslendi.

“Tanrım, seni ayı zannettim.”

“Hiç alakası yok. Buralardan geçiyordum da bir uğrayayım dedim.” Lindsey’nin mağarada yankılanan kahkahasını duydu. “Ama seni zorlamak istemiyorum.”

“İçeri gel,” dedi Lindsey; Colin de girintili çıkıntılı çatlaktan yan yan sıkışarak odacığa girdi. Lindsey fenerini açtı, birbirlerini kör ediyorlardı. “Geleceğini tahmin etmiştim,” dedi.

“Eh annene Janet’ta kalacağım söylemişsin.”

“Evet, şifre gibi bir şeydi.”

Lindsey ışığı yanına tuttu, sonra sanki bir uçağı kapıya yanaştınrmış gibi tekrar Colini işaret etti. Colin yanına gitti, Lindsey birkaç yastığı koltuk gibi düzenlerken o da oturdu. “Sön, lanet ışık,” dedi Lindsey ve tekrar karanlık çöktü.

“İşin en sıkıcı kısmı canımın hiç sıkılmamış olması. Yani Colin * hakkında. Çünkü... yani neticede hiç umursamadım bile. Onu, benden hoşlanmasını, Katrina’yla yatmasım. Ben gerçekten umursamıyorum. Orada mısın?”

“Evet.”

“Neredesin?”

“Buradayım. Selam.”

“Hah, selam.”

“Devam et.”

“Ha, evet. Yani bilemiyorum. Vazgeçmek çok basitti. Üzüleceğimi düşünüp duruyorum ama üç gün oldu ve onu düşünmüyorum bile. Benim aksime onun *gerçek* olduğunu söylemiştim ya? Öyle olduğunu sanmıyorum aslında. Bence sadece sıkıcı bir insan. Buna da çok kızgınım çünkü... yani

hayatımın onca zamanını ona harcadım, o ise kalkıp beni aldattı ve ben bu konuda, ne bileyim, *üzgün* bile değilim.” “Böyle olmayı o kadar çok isterdim ki.”

“Tabii, ama olmazdın zaten, hiç sanmıyorum. İnsanların umursaması *beklenir.* Binlerinin sana bir şey ifade etmesi, gittikleri zaman onlan özlemen iyi bir şey. Colini hiç özlemiyorum. Çok

ciddiyim. Onun kız arkadaşı olma *fikrini* seviyordum sadece ve bu o kadar korkunç bir kayıp ki! Fark ettiğim şey bu... eve dönüş yolunda ağlayıp durmamın sebebi *buydu.* Mesela Hollis insanlar için bir şeyler yapmaya çabalıyor. Yani sürekli deli gibi çalışıyor filan ve artık bunu kendisi için yapmadığını biliyorum, bunu tüm o soktuğumun Sunset Acres’ında kalan, emekli maaşlarını altlarına bağladıkları bezlere harcayan o insanlar için yapıyor. Ve fabrikadaki tüm herkes için yapıyor.”

“Eskiden ortalama bir insandım aslında. Ama artık HİÇBİR ŞEY yapmıyorum. Kimse için. Götümle bile sallamadığım manyaklar hariç.”

“Ama yine de insanlar seni seviyor. Tüm kocamışlar, fabrikadaki herkes...”

“Evet, olabilir ama onlar benim hatırladıkları halimi seviyorlar, şimdiki halimi değil. Bak bu konuda çok ciddiyim Colin, ben dünyanın en bencil insanıyım.”

“Orada mısın?”

“Sadece söylediğin şeyin kesinlikle doğru olamayacağını çünkü dünyamn en bencil insanının ben olduğum gerçeğini düşünüyordum.”

“Nasıl yani?”

“Tamam belki de başa başızdır. Bende de durum aynı tamam mı? Birisi için bir şey yaptığımı kim görmüş şu

dünyada?”

“Hasanın arkasında kalıp bin tane eşek arısına yem olmadın mı?”

“Ha, evet. Öyle bir şey oldu. Tamam tamam, dünyanın en bencil insanıymışsın sahiden. Ama hemen sonra ben varım!” “Buraya gel.”

“Buradayım ki.”

“Daha çok buraya.”

“Peki. Oraya mı?”

“Evet. Daha iyi oldu.”

“Peki ne yapmayı düşünüyorsun? Nasıl düzelteceksin?” “Sen gelmeden önce ben de onu düşünüyordum. Senin şu önemli olmaca olayını düşünüyordum. Sanki şey gibi geliyor, ne şekilde önemli olduğun senin için önemli olan şeyler taralından belirleniyormuş gibi. Ben de onun için önemli olacağım diye o kadar geri gittim ki. Tüm bu süre boyunca umursanması gereken gerçek şeyler vardı: beni umursayan gerçek ve iyi insanlar, burası... Takılıp kalmak çok basit. Bir şey olmaya çalışırken, mesela özel veya havalı filan birisi olma noktasında öyle bir takılıyorsun ki neden bunu istediğini bile bilmediğin bir noktaya geliyorsun; sadece ihtiyacın varmış gibi geliyor.” “Neden dünyaca ünlü olman gerektiğim bile bilmiyorsun; sadece ihtiyacın olduğunu sanıyorsun.”

“Evet. Aynen. Birim seninle şartlarımız birbirine çok benziyor, Colin Singleton. Ama popülerlik, problemi pek düzeltmedi.” “Bence kaybettiğin şeyle boş olan yeri hiçbir zaman dolduramıyorsun. Mesela ÖC’le çıkman köpek maması olayım düzeltmiyor. Eksik parçaların eksildikten sonra bir daha asla içindeki yere tekrar yerleşemiyor bence. Katherine gibi. Ben de

bunu fark ettim. Eğer onu bir şekilde tekrar hayatıma sokabilseydim, onu kaybetmenin yarattığı deliği doldurmayacaktı.” “Belki hiçbir kız dolduramayacak”

“Aynen. Dünyaca ünlü bir teorem yaranası olmak da dolduramayabilir. Bunu düşünüyordum işte, belki de hayat boktan nişanları başarıyla tamamlamaktan ibaret değildir. Ne var, neye gülüyorsun?”

“Hiç. Şeyi düşündüm; senin bu fark ettiğin olayın, bir eroin bağımlısının bir anda kalkıp, ‘Aslında ne yapmam lazım biliyor musunuz, sürekli *daha fazla* eroin kullanacağıma, ne bileyim, *hiç* eroin kullanmamam lazım,’ demesi gibi bir şey.”

“Galiba Arşidük Franz Ferdinand’ın mezarında kim yatıyor biliyorum ama onun Arşidük olduğunu hiç sanmıyorum.” “Çözeceğini tahmin etmiştim! Evet, ben zaten biliyordum. Büyük büyükbabamın mezarı o.”

“Biliyor muydun?! Fred N. Dinzanfar, pis anagrama herif.” “Buradaki tüm yaşlılar biliyor. Sözde vasiyetine yazdırmış. Ama iki yıl önce Hollis tabelayı astırdı ve rehberli tur koydurdu... Ancak şimdi para kazanmak için olduğunu fark ediyorum.”

“İnsanların hatırlanmak için yaptıkları şeyler çok komik.”

“Ya da unutulmak için. Çünkü günün birinde orada gerçekten kimin yattığını kimse bilmiyor olacak. Okuldaki filan bir sürü çocuk çoktan orada Arşidükün yattığını düşünmeye başladı bile ve bu hoşuma gidiyor. Hikâyenin aslım bilmek ve başkalarının bambaşka bir şey bildiğini görmek hoşuma gidiyor. Bu yüzden o hazırladığımız kayıtlar bir gün müthiş bir kaynak olacak çünkü zamanın yuttuğu ya da değiştirdiği hikâyeleri anlatıyor olacaklar.”

“Elin nereye gitti?”

“Terledi.”

“Önemli d... ah selam.”

“Selam.”

“Katherine’lerden birini terk ettiğimi söylemiş miydi?” “Ne yaptın?! Hayır, söylemedin.”

“Gerçekten terk etmişim. Üçüncü Katherine’i. Tamamen yanlış hatırlıyormuşum. Yani ben hep *hatırladığım* her şeyin *doğru* olduğunu zannediyordum.”

“İlginç.”

“Ne?”

“Yani onu terk etmen o kadar iyi bir hikâye değilmiş demek. En azından olanları ben böyle hatırlıyorum. Hikâyeleri hatırlıyorum. Noktaları birleştiriyorum ve ortaya hikâye çıkıyor. Ve o hikâyede yer etmeyen noktalar silinip gidebiliyor. Gökyüzünde takımyıldızları seçebilmen gibi düşün. Başım kaldırınca tüm

yıldızlan görüyorsun ama şekilleri görmek istiyorsun; hikâyeleri görebilmek. O yüzden onlan gökyüzünde seçiyorsun. Hasan bana bir keresinde senin de böyle düşündüğünü söylemişti... Her yerde bağlantı görüyormuşsun. Yani bence doğuştan yetenekli bir hikayeci olmalısın.”

“Bunu hiç böyle düşünmemiştim. Ben... Hımm. Mantıklı.” “Öyleyse bana hikâyeyi anlat.”

“Nasıl yani? Hepsini mi?”

“Evet. Romantizm, macera, alınacak dersler filan, hepsini.”

Başlangıç ve Orta ve Son

“I. Katilerine, eğitmenim Çıllgın Keith’in kızıydı ve bir gece benim evimdeyken onun erkek arkadaşı olmamı istedi ki ben de kabul ettim ama iki dakika otuz saniye sonra beni terk etmesi o sırada komik gibiydi fakat geriye dönüp bakınca o

iki buçuk dakikanın hayatımın en önemli zaman dilimlerinden biri olabileceğini fark ediyorum.

“K2 okulda tanıştığım, hafiften tıknaz, sekiz yaşında bir kızdı ve bir gün evime gelip sokakta ölü bir fare olduğunu söyleyince sekiz yaşında olmamdan ötürü ölü fareyi görmek için sokağa koştum ama onun yerine onun en yakın arkadaşı Amy’yi gördüm ve Amy bana, ‘Katherine senden hoşlanıyor, onun erkek arkadaşı olur musun?’ diye sorunca kabul ettim fakat sekiz gün sonra Amy tekrar kapıma gelip Katherine’in artık benden hoşlanmadığım ve ondan sonra benimle çıkmayacağım söyledi.

“III. Katilerine zaman içinde üstünzekâlı çocukların kendilerine hatun ayarlayabildiği *yegâne* yer olacak zeki çocuk kampında tanıştığım, son derece çekici, minyon bir esmerdi ve hikâyeyi çok daha güzel kılacağı için kendisinin bir sabah, okçuluk dersinde, üstünzekâlı bir matematikçi olan Jerome isimli bir çocuk, onun yayının önüne atlayıp yere düşerek Aşk Tanrısının okuyla vurulduğunu iddia edince okçuluk sahasında beni terk ettiğini hatırlamayı tercih ediyorum.

“IV. Katherine, namıdiğer Kızıl Katherine, keman derdinde tanıştığım, kırmızı kemik çerçeveli gözlüğü olan ürkek bir kızdı ve çok güzel keman çalıyordu, oysa ben doğru dürüst çakmıyordum çünkü pratik yapmakla uğraşamıyordum, o yüzden dört gün sonra beni üstünzekâlı bir piyanist olan Robert Vaughan isimli bir çocuk için terk etti ki çocuk daha 11 yaşında Camegie Hall’da solo konserler vermeye başladığı için kızın o noktada iyi bir seçim yaptığını söyleyebiliriz.

“Beşinci sınıfta çıkmaya başladığım K5 okuldaki en fena kız olarak anılıyordu çünkü hep bit salgınları onun yüzünden

çıkıyormuş gibi görünüyordu ve kendisi bir gün teneffüste *Huckleberry Finn* okumaya çalıştığım kum havuzunda beni durduk yere öpünce hayatımda ilk kez öpüşmüş oldum ancak o günün ilerleyen saatlerinde beni terk etti çünkü oğlanlar iğrençti.

“Sonra altı aylık çoraklık döneminin ardından zeki çocuk kampındaki üçüncü senemde tanıştığım VI. Katherine’le rekor kırarak on yedi gün takıldım; kendisi benim asla beceremediğim iki alan olan çömlekçilik ile mekik çekmede müthiş başarılıydı

ve zekâ, üst vücut kuvveti ve kahve kupası yapımı güçlerimizi birleştirsek dur durak bilmez bir ikili olurduk ancak kendisi beni yine de terk etti.

“Sonra başladığım ortaokulla beraber şiddetli sevilmeme olayları da baş gösterdi fakat havalılık eğrisinin dibinde olmanın hoş yanı, insanların düzenli olarak sana acımalan; mesela altına sınıfta, sürekli askısı çekilen bir spor sütyen giyen ve o kadar da kötü olmayan akne problemi yüzünden herkesin pizza surat dediği Kibar Katilerine sonunda benden ayrılmıştı ve bunun sebebi kendisinin sahip olduğu miniskül sosyal statüye zarar verdiğimin farkına varması değil, bir ay sürmüş ilişkimizin, çok önemli olduğuna inandığı akademik çalışmalarımı sekteye uğrattığını düşünmesiydi.

“Sekizinci o kadar tadı değildi ve belki de Karilerine Mazlo isminden anagram yaptığımda Katiyen Olmaz çıktığı için bunu daha önceden anlamam gerekirdi fakat bana çıkma teklif edince ben de kabul ettim ve o bunun üstüne bana ucube dedi, hiç kılımın olmadığım ve benimle çıkmayı asla düşünmeyeceğini söyledi ki hakkını vermem gerekirse söylediklerinin hepsi doğruydu.

“K9 altına sınıftayken ben yedinci sınıftaydım ve kendisi sevimli çenesi, yanaklarındaki gamzeleri, seninkine benzeyen bronz teniyle o ana kadar çıktığım en güzel Katherine’di ve kendisi daha yaşlı birisiyle çıkarsa sosyal statüde sınıf atlayacağını düşünüyordu fena halde yanılıyordu.

“X. Karilerine... İd artık bunun biraz fazla tuhaf bir istatistiki anomali olduğunu fark etmiştim ama kızların peşinden koşmama rağmen Katherine’lerin peşinden filan koşmuyordum ve onun da kalbini zeki çocuk yaz kampında kazanmıştım ki nasıl olduğunu kesin tahmin etmişsindir, okçuluk dersinde yayının önüne atlayıp Aşk Tanrısı tarafından vurulduğumu iddia ettim ve kendisi Fransız öpücüğüyle öptüğüm ilk kız oldu ancak ne yapmam gerektiğini bilmediğim için sıktığım dudaklarımın arasından sanki yılan gibi dilimi çıkarıp çıkarıp durduğumdan kendisinin benimle sadece arkadaş kalmak istemesi pek uzun sürmedi.

“Ki pek çıkma gibi olmadı da, ‘bir kez sinemaya gidip el ele tutuştuk, sonra ben onu aradım ve annesi evde olmadığım söyledi ve sonra o beni bir daha asla aramadı’ tarzı bir olay gibiydi ancak el ele tutuştuğumuz ve bana dâhi olduğumu söylediği için kesinlikle ilişki sayılır.

“Dokuzuncu sınıfin ikinci döneminde New York’tan yeni bir kız gelmişti ki kendisi hayli zengindi ancak zengin olmaktan nefret ediyor, *Çavdar Tarlasında Çocuklara*, haydıyordu ve bana Holden Caulfield’ı anımsattığımı söylemişti; muhtemelen bu, ikimizin de kendinden başka şey düşünmeyen ezikler olmamızdan kaynaklanıyordu fakat kız beni seviyordu çünkü bir sürü dil biliyordum ve bir sürü kitap okumuştum ama yirmi beş günün sonunda beni terk etti

çünkü okumaya ve dil öğrenmeye o kadar fazla vakit harcayan bir erkek arkadaş istemiyordu.

“O sırada çoktan Hasan la tanışmıştım ve yaklaşık on yıldır okuldaki mavi gözlü esmer bir kıza âşıktım ki kendisine Katherine’lerin Feriştahı diyordum, Hasan da gelip bana Cyrano’luk yaptı ve onu nasd etkileyeceğimi anlattı ki

Katrinadan da bildiğimiz üzere Hasan bu konularda bayağı iyi ve söylediği şey işe yaradı, kızı seviyordum, o da beni seviyordu ve onuncu sınıfın kasım ayma kadar üç ay süren ilişkimizin sonunda beni terk etti çünkü, birebir alıntı yapıyorum, ben onun için ‘hem çok zeki hem de çok aptal’ kalıyordum ki bu da Katherine’lerin benden ayrılmak için saçma sapan, aptalca ve genellikle tezat oluşturan sebepler öne sürmelerinin üstüne tüy dikmişti.

“Bu kalıp hep siyah giyen XIV. Katherine’le de devam etti; kendisi bir kafede yanıma gelip, Camus mü okuyorsun, diye sormuştu ki gerçekten okuyordum ve öyle olduğunu söyledim, o da bana hiç Kierkegaard okuyup okumadığımı sordu, ben de okuduğumu söyledim çünkü okumuştum ve kafeden çıkarken el ele tutuşuyorduk, cep telefonunu yeni telefonuma kaydetmiştim; kendisi benimle, dalgaların kıyıda kayalara çarpmasını seyrettiğimiz göl kenarında yürüyüşe çıkmayı severdi ve sadece bir tane metafor.olduğunu, o metaforun da suyun kayalara çarpması olduğunu söylerdi çünkü hem su hem de kayalar bu anlaşmadan zararlı çıkıyorlardı ve üç ay öncesinde tanıştığımız kafede beni terk ettiğinde bana kendisinin su, benimse kaya olduğumu ve ikimizden de geriye hiçbir şey kalmayana kadar birbirimizle uğraşacağımızı söyledi ve ben aslında suyun göl kenarındaki kayaları yavaş yavaş aşındırmasıyla hiçbir negatif etkiye

maruz kalmadığım dile getirdiğimde bunun doğruluğunu kabul etti ancak beni yine de terk etti.

“Sonra o yaz kampında yavru köpeklerinki gibi suratı olan, kocaman gözlü, göz kapaklan hafiften sarkık olduğundan içinde kol kanat germe hissi uyandıran KI5’le tanıştım fakat benim ona kol kanat germemi filan istemiyordu çünkü kendisi sıkı bir feministti ve benden hoşlanmasının nedeni neslimin önde gelen düşünürlerinden biri olduğumu düşünmesiydi ancak sonra aslayine alıntı yapıyorum‘bir sanatçı’olamayacağıma karar vermişti ki ben asla sanatçı olduğumu iddia etmeme rağmen bu, bana yol vermesi için yeterli bir sebep olmuştu ve aslında dikkatli dinlediysen çömlekçilikte hiç iyi olmadığımı açık açık dile getirdiğimi de duymuşsundur lazım zaten.

“Sonra aşırı kurak geçen bir dönemin ardından lise ikinin ekim ayında Newark, New Jersey’de düzenlenen Akademik Dekatlon yarışmasında, bir otelin çatısında XVI. Katherine’le tanıştım ve bir Akademik Dekadon turnuvasının on dört saati boyunca yaşanabilecek en vahşi ve ateşli ilişkiyi yaşadık ki bir noktada doğru dürüst yiyişebilmek için otel odasından üç oda arkadaşım şudamamıza rağmen o turnuvadan dokuz altın madalyayla ayrıldımkonuşma kısmı berbat geçmiştive kız Kansas’ta bir erkek arkadaşı olduğundan, *onu* terk etmek istemediğinden ve mantıklı olarak terk edilecek bir sonraki kişi ben olduğumdan beni terk etti.

“XVII. Katherine’leyalan söylemeyeceğim sonraki ocak ayında internette tanıştım, kendisinin burnunda hızma vardı ve müthiş derin kelime bilgisiyle *indie rock* hakkında konuşabiliyordu ki zaten kendisinin kullandığı ve başta tanımım bilmediğim kelimelerden biri de *indie* olmuştu ve müzik hakkında[1] konuşmasını dinlemek eğlenceliydi, hatta

bir seferinde saçım boyamasına yardım bile etmiştim ancak üç hafta sonunda benden ayrıldı çünkü ‘*emo* bir inek’ gibi takılıyordum ve kendisi daha çok ‘harbi *emo* arıyordu.

“Kan pompalayan, güm güm atan organımızdan bahsetmiyorsam kalp kelimesini kullanmaktan genel olarak hoşlanmama rağmen XVIII. Katherine’in kalbimi kırdığım açıkça söyleyebilirim çünkü ona, bahar tatilinde Hasan’ın beni gitmeye zorladığı bir konserde gördüğüm anda sırılsıklam âşık olmuştum ve bu, kendisine kız diye hitap edilmesinden nefret eden kadın benden hoşlandı ve ilk başta korkunç derecede kendime güvensiz oluşuma büyük bir anlayış gösterdiği için saçma bir umuda kapılıp ona aşın uzun ve acı verecek kadar felsefi epostalar yazmaya başladım fakat sadece iki buluşma ve dört öpüşmeden sonra benden eposta atarak ayrılınca kendimi ona aşırı uzun ve acı verecek kadar sefil epostalar atarken buldum.

“Ve ondan sadece iki hafta sonra I. Katherine kapıma geldi ve kısa süre içinde K19 oluverdi; kendisi insanlara yardım etmeyi seven, iyi kalpli, sevimli bir kızdı ve hiçbiri onun kadar kalbimi... of, şimdi başım söyleyip sonunu söylemezlik yapamam ki... alev alev yakmamıştı ama ona çok ihtiyacım vardı ve bu hiçbir zaman yeterli gelmiyordu ve o dengesizdi ve onun dengesizliği ile benim kendime güvensizliğim korkunç bir ikili oluşturuyordu ama ben yine de onu seviyordum çünkü tüm benliğimle ona boğulmuştum, çünkü varımı yoğumu ona yatırmıştım ve sonunda, 343 günün sonunda ellerim bomboş, midemde dipsiz bir delikle kalakaldım ancak sonra sonra onu, yanında işi vakit geçirdiğim fakat sonunda üstesinden geline

meyecek kadar kötü bir raddeye geldiğimiz iyi bir insan olarak hatırlamayı tercih ederken buldum.

“Ve hikâyeden çıkarılacak ders şu ki neler olduğunu hatırlamıyorsun. Hatırladığın şey, gerçekleşen şey haline geliyor. Ve hikâyenin ikinci dersi de, tabii bir hikâyede birden çok ders olabiliyorsa,Terk Edenlerin tabiadan gereği Terk Edilenlerden daha kötü olmadığı. Terk etmek, *sana* yapılan bir şey değil; *seninle* olan bir şey.”

“*Müthiş* bir hikâye anlattın, ukala. Bu yüzden hikâyeden çıkarılacak öteki ders, senin yeterli vaktin olduğunda, yeterince ders aldığında ve Gutshot Tekstilin hem eski hem şimdiki çalışanlarından yeterince hikâye dinlediğinde *herkesin* gayet güzel hikâye anlatabileceği.”

“Bu hikâyeyi anlatmamla ilgili bir şey midemin tekrar birleşmesini sağladı.”

“Ne?”

“Bir şey yok. Sesli düşünüyordum.”

“Asıl sevdiğin insanlar onlardır, derler. Önlerinde sesli düşünebildiğin insanlar yani.”

“Gizli saklanma yerlerine giren insanlar.”

“Önlerinde başparmağım kemirdiğin insanlar.”

“Selam.”

“Selam.”

İlk Aşk

“Vay canına. İlk Lindsey’yim.”

“İkinci Colin’im.”

“Bayağı keyifliydi. Hadi tekrar deneyelim.” “Karşı çıkamayacağım.”

O gece çok geç saatte mağaradan beraber çıkıp eve ayrı ayrı gittiler; Colin, Cenaze Arabası’nda, Lindsey ise pembe pikaptaydı. Garaj yolunda bir kere daha öpüştüleröpücüğü gülümsemesinin ima ettiği kadar güzeldive birkaç saat uyuyabilmek için gizlice eve girdiler.

(son bölüm)

ya da lindsey lee wells bölümü)

Colin müthiş bir yorgunlukla horozun sesine uyandı, aşağı kata inmeden önce tam bir saat boyunca yatakta dönüp durdu. Hasan önünde bir yığın kâğıtla çoktan meşe masanın başına geçmişti bile. Colin, Hollis'in kanepede uyuklamadığını fark etti; belki de gerçekten bir yerlerde bir yatak odası vardı.

"Kâr/Zarar marjlan,"diye açıklama yaptı Hasan. "Aslında bayağı ilginçler. Hollis dün akşam neyin ne olduğunu anlattı. Ete, seviştiniz mi?"

Colin gülümsedi.

Hasan şapşal şapşal sırıtarak ayağa kalktı ve neşeyle Colinin sırtına vurdu. "Akbaba gibisin, Singleton. Havada daireler çizip duruyorsun be kardeşim. Daire çiziyorsun, sonra daireler çizerek yavaş yavaş alçalıyorsun ve bir ilişki leşinin üstüne konabileceğin

doğru vakti kollayıp kendine ziyafet çekiyorsun. İzlemesi çok zevkli... özellikle de şu anda, çünkü kızı seviyorum."

"Hadi çıkıp kahvaltı yapalım," dedi Colin. "Hardee's iyi midir?"

"Herhalde yani," dedi Hasan heyecanla. "Linds, hadi kalk, Hardee'se gidiyoruz!"

"Bu sabah Mabel'ı ziyaret etmeye gidiyorum," diye seslendi , Lindsey. "Benim yerime yedi tane Hayvani Doygunburger yiyin!"

"Hiç sorun değil!" dedi Hasan.

"Bana bak. Dün gece eve döndüğümde Lindsey ile kendimi formüle yerleştirdim," dedi Colin. "Beni terk ediyor.

Ortaya çıkan eğri, Kl'den uzundu ama K4'ten kısaydı. Yani beni dört gün içinde terk edecek."

"Olabilir. Deli dünya soktuğumun kar küresi gibi."

Uç gün sonra, Teorem'in Lindsey ile Colin'in birlikte yapamayacağını öngördüğü gün gelip çattığında Colin horoz sesine uyanıp sersem bir şekilde yana döndü ve yanağına yapışan bir not kâğıdı buldu. Zarf gibi katlanmıştı.

Ve bir kez olsun Colin başına gelecekleri önceden biliyordu. Kâğıdı dikkade açarken Teorem'in kehanetinin gerçekleştiğinden emindi. Ancak bunun olacağını bilmek durumu daha az korkunç hale getirmiyordu. *Neden ki? Her şey harikaydı. En iyi ilk dört gündü. Ben deli miyim? Deli olmalıyım.* Notu açarken zihninde Gutshot'tan derhal ayrılma konusunu çoktan masaya yatırmıştı.

Colin, Teorem'i haklı çıkartmayı gerçekten istemiyorum ama bence romantik bir ilişki sürdürmemeliyiz. Problem gizliden gizliye Hasana âşık olmam. Kendime engel olamıyorum. Senin çıkık kürek kemiklerini tutunca onun löp etli sırtı aklıma düşüyor. Senin kamım öptüğümde onun huşu uyandıran göbeğini düşünüyorum.

Seni seviyorum, Colin. Gerçekten seviyorum. Ama... üzgünüm. Birlikte olmamız imkânsız.

Umarım arkadaş kalabiliriz.

Sevgiyle, Lindsey Lee Wells Not: Dalga geçiyorum.

Colin çıldıracak kadar mutlu olmak istiyordu, gerçekten... Çünkü Lindsey'yle ilişkilerinin dik eğrisini gördüğünden bu yana yanlış olmasını dileyip durmuştu. Fakat hâlâ titreyen elleriyle yatakta otururken asla bir dâhi olamayacağı hissine kapılmaktan da kendini alamıyordu. Lindsey'nin söylediği şu, insana önemli gelen şeylerin kişinin önemliliğini şekillendirmesi olayına her ne kadar inansa da,Teorem'in işe

yaramasını, herkesin ona söylediği gibi özel birisi olmak istiyordu.

Ertesi gün Colin deliler gibi Teorem'i düzeltmeye uğraşırken Hasan ile Lindsey, Pembe Malikâne'nin sineklikli verandasında penilerle poker oynuyordu. Tavana asılı vantilatör havayı serinletmeden ılık havayı döndürüp duruyordu. Colin oyunla pek

ilgilenmiyor, grafikler ^çizip Teorem'in, Lindsey Lee VVells'le gayet açık bir şekilde hâlâ birlikte olmasını hesaba katması için uğraşıyordu. Sonra, poker nihayet Teorem'in çözümsüz kusurunu açıldığa kavuşturdu.

Hasan, "On üç sende rest çekti, Singleton!" diye haykırdı. "Devasa bir miktar. Restini göreyim mi?"

"Blöf yapmışlığı çok," diye yamt verdi Colin başım kaldırmadan.

"Haldi değilsen bittik, Singleton. Tamam, görüyorum. Kâğıdarım aç, evladım! Gutshot'ın Incisi'nin elinde üç tanecik dam varmış. Muhteşem bir el olabilir ama ya benimki? FUL YAPTIM!" Hasan kartlarım açarken Lindsey hayal kırıldığıyla sızlandı.

Colin poker hakkında, insan davranışı ve olasılık üstüne kurulu bir oyun olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordu; tabii oyunun bu yönüyle Katherine Öngörülebilirliği Teoremi'ne benzer bir teoremin işe yarayabileceği yarıkapalı bir sistem olduğunu da anlıyordu. Ve Hasan elindeki kartlan çevirdiğinde Colin aniden bir şeyin farkına vardı: Önceki poker ellerinin neden kazanıldığım veya kaybedildiğini açıklayan bir teorem yapmak mümkündü ancak *gelecekteki* poker ellerini öngörebilecek bir teorem asla yapılamazdı. Geçmiş, tıpkı Lindsey'nin söylediği gibi, mantıklı bir hikâyeydi. Neler olduğuna dair bir algıydı sadece. Ama henüz

hatırlanmadığı için gelecek hiçbir şekilde mantık teşkil etmek zorunda değildi.

O anda Coliriin önündematematiksel olsun olmasın hiçbir teoremle kontrol edilemeyecek— gelecek sonsuzluğu, bilinmezliği ve tüm güzelliğiyle uzanıverdi. “*Evreka*,” dedi Colin ve ancak bunu söyleyince başarıyla fısıldayabildiğim fark etti.

“Bir şey keşfettim,” dedi yüksek sesle. “Geleceği öngörmek mümkün değil.”

“Bazen kâfir muazzam derecede aşikâr şeyleri, çok derin bir sesle söylemeye bayılıyor,” dedi Hasan.

Colin gülerken Hasan zafer ganimetlerini saymaya döndü fakat Colinln aklında olası sonuçlar dönüp duruyordu: *Eğer gelecek sonsuzsa*, diye düşündü, *o zaman sonunda hepimizi yutacak.* Colin bile, mesela 2.400 yıl önce yaşamış ancak bir avuç insan ismi sayabilirdi. Bir başka 2.400 yıl içinde o yüzyılın en tanınmış dâhisi Sokrates bile unutulabilirdi. Gelecek her şeyi silecekti... Kişinin unutulmaktan kurtulmasını sağlayabilecek ne bir ün vardı ne de deha. Sonsuz gelecek bu tür bir önemliliği imkânsız kılıyordu.

Fakat başka bir yöntem vardı. Hikâyeler vardı. Oyun oynamaya devam edebilsinler diye Hasan dokuz sentini ödünç verdiği için gözlerinin kenarları mutlulukla kırışan Lindsey’ye bakıyordu. Onun hikâyecilik derslerini düşündü. Birbirlerine anlattıkları hikâyeler ondan neden ve nasıl hoşlandığının öyle büyük bir parçası olmuştu ki... Yani aslında sevgisinin. Henüz dört gün olmuştu ancak su götürmez bir gerçeklik vardı: Sevgi. Ve Colin, belki de hikâyelerin sadece bizi birbirimize önemli kılmadığını, aynı zamanda onca zamandır peşine düştüğü sonsuz önemliliğe

ulaşmanın da yegâne yolu olduğunu düşünürken buldu kendini.

Aklından şunlar geçti: *Diyelim ki birisine yaban domuzu avına çıktığımı anlattım. Aptalca bir hikâye olsa bile bunu anlatmak diğer insanları azıcık da olsa değiştiriyor, tıpkı o hikâyeyi yaşamanın beni değiştirdiği gibi Sonsuz, küçük bir değişiklik. Ve bu sonsuz, küçük değişiklik dışarı doğru genişleyen dalgacıkları değiştiriyor... Hep ufaklar ama sonsuzlar. Unutulacağım ama hikâyeler süregidecek. Yani hepimiz önemliyiz; belki çoktan az ama hiçten fazla.*

Ve önemli olan sadece hatırlanan hikâyeler de değildi. K3 anomalisinin asıl anlamı buradaydı: Baştan doğru grafiği çıkarmış olması Teorem'in yanlışsız olduğunu değil, beyinde hatırlanamayan bir şeyi bilen bir yer olduğunu kanıtlıyordu.

Neredeyse bilmeden yazmaya başlamıştı. Not defterindeki grafiklerin yerini kelimeler almıştı. Colin o sırada başını kaldırdı ve güneşte yanmış, yaralı alrnnda biriken teri sildi. Hasan, Colin'e dönüp konuştu. "Geleceğin öngörülmez olduğunun farkındayım ama gelecekte bir Hayvani Doygunburger olup olmadığını sahiden merak ediyorum."

"Olduğunu öngörebilirim," dedi Lindsey.

Kapıdan çıkarlarken Lindsey, "Öne ben geçeceğim," diye bağırdı; Colin, "Ben süreceğim," dedi; Hasan'sa, "Lanet olsun," diyebildi ve sonra Linds, Coliriin yanından koşarak geçip arabaya ondan önce vardı. Kapıyı onun için açıp dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Sineklikli verandadan Cenaze Arabası'na kısa yürüyüş, geriye dönüp gözünde canlandıracağını, hep anımsayacağını

bildiği; anlatacağı hikâyelerde yakalamaya çalışacağı o anlardan biriydi. Aslında hiçbir şey olduğu yoktu ama o an

önemlilikle dolup taşıyordu. Lindsey parmaklarını Colininkilerin arasına geçirdi ve Hasan bir şarkı tutturdu: “Ne kadar çok seviyorum / Haardee’s’in Hayvani Doygunburger ini / Midem için / Müthiş bir paaarti.” Sonra arabaya doluştular.

Tam marketin önünden geçmişlerdi ki Hasan, “Asbnda Hardee’s’e gitmemize gerek yok,” dedi. “Herhangi bir yere gidebiliriz.”

“Oh çok iyi, çünkü gerçekten oraya gitmek istemiyorum,” dedi Lindsey. “Bayağı korkunç bir yer. Anayoldan Milan’a giderken ikinci sapakta Wendy’s var. Wendy s çok daha iyi. Mesela salataları filan var.”

Böylece Colin, Hardee’sin yanından geçip anayoldan kuzeye gitmeye başladı. Kesik kesik çizgiler yanından geçip giderken hatırladıklanmız ile olanlar arasındaki mesafeyi, öngördüklerimiz ile olacaklar arasındaki aralığı düşünüyordu. Ve bu aralıkta kendini tekrar yaratabilecek kadar boşluk olduğuna karar verdi; kendini bir üstünzekâlıdan başka biri yapabilmesini sağlayacak, hikâyesini daha iyi ve daha farklı kılabilecek bir boşluk; tekrar tekrar doğabilmesine yetecek bir boşluk Bir yılan katili, bir arşidük, bir ^ÖC avcısı... hatta bir dâhi. Herhangi biri olmasına yetecek kadar yer vardı; çoktan olduğu İtişi dışında. Colin, Gutshot’tan tek bir ders aldıysa, o da geleceğin gelmesinin engellenemeyeceğiydi. Ve hayatında ilk kez önünde uzanıp süreldi üstüne gelen sonsuz geleceği düşünerek gülümsedi.

Yola devam ettiler. Lindsey, Colin’e dönüp, “Aslına bakarsan gitmeye devam edebiliriz, durmak zorunda değiliz,” dedi. Arkada oturan Hasan iki koltuğun arasından uzanarak, “Evet evet. Biraz öylece gidelim işte,” dedi. Colin gaza bastı ve gidebilecekleri tüm yerleri, yaz aylarından geriye kalan

tüm günleri düşündü.Yanında oturan Lindsey Lee Wells'in parmakları kolundaydı ve "Tabii ya. Tanrım. Neden gidemeyelim ki? Öylece gitmeye devam edebiliriz," diyordu.

Colinln teni, o an arabada olan ve olmayan herkesle hissettiği bağla canlanmıştı sanki. Ve olabilecek en müthiş şekilde, kendini eşsiz hissetmiyordu.

(yazarın notu)

Az önce okuduğunuz romandaki dipnotlar (tabii henüz kitabı sonuna kadar bitirmeden ileriki kısımlara atlamadıysan... Durum böyleyse geri dönüp her şeyi sırasıyla okuman ve sonda neler olduğunu keşfetmeye çalışmaman gerekiyor seni gidi sinsi) matematik dolu bir ek bölüm vadediyor. O da burada.

Aslına bakarsanız lise son matematik hocam Bay Lantrip[1]İn tüm destansı çabalarına rağmen kalkülüsten C eksi almıştım, sonra da gidip “sonlu matematik” isimli bir ders aldım çünkü sözde, kalkülüsten daha kolaydı. Gittiğim üniversiteyi seçmemin bir sebebi matematik zorunluluğu olmamasıydı. Fakat üniversiteden kısa süre sonratuhaf, biliyorum amamatematikten hoşlanmaya başladım. Ne yazık ki bu konuda hâlâ çok kötüyüm. Matematiğe duyduğum ilgi, dokuz yaşındaki halimin kaykaya duyduğu ilgiye benziyor. Hakkında çok ko

nuşuyorum, hakkında çok düşünüyorum fakat aslında gayet de yapamıyorum.

Neyse ki Amerika’daki en iyi genç matematikçilerden biri olan Daniel Biss isimli bir adamla arkadaşım. Daniel matematik dünyasında dünyaca ünlü oldu, bunun bir sebebi birkaç sene önce dairelerin temel olarak şişman ve kabarık üçgenler olduğunu kanıtlayan bir makale yayımlamasıydı. Kendisi benim en yakın arkadaşlarımdan da biri olur. Daniel formülün kitap bağlanımda gerçekten çalışan gerçek matematiğe dayanmasından neredeyse tek başma sorumlu. Colin’in Teoreminin altında yatan matematik hakkında bir ek yazmasını istedim. Bu ek, tüm ekler gibi tamamen seçmeli bir

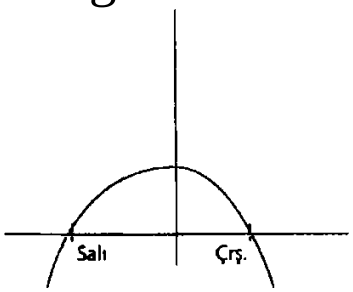
okuma parçası elbette. Ama inanın müthiş ilgi çekici. İyi okumalar.

—John Green

(ek)

Colin in Evreka anı üç unsurdan oluşuyor.

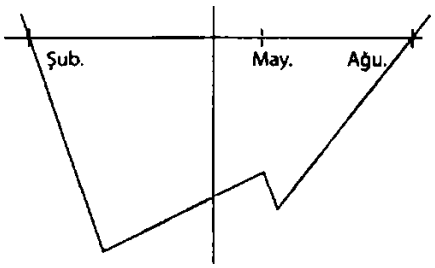
İlk olarak bir ilişkinin grafiğini çizebileceğini fark etmişti ki böyle bir grafik şu şekilde görünebilir:

Colin in tezine göre yatay çizgi (buna *x* ekseni diyoruz) zamanı temsil ediyor. Eğrinin *x* ekseninden geçtiği ilk sefer ilişkinin başlangıcına denk düşüyor, ikinci geçişiyse ilişkinin

bitimini belirtiyor. Eğer eğri bu aradaki zamanı *x* ekseninin üstünde geçirirse (tıpkı örneğimizde olduğu gibi) o zaman kız, erkeği terk etmiştir; eğer eğri x ekseninin altından geçiyorsa erkek, kızı terk etmiş demektir. (“Erkek” ve “kız” bu bağlamda cinsiyet odaklı bir anlam taşımamaktadır; eşcinsel ilişkiler için de bunları “erkekl” ve “erkek2” veya “kızl” ve “kız2” olarak isimlendirebilirsiniz.) Kısacası bizim diyagramımızda çiftimiz ilk kez salı günü öpüşüyor ve kız, erkeği çarşamba günü terk ediyor. (Genel olarak hayli tipik bir ColinKatherine ilişkisi.)

X eksenini ilişkinin sadece başında ve sonunda kesen eğri, zamanın herhangi bir noktasında bu eksenden ne kadar uzaksa ilişki ayrılık noktasından o kadar uzaktır ya da başka bir deyişle ilişkinin iyi gittiği anlamına gelmektedir. Daha karmaşık bir örnek vermek için size *benim* eski kız arkadaşlarımdan biriyle ilişkimin grafiğini sunuyorum:

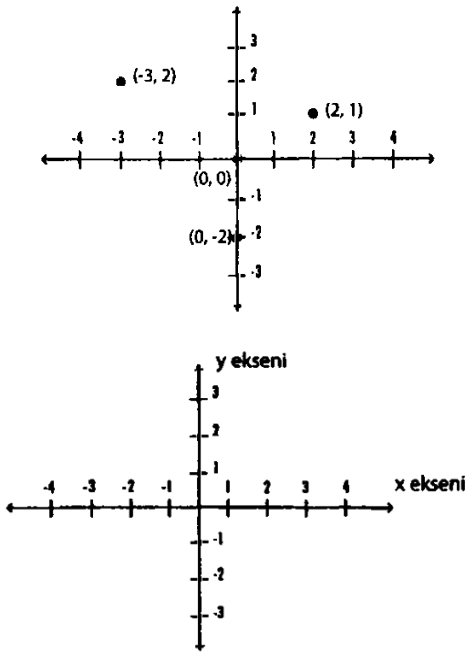
İlk patlama şubat ayında gerçekleşti; birkaç saat içinde buluştuk, bir kar fırtınası çıktı, sonra da kız arkadaşım buz tutmuş

otobanda yaptığı araba kazasında bileğini kırdı. Bir anda kendimizi fırtına yüzünden benim daireme tıkılmış halde bulduk; aldığı ağrı kesiciler yüzünden o, kafası dumanlı ve iş göremez durumdaydı, bense yeni üstlendiğim erkek arkadaşlık ve hemşirelik görevleriyle sarhoş ve şaşkın haldeydim. Bu süreç iki hafta sonra, kar eridikten ve onun eli iyileştikten sonra dairemden çıkıp dünyayla iletişime geçmek zorunda kaldığımız anda birdenbire sona erdi çünkü birbirinden radikal anlamda farklı hayatlar sürdürdüğümüz ve pek de ortak noktamız olmadığını anında keşfetmiştik. Bir sonraki daha küçük çıkıntı tatil için Budapeşte'ye gittiğimizde gerçekleşti. Fakat bu da çok kısa süre sonra, her romantik Budapeşte gününün yirmi üç saatini tam anlamıyla her şey hakkında birbirimizle didiştiğimizi fark ettiğimizde sona erdi. Eğri sonunda *x* eksenini ağustos ayı civarında, benim onu terk ettiğim ve onun beni dairesinden Berkeley sokaklarına atıp gecenin bir yansında evsiz ve beş parasız bıraktığı anda kesiyor.

Colin’in Evreka anının ikinci unsuru grafiklerin (romantik ilişkilerin grafikleri de dâhil olmak üzere) fonksiyonlarla temsil edilebileceğine dair gerçeklikte yatıyor. Bu konu biraz detaylı açıklama gerektirecek o yüzden lütfen dayanan.

İlk olarak söylenmesi gereken şey şu şekilde bir diyagram çizdiğimizde:

her noktanın sayılarla gösterilebildiğidir. Yani yatay çizginin *(x* ekseni) üstünde minik sayılar var, tıpkı dikey çizginin (y ekseni) üstünde olduğu gibi. Şimdi, düzlemin herhangi bir yerindeki tek bir noktayı belirleyebilmek için sadece iki sayı kullanmak yeterlidir: Biri bize noktanın *x* ekseninin neresinde yer aldığım söyler, ötekiyse *y* ekseninin hangi kısmında olduğunu. Örneğin, (2,1) noktası *x* eksenindeki "2" işaretli kısma ve *y* ekseninde "1" işaretli kısma karşılık gelmelidir. Yani aynı şekilde, jt ile y eksenlerinin kesiştiği ve (0,0) ismi verilen bölgenin sağına doğru iki birim, üstüne doğru bir birimlik bölgeye yerleşir. Benzer bir şekilde (0,2) y ekseninde kesişimin iki birim aşağısında, (3,2) ise kesişimin üç birim solunda ve iki birim aşağısında yer almaktadır.

Pekâlâ, fonksiyonlara gelelim: Fonksiyon, bir sayıyı başka bir sayıya çeviren bir makine gibidir. Çok basit bir oyun için kural kitabıdır diyebiliriz: Size istediğim herhangi bir sayıyı veriyorum ve siz de bana her seferinde başka bir sayıyı geri veriyorsunuz. Örneğin, bir fonksiyon şöyle

söyleyebilir. “Sayıyı al ve onu kendisiyle çarp (yani, karesini al).” Bunun üstüne konuşmamız şu şekilde gidecektir:

BEN: 1
SEN: 1
BEN: 2
SEN: 4
BEN: 3
SEN: 9
BEN: 9.252.459.984
SEN: 85.608.015.755.521.280.256

Şimdi, çoğu fonksiyon cebirsel denklemler kullanılarak yazılabilir. Örneğin, yukarıdaki fonksiyon şöyle yazılacaktı

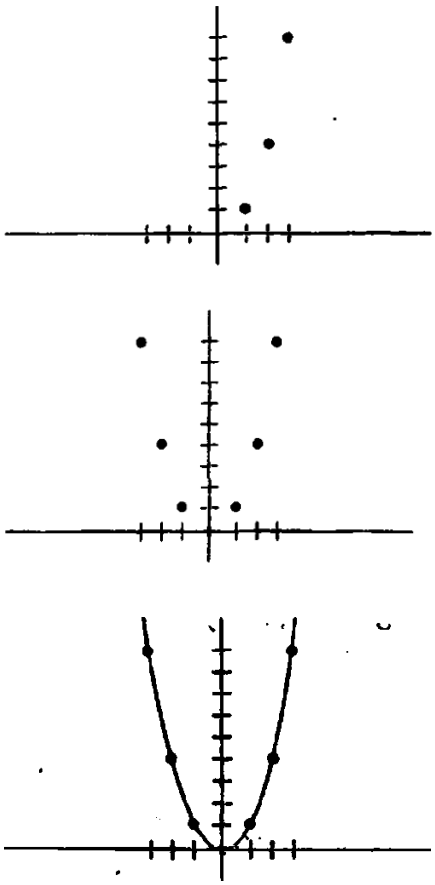
$f(x) = x^2$

ki bu şu anlama gelmektedir: Ben size x rakamım verdiğimde fonksiyon size bu x sayısını alıp kendisiyle çarpmanızı (yani,$*^2$ sayısını hesap etmenizi) ve çıkan yeni sayıyı bana geri vermenizi söylemektedir. Bu fonksiyonu kullanarak $(x,f(x))$ formunun

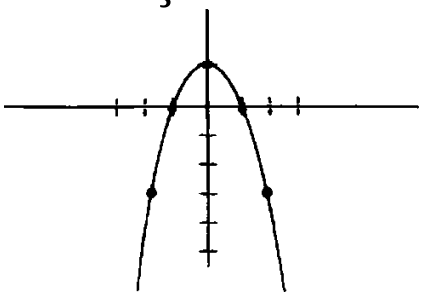
tüm noktalarını grafikte işaretleyebiliriz. Bu noktalar düzlemde bir çeşit eğri oluşturur ve biz bu eğriye “fonksiyonun grafiği” deriz. $f(x) = x^2$ fonksiyonunu düşünün. (1,1), (2,4) ve (3,9) noktalarım işaretleyebiliriz.

Bu durumda, ek olarak (0,0), (1,1), (2,4) ve (3,9) noktalarım da işaredemek işe yarayabilir. (Negatif bir sayıyı alıp kendisiyle çarparsanız pozitif sayı elde edildiğini unutmayın.)

Şimdi muhtemelen grafiğin şuna benzer bir eğri olacağım tahmin edebiliyorsunuzdur:

Ne yazık ki bu grafiğin ilişkileri temsil etmesi açısından çok iyi bir iş çıkartamadığını da fark edeceksiniz. Colin'in kendi Teoremi için kullanmak istediği grafiklerin hepsinin * eksenini iki kez (çiftin çıkmaya başladığı ve ayrıldığı zaman için birer kez) kesmesi gerekiyor, oysa bizim çizdiğimiz grafik, eksene bir kez değdi. Fakat bu biraz daha karmaşık fonksiyonlar kullanılarak kolaylıkla düzeltilebilir. Örneğin $f(x) = 1 - x^2$ fonksiyonunu düşünün.

Bu grafik Colin için hayli tamdık. Kız taralından terk edildiği kısa bir ilişkinin grafiği (kızın Colin'i terk ettiğini biliyoruz çünkü ilk öpüşme ile terk etme arasındaki grafik *x* ekseninin

üstünde). Colinin hayat öyküsünün ana hatlannı çizen bir grafik. Şimdi tek ihtiyacımız olan şey bazı ayrıntıları belirtmek için nasıl değiştirmemiz gerektiğini anlamak.

Yirminci yüzyıl matematiğinin büyük konularından biri “ailelerdeki” her şeyi inceleme dürtüşüydü. (Matematikçiler “aile” kelimesini kullandığında asbnda “herhangi bir benzer veya bağlantılı obje toplamım” kastetmektedir. Öm., bir sandalye ile masa “mobilya ailesinin” üyesidir.)

Ana fikir şu: Bir çizgi, noktalar toplamından (“ailesinden”) ibarettir; bir düzlem, çizgiler ailesinden oluşmaktadır, vesaire. Bunun sizi, bir obje (nokta gibi) ilginçse o zaman benzer objelerden oluşan tüm bir aileyi (çizgi gibi) incelemenin ilginç olduğuna ikna etmesi gerekiyor. Bu bakış açısı son altmış yılda yapılan matematik araştırmalarına egemen oldu.

Bu da bizi Colinin Evreka yapbozunun üçüncü parçasına getiriyor. Her Katherine farklı, o yüzden Colinin yeni bir Katherineln ellerinde çektiği her terk ediliş öncekilerden farklı oluyor. Bu da Colinin, *tek bir* fonksiyonu, *tek bir* grafiği her ne kadar dikkatle inşa ederse etsin ancak *tek bir* Katherine hakkında bilgi alacağı anlamına geliyor. Colinin asıl ihtiyacı olan tüm muhtemelen Katherine’leri ve onların fonksiyonlarım tek seferde inceleyebilmek. Yani başka bir deyişle ihtiyacı olan şey, tüm Katherine fonksiyonları *ailesini* incelemek.

Ve işte Colinin kavradığı şey de nihayetinde bu: İlişkilerin grafiğinin çıkartılabileceği, grafiklerin fonksiyonlardan oluşturulduğu ve tüm bu tip fonksiyonların tek bir (hayli karma

şık) formülle, müstakbel bir Katherine’in onu ne zaman terk edeceğini (ve daha da önemlisi terk edip terk

etmeyeceğini) öngörebilmesini sağlayabilecek şekilde incelenebileceği.[80]

Bunun ne anlama gelebileceğine dair bir örnek verelim; hatta Colinln denediği ilk örnekten bahsedebiliriz. Formül şöyle görünüyor:

$f(x) = D^3x^2D$

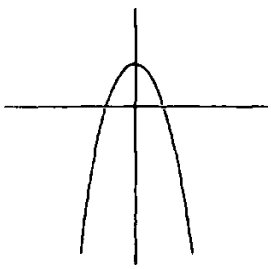
Bu ifadeyi açıklarken çok sayıda soruya yanıt vermem gerekiyor: Öncelikle, *D* de nesi? Bu Terk Eden/Terk Edilen farkı: Herhangi birine kalp kırıldığı spektrumunda nereye düştüklerine göre 0 ila 5 arasında bir sayı veriyorsunuz. Eğer bir kız ile erkek arasındaki ilişkinin nasıl yürüyeceğini öngörmeye çalışıyorsanız erkeğin TE/TE farkı sayısını alıp kızın TE/TE fada sayısından çıkartıyorsunuz ve cevaba A ismi veriyorsunuz. (Yani erkek 2, kız 4 is e D =*2* çıkıyor.)

Şimdi bunun grafikte ne gibi bir etki yarattığına bakalım. Demin verdiğim örnekte oğlan 2, kız 4 is e D =2 olduğu için elimizdeki

$f(x) = 8x^2 + 2$

şöyle bir grafik çıkarıyor:

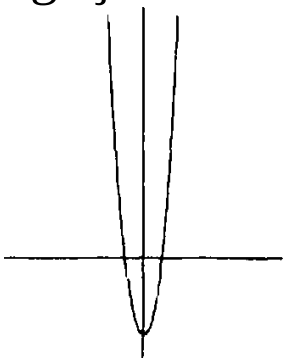
80 Evet, hepsini aynı anda akılda tutmak zor. Bakın, John size Colinin üstünzekâlı olduğunu *söylemişti* tamam mı?

Gördüğünüz gibi ilişki o kadar da uzun sürmüyor ve kız sonunda erkeği terk ediyor (Colinin aşina olduğu bir durum).

Eğer erkek 5, kız 1 olsaydı, $D = 4$ olurdu ki bu da $f(x) = 64x^24$

verirdi ve bu da şu grafiği çıkarırdı:

Bu ilişki daha da kısa sürüyor ama daha yoğun gibi görünüyor (zirve hayli dik) ve bu sefer erkek, kızı terk ediyor.

Ne yazık ki bu formülde sorunlar var. İlk başta D = 0 olursa, yani kişilerin Terk Eden veya Terk Edilen sayılan eşitse o zaman

f(x) = 0

çıkar ki bunun grafiği de yatay bir çizgi verir ve ilişkinin nerede başlayıp nerede bittiğini göremezsiniz. Daha da basit olan problemse ilişkilerin bu kadar basit olduğunu, grafiklerinin tek tip olacağını iddia etmenin saçma olması ki Lindsey Lee Wells de sonunda Colinln bunu anlamasına yardımcı oluyor. Böylece Colin'in formülü sonunda çok daha incelikli bir hal alıyor.

Ancak bu durumda asd konu apaçık ortada: D değişebildiği için bu tek formül, her biri farklı bir ColinKatherine ilişkisini betimlemek için kullandabilecek tüm bir fonksiyon ailesini belirtebiliyor. Yani Colin'in artık tek yapması gereken bu formüle daha fazla değişken (D benzeri daha fazla unsur) ekleyerek, içerdiği fonksiyon ailesinin daha büyük, daha karmaşık ve dolayısıyla Katherine terk edişleri dünyasının girift ve zor dünyasını daha kapsayıcı kılmak ki Colin Lindsey sayesinde bunu sonunda fark ediyor.

Kısacası Colin Singleton, Evreka anı ve Katherine Öngörülebilirliği Teoreminin hikâyesi bu. Aklı başında hiçbir yetişkin matematikçinin (en azından ruhu olanların) tek bir

formülle romantizmin öngörülebileceğini ciddi ciddi iddia etmeyeceğini söylemem gerekse de bu konuya son dönemde eğilen bazı çalışmalar yapıldı. Daha belirgin konuşmak gerekirse psikolog John Gottman (ayrıca Washington Üniversitesi'nin "Aşk Labı"mn uzun süredir başıdır) ile aralarında James Murray m de olduğu bir ortak yazar grubu The Mathematics of Marriage isimli, evliliklerin boşanmayla sona erip ermeyeceğini matematik kullanarak öngördüklerini iddia eden bir kitap yayımladılar. Temel felsefesi ana hadanyla Coliriin Teoreminden pek farklı değil ama orada kullanılan matematik çok daha incelikli ve iddia edilen sonuç çok daha mütevazı (bu insanlar her boşanmayı öngörebileceklerini değil, sadece bilgiye dayalı bazı tahminler yapabileceklerini söylüyorlar(81)(82)

Son olarak eklemek istediğim bir şey var: Johrfun, edebî materyal uğruna arkadaşlarının hayatım parça pinçik etmeye yatkınlığına ve okulda diğerlerinden biraz daha önde olduğum gerçeğine rağmen Coliriin karakteri kesinlikle benden esinlenilerek yazılmamıştır. Evvela ben Katherine isimli sadece iki kızı öptüm.

---

81 Çok önemli sanki... Ben de arkadaşlarımın ilişkilerinin sürüp sürmeyeceğiyle ilgili bilgiye dayalı tahminlerde bulunabiliyorum. Sanırım burada önemli olan bu bilgiye dayalı tahmin sürecini matematiksel açıdan haklı çıkarabilmelerinde yatıyor.

82 Bu çalışma benim burada özet geçemeyeceğim kadar teknik detay içeriyor (örneğin, tek kelimesini anlamıyorum) fakat okumak isterseniz Gottman, Murray, Svvanson, Tyson ve (bir başka) Swanson'ın kaleme aldığı devasa ve akıl ermez The Mathematics of Marriage isimli kitabı deneyebilir veya Jordan Ellenberg'in http://slate.msn.com/id/2081484/ adresindeki daha ve eğlenceli inceleme ve özetine göz gezdirebilirsiniz.

Fakat ilginç olan patolojik bir Terk Eklen olarak sürdürdüğüm hayatım boyunca beni sadece bu iki Katherine terk etti. Tuhaf. Orada bir yerde bir formül var mı diye merak ediyor insan...

—Daniel Biss
Profesör Asistanı, Şikago Üniversitesi ve
Clay Matematik Enstitüsü Araştırma Görevlisi

